

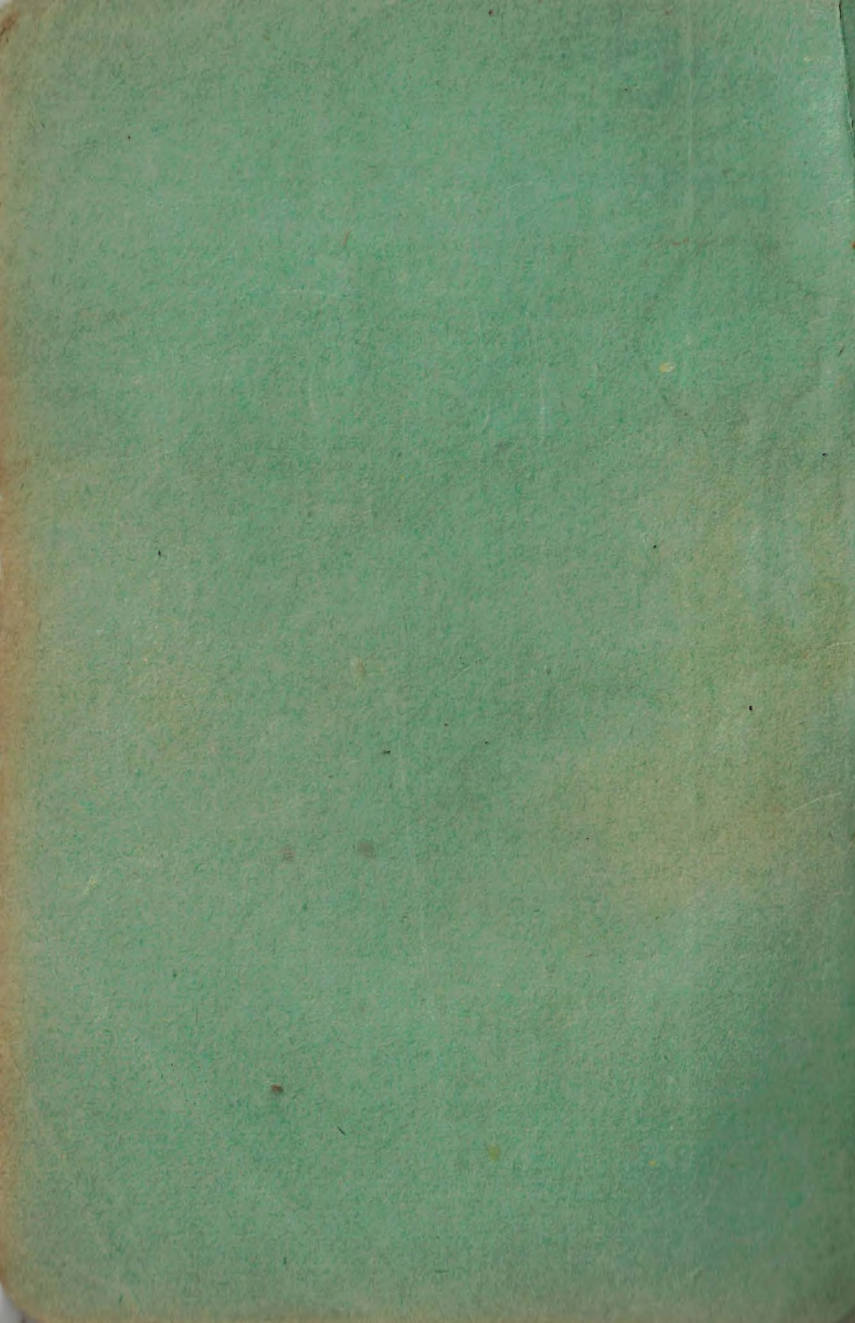
74
73
234

പൻനമ്പ്യാർ

105

സാഹിത്യപഞ്ചാനനൻ
പി. കെ. നാരായണപിള്ള

474

കുഞ്ചൻനമ്പ്യാർ

105

സാഹിത്യപഞ്ചാനനൻ
പി. കെ. നാരായണപിള്ള

ΕΠΙΣΤΟΛΗ

T.S
474

കുഞ്ചൻനമ്പ്യാർ.

അമ്പലപ്പുഴ ശ്രീകൃഷ്ണസ്വാമിക്ഷേത്രത്തിൽനിന്നും മൂന്നാലുവീളിപ്പാട്ടു തെക്കായി “നമ്പ്യാർമഠം” എന്ന പേരുള്ള ഒരു ചെറിയ ഭവനം ഉണ്ട്. അവിടം ഇപ്പോൾ ഒരു പരമേശ്വരാഘമണന്റെ കൈവശമാണെന്നു തോന്നുന്നു. ഏകദേശം ഒന്നരശതവർഷത്തിനുമുമ്പ് അവിടെ വസിച്ചിരുന്ന ആൾ ഇപ്പോഴത്തെ കൈവശക്കാരിൽനിന്നും വളരെ ഭിന്നനായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ അദ്ദേഹം യശസ്സരീരനായി മലയാളഭാഷാസംസ്ഥാനത്തിൽ ജീവിക്കുന്നു. ഉന്മേഷാത്തായ പ്രജ്ഞാശക്തികൊണ്ടു കേരളീയരുടെ ഭാഷയ്ക്കു വികാസവും വാശാലതയും സാഹിത്യത്തിന് അസാമാന്യസമ്പത്തുകളും സമ്പാദിച്ചുകൊടുത്തിട്ടുള്ള ഈ മഹാന്റെ വാസസ്ഥാനമായിരുന്ന പ്രസ്തുത ഭവനത്തെ, ഷേക്സ്പിയർ, ഹേർഡ്സ്വത്ത് മുതലായ ആംഗലകവിശ്രേഷ്ഠന്മാരുടെ വാസസ്ഥലം മുതലായവയെ സാഹിത്യരസികന്മാർ ചെന്നു സന്ദർശിക്കുന്നതുപോലെ ഭാഷാഭിമാനികൾ ഇപ്പോൾ ചെന്നുകണ്ടു ബഹുമാനിക്കുമാറില്ല. ഇഴയിടയ്ക്കു തുഞ്ചത്തെഴുത്തച്ഛന്റെ സ്മരണയെ നിലനിർത്തുന്നതിനുവേണ്ടി തിരൂർ എന്ന സ്ഥലത്തു ചെയ്തുവരുന്നതായ യത്തങ്ങൾക്കു സദശമായി ഒരാരംഭവും അമ്പലപ്പുഴ കാണുന്നില്ല. എങ്കിലും അനേകം ഓട്ടത്തുള്ളക്കാർ മുൻപറഞ്ഞ ഭവനത്തിൽചെന്നു

പ്രദക്ഷിണംവെച്ചു തൊഴുതുചോരുന്നതു കണ്ടിട്ടുള്ളതായി ഇപ്പോൾ ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന ആളുകൾ വളരെപ്പേർ എന്നോടു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അഥവാ ഭാഷാകവിതയാകുന്ന നഭോമണ്ഡലത്തിൽ അതിപ്രകാശമാനമായി നിന്നു ജനങ്ങളെ ആഹ്ലാദഭരിതന്മാരാക്കിത്തീർന്ന ഈ നക്ഷത്രത്തിനു ബാഹ്യങ്ങളായിരിക്കുന്ന ബഹുമാനപ്രകടനങ്ങൾ ഇല്ലെങ്കിൽ എന്തു ഹാനിയുള്ളൂ? ഈ മഹാനാകട്ടെ ഭാഷയിൽ പുതായൊരു സാഹിത്യസംസ്ഥാനം നിർമ്മിച്ചു അതിന്റെ അധിപതിയായി നിന്നു ഭാഷാഭിമാനികളുടെ മാനസികശ്വാപാശ്രൂപമായ കുപ്പത്തെ കൈപ്പറ്റിവരുന്നു. ഇതിന് ഇദ്ദേഹത്തിനുള്ള അവകാശങ്ങൾ എന്തെല്ലാമെന്നു നിർണ്ണയിക്കുന്നതിനാകുന്നു ഇതിനുപരി യന്തിച്ചുകൊള്ളുന്നത്. ഈ മഹന്റെ ആദരണീയമായ നാമധേയം കുഞ്ചൻനമ്പ്യാർ എന്നാകുന്നു എന്ന് ഇപ്പോഴേക്കും നിങ്ങൾ ഗ്രഹിച്ചിരിക്കുമല്ലോ.

കവികളുടെ ജീവചരിത്രത്തെക്കുറിച്ച് പ്രകൃത്യാ ജനങ്ങൾ ജിജ്ഞാസക്കളാകുന്നു. നമ്മോടു സരസമായി അരമണിക്കൂർ സംസാരിക്കുന്ന ഒരു പണ്ഡിതൻ നമുക്കെന്തെല്ലാമോ ജിജ്ഞാസയുണ്ടാകുന്ന സ്ഥിതിക്കു രസാത്മകങ്ങളായ വാക്യങ്ങളെക്കൊണ്ടു വ്യാപാരം ചെയ്യുന്ന കവികളെപ്പറ്റി ജനങ്ങൾക്കിപ്രകാരം ആകാംക്ഷ അങ്കുരിക്കുന്നതു സർവ്വമാന്യായമായിരിക്കുമല്ലോ. കുഞ്ചൻനമ്പ്യാരുടെ ജന്മദേശം കിള്ളിക്കുറിച്ഛിമംഗലമാകുന്നു. കിള്ളിക്കുറിച്ഛി, കിള്ളിക്കുറിച്ഛി എന്നു ഭാവിച്ചു അതിനു സംസ്കൃതത്തിൽ ശുക്ലപുരം എന്നും ഒരു നാമധേയം കാണുന്നുണ്ട്. കിള്ളിക്കുറിച്ഛിയും അതിനടുത്തുള്ള തിരുവിലാമലയും നമ്പ്യാരുടെ ജനനകാ

ലത്തു കൊച്ചിരാജാവിന്റെ വകയായിരുന്നു; പക്ഷെ, കി
 ജ്ജിക്കുറിച്ചി പിന്നാട്ടു ടിപ്പുവിന്റെ ആക്രമക്കൊടുക്കാൻ
 ഉത്തരകേരളത്തിൽ ചുറ്റിയടിച്ചതിനോടുകൂടിയാണെന്നു
 തോന്നുന്നു, ചിന്നിച്ചിതറി നയജ്ഞരായ ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ
 കൈവശത്തിൽ പെട്ടു. തിരുവില്വാമല ഇപ്പോഴും കൊച്ചി
 സംസ്ഥാനത്തു ചേർന്നതാകുന്നു. കവിയുടെ ജനനം കൊല്ലം
 വൃദ്ധ-മാംഗളിയായാകുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അച്ഛൻ ഒരു
 നമ്പ്യാരുതന്നെ. കഞ്ചന്റെ സഹോദരനായി ഭാമോദരൻ
 എന്നൊരു നമ്പ്യാരും അദ്ദേഹത്തിന് അനന്തരവരുണ്ടാ
 യിരുന്ന സ്ഥിതിക്ക് സഹോദരിയായി മുരളിയപ്പക്കുറു
 ഒരു നല്ലൊരുമുണ്ടായിരുന്നു. അഭിജ്ഞാനശാകുന്തളം ആട്ട
 കഥയായി രചിച്ചിട്ടുള്ള രാഘവൻനമ്പ്യാർ കഞ്ചൻനമ്പ്യാ
 രുടെ ഒരു ഭാഗിനേയനാണെന്നു ചിലർക്ക് അഭിപ്രായമുള്ള
 തായി കാണുന്നു. കഞ്ചൻനമ്പ്യാരുടെ ബാല്യത്തിലെ കവ
 നങ്ങൾ എന്നു വിചാരിപ്പാനിടയുള്ള കൃതികൾ നോക്കിയ
 തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആദ്യവിദ്യാഭ്യാസം കാവ്യനാടകാ
 ലങ്കാരപദ്യം ജന്മദേശത്തുതന്നെയായിരുന്നെന്നു സ്പഷ്ടമാ
 കുന്നു. വിശിഷ്ടമായ സരസ്വതീവിലാസം ദിവ്യജനപ്രസാ
 ദംകൊണ്ടല്ലാതെ ഉണ്ടാകയില്ലെന്നു വിശ്വാസനിയ്യുള്ള
 വർ പതിവുപോലെ നമ്പ്യാരെപ്പറ്റിയും കഥകൾ ഉണ്ടാ
 ക്കിയിട്ടുണ്ട്. പുതികളെ വേളികഴിച്ചുകൊടുപ്പാൻ യാചി
 ച്ചുണ്ടാക്കിയ സ്വല്പ ധനവുകൊണ്ടു കിജ്ജിക്കുറിച്ചിയിൽ
 ചെന്നുചേർന്ന ഒരു സംഘബ്രാഹ്മണൻ പണക്കിഴി കുളക്കട
 വിൽ വച്ചിട്ടു കുളിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ, ആ വഴി കടന്നു
 പോയ ഒരു പശു, കിഴിയുടെ മുകളിൽതന്നെ അതു മുടത്ത

7-11/10
 10/10

കുഞ്ചൻനമ്പ്യാർ

കേരളം ചാണകമിട്ടെന്നും നമ്പൂരികളിച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ
 കിഴി കണ്ണായ്കയാൽ വളരെ ക്ലേശിച്ചു അമ്പലത്തിൽ
 പോയിരുന്നെന്നും അനന്തരം നമ്പ്യാരുടെ മാതാവായ ന
 ണ്ണിയാർ ഗോമയം വാരാചാൻ ചെന്നപ്പോൾ കണ്ടുകിട്ടിയ
 കിഴി ഉടമസ്ഥനായ ബ്രാഹ്മണൻ കൊണ്ടക്കൊടുത്തു എന്നും
 അതുകൊണ്ടു സന്തുഷ്ടനായ അദ്ദേഹം “പ്രസിദ്ധനായ പുത്ര
 നുണ്ടു്കൊട്ടെ” എന്നു നന്ണിയാരെ അനുഗ്രഹിച്ചു എന്നുമാ
 ണ് ഒരു കഥ. ഇനിയൊരു കഥയുള്ളതു സംസ്കൃതത്തി
 ലാകയാൽ കുറേക്കൂടി ഗൌരവഭാവമുള്ളതാണ്. “അതു
 മഹാനുചരിതം” എന്നൊരു ഗ്രന്ഥത്തിൽ നമ്പ്യാരെ ഉദ്ദേ
 ശിച്ചിട്ടുള്ളതാണെന്നു പറഞ്ഞു് ഓൾ അമ്പലപ്പുഴ, തല
 വടിയിൽനിന്നും എനിക്ക് അയച്ചുതന്നിട്ടുള്ളതാകുന്നു. “ക
 ദാചിൽ സസപ്താർഷികോ തുരുഗ്ഗഹംപ്രതിഗച്ഛൻ
 മദ്ധ്യേമാർഗ്ഗം കുരൂചിദ് ഗിരിതടപ്രദേശേ ഗരളമൂർച്ഛിതേന
 ഗരിഷ്ഠകാളസപ്തേണ വാമപാദേഃശ്ച സൻ ഗതചേതനുഃ
 നമൂലസ്തരുരിവ പപാത. തദാ തപ ഏവ ചിന്തിതസന്താ
 നലതയാ മഹിതയാ തയാ മഹാഭവതയാ ശരശ്വരൂപദ്രി
 കാനിന്ദന ജഗദാനന്ദമന്ദഹാസമന്ദസാഗ്ര സുന്ദരവനോര
 വിന്ദയാ കന്ദകന്തുകകരാരവിന്ദയാ തത്രാഗതിരകാരിഷ്ട. തത
 ശ്ചഅതുഭൂതസുകുമാരീ കുമാരമിവ പ്രേമാതിരേകേണ കടാക്ഷ
 ചദ്രികയാ ശിശിരീകൃത്യ ഹസ്താംബുജേന ഗൃഹീത്വാ ചാലിം
 ഗ്ഗു ന ജകനകകമണ്ഡലസ്ഥേന പയസാഭിഷിച്ഛിച്ഛിച്ഛ
 യഃ പായയിതപാൻതർദ്ദധേതദാപ്രഭൃതി” ഇതിനു മലയാളത്തി
 ൽപറയുമ്പോൾ “അവനേഴുവയസ്സുള്ളപ്പോൾ ഒരിക്കൽ തുരു
 ഭവനത്തിലേയ്ക്കു് പോകവേ വഴിയിൽ മലഞ്ചരിവിൽ വച്ചു

വിഷമൂർഛയുള്ള ഒരു പാമ്പിനാൽ ഇടതുകാലിൽ കടിക്കപ്പെട്ട, ചേരൻ മരംപോലെ വീണു എന്നും; അപ്പോൾ തന്നെ പുഞ്ചിരിപ്പുനിലാവു പൊഴിയുന്ന മുഖപ്രസാദത്തോടുകൂടി ഭഗവതി വന്നു കൈകൊണ്ടെടുത്തു ആലിംഗനം ചെയ്തു കൈയിൽ ഇരുന്ന ചൊൻകിണ്ടിയിലെ പാലുകൊണ്ട് അഭിഷേചിച്ചു ദിവ്യമായ പാലു കടിപ്പിച്ചു മറഞ്ഞു, എന്നും അത്ഥമാകുന്നു. ഇപ്രകാരം ദേവിയാൽ അനുഗ്രഹിക്കപ്പെട്ട നമ്പ്യാർ ഗുരുവിന്റെ അടുക്കൽ ചെന്നപ്പോൾ “ഗുർവ്വത്ഥമർത്ഥിശ്രുതപാരദശാ” എന്നു തുടങ്ങുന്ന രഘുവംശശ്ലോകത്തെ സൗസമായി വ്യാഖ്യാനിച്ചു ഗുരുവിനെ കേൾപ്പിച്ചുപോലും.

നമ്പ്യാരുടെ ഗുരുനാഥനാരെന്നുള്ള വിചാരത്തിൽ ഭാഷാചരിത്രകർത്താവിനു സ്വല്പം പരുങ്ങൽ നേരിടുന്നതായി തോന്നുന്നു.

“നന്ദികാടവിനയകൻ ഗുരുബാലരവിപരദൈവതം നന്ദിനാൽകണമെന്നുമേ തിരുക്കണ്ടങ്കരിപുരഭഗവതി” എന്നു ത്രിപുരദഹനത്തിന്റെയും,

ക്ഷോണീമണ്ഡലം തന്നിലൊക്കവെ പുകൾനോരു ക്ഷോണീവാനവൻ വീരൻ ഭ്രോണവള്ളിയാചാർച്ചൻ ആചാര്യോത്തമൻ ബാലരവിയെന്നപുകൾനോരു ശ്രീചാര്യസ്വരൂപന്റെ ചരണം:ഭോരുഹരണ്ടും”

എന്നു സഭാപ്രവേശത്തിന്റെയും,

“ദിഷ്പേതന്തും പുകൾനോരു ഭ്രോണവള്ളി

.....
കണ്ണിണകൊണ്ടൊന്നനുഗ്രഹിക്കേണമേ”,

എന്നു സന്ദോഹസന്ദോഹാഖ്യാനത്തിന്റെയും ആരംഭത്തിൽ നമ്പ്യാർതന്നെ പറഞ്ഞിരിക്കെ, ഈ വിഷയത്തിൽ അധികം പതറീട്ടു കായ്മില്ല. ഇവിടെ “ദ്രോണവള്ളി” എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത് “ഓണപ്പള്ളി” എന്നു ഭവനപ്പേരുള്ള ഒരു ബ്രാഹ്മണനെന്നാകുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭവനവും ഭവനക്കാരും ഇപ്പോഴും അമ്പലപ്പുഴ നെടുമുടിപ്പുഴത്തിയിൽ ഉണ്ട്. ദ്രോണാചാര്യവംശഗുണാഭിമാനപര്യുന്ന ഇവരാകുന്നു കലാവിദ്യകളിലും യുദ്ധോപദേശത്തിലും മാതൃത്വപണിക്കു്ക ഗുരുസ്ഥാനം വഹിക്കുന്നത്. ദ്രോണവള്ളിനായ്ക്കുരുടെ മൂലഭവനം ദക്ഷിണകണ്ണാടകജില്ലയിൽ ഉടുപ്പിത്താലൂക്കിലാകുന്നു. അവിടെനിന്നും അദ്ദേഹം അമ്പലപ്പുഴയെ വരുവാനുണ്ടായ കാരണത്തെ കാണിക്കുന്നതായും ഒരു ഐതിഹ്യമുണ്ട്. പണ്ട് ആയുധാഭ്യാസത്തിനായി അമ്പലപ്പുഴ തെക്കുകൂർ മുതലായ രാജ്യങ്ങളിൽ നിന്ന് അനേകംപേർ ഉടുപ്പിയിൽചെന്നു ദ്രോണവള്ളിയുടെ അടുക്കൽ പഠിക്കു പതിവായിരുന്നു. ഈ കൂട്ടത്തിൽ ഒരിക്കൽ മാതൃത്വനിന്ന് ഒരു പണിക്കരും ഉണ്ടായിരുന്നു. പണിക്കർ ആയുധാഭ്യാസത്തെക്കാൾ പശുവിനെ തീർന്നു, വെള്ളംകോരുക മുതലായി അന്തഃജനങ്ങൾ ആവശ്യപ്പെടുന്ന ദാസ്യവേലകൾ ശീലിച്ചുപോന്നിരുന്നു. ഇങ്ങനെയായി ശിഷ്യരെ പിരിച്ചയക്കേണ്ട കാലം വന്നപ്പോൾ ആയുധപ്രയോഗനിപുണന്മാരായ മറ്റു ശിഷ്യരുടെ കൂട്ടത്തിൽ പണിക്കരും ഗുരുദക്ഷിണകഴിച്ചു. യാത്രവഴങ്ങി മറ്റുള്ളവരെപ്പിരിഞ്ഞു പണിക്കർ അന്തഃജനത്തോടു യാത്രചോദിക്കാൻ ചെന്നപ്പോൾ അഭ്യാസമൊന്നും പശമാകാതെ

തിരിച്ചുപോകേണ്ടി വന്ന പരിഹാസ്യമായ തന്റെ സങ്കട സ്ഥിതിയെക്കുറിച്ചു കരഞ്ഞുപോകയും “കരുണാശീതളസ്വാന്ത”യായ ആ സ്മിരണം ഭ്രോണമ്പള്ളിയുടെ കലഭേദത്തായ ഭഗവതിയുടെ ബിംബം ഭർത്താവിനെയെ എടുത്തുകൊടുത്തു “ഇതുകൊണ്ടുപോയി പ്രതിഷ്ഠിച്ചു പൂജിച്ചാൽ അതു നിനക്കു് ഐശ്വര്യമായിരിക്കുമെന്ന് അനുഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്തു. പണിക്കർ പോന്നശേഷം കലഭേദത്തെ അപഹരിച്ച ശിഷ്യനെത്തേടി ആചാര്യൻ തിരിച്ചു അമ്പലപ്പുഴ വന്നുകൂടുകയും ചെമ്പകശ്ശേരിരാജാവിന്റെ അനന്തനും കൊണ്ടും പണിക്കരുടെ ആശ്രിതഭാവംകൊണ്ടും താൻ ശിഷ്യന്റെ അപരാധത്തെക്ഷമിച്ചു, സ്വയം ബിംബപ്രതിഷ്ഠ കഴിച്ച് അതിന്റെ പൂജയ്ക്കായി നെടുമുടിയിൽ പണിക്കർ രീപ്പിച്ചുകൊടുത്ത ഭവനത്തിൽ പാർപ്പിത്തക്കയും ചെയ്തു. ഇങ്ങനെ യാകുന്നു മാത്തൂർ ഭഗവതിയുടെ ആഗമം. ഭ്രോണമ്പള്ളിക്കു നമ്പ്യാർ ഗുരുസ്ഥാനം കൊടുത്തതു തുളുവെന്ന കലാപ്രപഞ്ചകനായിട്ടാണെന്നും, അല്ലാതെ അഷ്ടരാവിദ്യാ ഭ്യാസ വിഷയമായിട്ടല്ലെന്നും ചിലർ പറയുന്നതിൽ വളരെയുക്തിയുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ നമ്പ്യാരുടെ ആദ്യത്തെ തുളുൽ “കല്യാണസൗഗന്ധികം” ആണെന്നുള്ള സാധാരണജനബോധം വളരെ സംഭാവ്യമായാൽ ആ കൃതിയിൽ ‘മന്ദാരഭാരതം’ ബാലരവിയെ [അതായതു ഉണ്ണിപ്പിള്ളിപ്പിള്ളിനെ]ക്കുറിച്ചു പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന സ്ഥിതിക്കു ബ്രാഹ്മണഭക്തനായ കവി ഭ്രോണമ്പള്ളി തന്റെ അഷ്ടരാവിദ്യാഗുരവായിരുന്നതിൽ അദ്ദേഹത്തിനെക്കുറിച്ചു മൂകനായിരുന്നിരിക്കുമോ? ആകയാൽ ഭ്രോണമ്പള്ളിയെ ത

ന്റെ ഗുരുവായ് നമ്പ്യാർ വരിച്ചതു തുളുലിനു പ്രസിദ്ധി വന്നശേഷം അതൊരു കലാവിദ്യയെന്നു വിചാരിച്ചാണെന്നു തോന്നുന്നു. നമ്പ്യാർക്ക് സംസ്കൃതത്തിൽ വ്യാകരണപണ്ഡിതം പാണ്ഡിത്യമുണ്ടായിരുന്ന സ്ഥിതിക്ക് അദ്ദേഹം ഈ വകയൊക്കെയും അഭ്യസിച്ചത് ഉണ്ണിരവികുറുപ്പിന്റെ പക്കൽനിന്നാണെന്നു വന്നുകൂടുന്നു. ഈ കുറുപ്പ് തകഴിയിൽ കണ്ടങ്കരിമുറിയിൽ നന്ദികാട്ടുവീട്ടിലെ ഒരാളായിരുന്നു. വീടും വീട്ടുകാരും ഇപ്പോഴും ഉണ്ട്. അക്കാലത്തു വ്യാകരണാദി വിഷയങ്ങളിൽ പാണ്ഡിത്യമുള്ള നായനാർ അമ്പലപ്പുഴ ഉണ്ടായിരുന്നോ എന്നു തക്കിക്കുന്നവരോടു സമാധാനമായി പണ്ടു നായന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ അനേകവിദ്വാന്മാർ അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നെന്നും ഇപ്പോഴും അനേകം തറവാട്ടുകുളിലെ ഗുണമപ്പുറ പരിശോധിച്ചാൽ വ്യാകരണം, വേദാന്തം, ജ്യോതിഷം, തന്ത്രം, മന്ത്രം, മുതലായ വിഷയങ്ങളെ പ്രതിപാദിക്കുന്ന അനേകം പ്രൗഢഗുണമങ്ങൾ കാണാനുണ്ടെന്നും മഹാജനങ്ങളുടെ ഉദാമായ കടാക്ഷമുണ്ടാകുന്നപക്ഷം ഇപ്പോൾ അപ്രസിദ്ധങ്ങളായ അനേകകാവ്യങ്ങളെ പ്രകാശിപ്പിക്കുവാൻ ഞാൻതന്നെ ശക്തനായിത്തീരുമെന്നും മാത്രം തൽക്കാലം പറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു. എന്നാൽ അമ്പലപ്പുഴ വരുന്നതിനുമുമ്പു സ്വദേശത്തുവെച്ചു നമ്പ്യാരെ അക്ഷരാഭ്യാസം ചെയ്യിച്ചതാണെന്നുള്ളതു ഇനിയും അന്ധകാരമായിരിക്കുന്നു. വിദ്യാഭ്യാസശേഷം നമ്പ്യാർ വടക്കോട്ടു കേരളേശസഞ്ചാരം ചെയ്തിട്ടുള്ളതായി കാണുന്നു. പക്ഷെ, ഇക്കാലത്തായിരിക്കാം ഒരിക്കൽ കോലത്തുനാട്ടിൽ ചെന്നു പട്ടിണികിടക്കാനിടയായ കവി,

കോലഭൂപന്യനഗരേ വാസരാഹരിവാസരാഃ
മശകൈമ്മക്കണ്ണൈശ്ചാപിരാത്രയഃ ശിഖരാത്രയഃ

എന്ന പ്രസിദ്ധശ്ലോകംകൊണ്ടു കോലത്തുനാട്ടുരാജാവിനെ ആരാധിച്ചു ഭിന്നിയിൽ എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. ഇതിനു ശേഷം അദ്ദേഹം ഗുരുവായൂർ, വടക്കാഞ്ചേരി മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽ പോയി പരിചയപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതായി വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. രാഗ്മിണീസ്വയംവരാരംഭത്തിൽ “ഇന്ദുകാനനസ്ഥലേ വിളങ്ങിടുന്നൊരമ്പികേ” (ഇന്നുകാതരസ്ഥലേ എന്നതു അച്ചടിപ്രമാണം) എന്നു കാണുന്നതു വടക്കാഞ്ചേരിക്കു സമീപമുള്ള തിരുറക്കാട് എന്ന സ്ഥലത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചാണെന്ന് ഇപ്പോൾ തിരുവനന്തപുരം രാജകീയകാളേജിൽ മലയാളപണ്ഡിതരായ മിസ്റ്റർ കൃഷ്ണപ്പിഷാരടി പറയുന്നു. ‘തിരുറക്കാടിന്’ ഇപ്പോൾ ‘ഇങ്കക്കാട്’ എന്നു ബഹുക്കളുടെ സംസാരത്തിൽ രൂപഭേദം വന്നുപോയിപോലും.

“ഹരിണാങ്കാടക ചരണീശോഭിത

ഭരണായാള വിഹരിണാസദൃശൻ” എന്നു നളചരിതാരംഭത്തിൽ അച്ചടിച്ചുകാണുന്നത് “ഹരിണാങ്കാടവി ചരണീ” എന്നു ഹിതത്തേണ്ടതായി തോന്നുന്നു. അങ്ങനെയൊന്നെങ്കിൽ “ഇന്ദുകാനനത്തെപ്പറ്റി” നളചരിതത്തിലും നമ്പ്യാർ ഭക്തിയെ വ്യക്തീകരിച്ചതായി വിചാരിക്കാവുന്നതാകുന്നു. പ്രസ്തുത തിരുറക്കാട് ഒരു ഇല്ലത്തു് നമ്പ്യാർ കുറേക്കാലം പാർത്തിരുന്നതായും അവിടുത്തെ അന്തഃജനങ്ങളുടെ ആവശ്യം പ്രമാണിച്ചു കൈകൊട്ടിക്കളിക്കു ചേരുന്ന രാഗ്മിണീസ്വയംവരം പത്തുവൃത്തം അവിടെവെച്ചു് ഉണ്ടാക്കിയതായും കൂടി മിസ്റ്റർ പിഷാരടി പറയുന്നു.

അനന്തരം നാം നമ്പ്യാരെ കാണുന്നത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അപ്പൻ നമ്പ്യാരുമായി കിടങ്ങൂർ താമസിക്കുന്നതായിട്ടാകുന്നു. അവിടെ അപ്പൻനമ്പ്യാർക്കു ക്ഷേത്രത്തിൽ എന്തോ ചില ജോലിയുണ്ടായിരുന്നു. കിടങ്ങൂർ താമസിച്ചിരുന്നപ്പോൾ നമ്പ്യാർ കുമാരനെപ്പറ്റി കുടമാളൂർ മുതലായ ദേശങ്ങളിൽകൂടി പോകയും അവിടെ തെക്കേടത്തു ഭട്ടതിരി ചെമ്പകശ്ശേരിയായാ മുതൽപേരുടെ പരിചയം സമ്പാദിക്കയും ചെയ്തിരുന്നതായി തോന്നുന്നു. അദ്ദിനീസ്വയം വരും തുള്ളലിൽ കുടമാളൂർ വേട്ടയ്ക്കൊരുമകനെപ്പറ്റി പ്രസ്താവിച്ചുകാണുന്നുണ്ട്. ഇങ്ങനെ താമസിച്ചിരുന്നപ്പോൾ കുമാരപുരേശ്വരിസ്തോത്രം എന്നൊരു കിർത്തനം അദ്ദേഹം പാഠമായി നമ്പ്യാരുണ്ടാക്കിയതായി കാണുന്നു. മാത്രകയ്യട് ഒരു ഭാഗം താഴെ ചേർത്തുകൊള്ളുന്നു.

ശ്രീകുമാരായം തന്നിൽ വിളങ്ങുന്ന

പിന്നെയോയിജനമോത്തുകളാൽ.

നമ്പ്യാർ അവലപ്പഴെ വന്നുചേർന്നു കിടങ്ങൂരിൽ നിന്നെന്നാകുന്നു ഇപ്പോൾ അവിടെയുള്ള ശാമുലാറമ്മയുടെ അരിവ്. ഇതു വാസ്തവമായിരിപ്പാൻ വളരെ ഇടയുണ്ട്. ഇങ്ങനെ വന്നുചേർന്നു കിടങ്ങൂർ താമസിച്ചിരുന്നപ്പോൾ ചെമ്പകശ്ശേരിയായാ തെക്കേടത്തുഭട്ടതിരി മുതൽപേരുമായി താൻ സമ്പാദിച്ചിരുന്ന പരിചയം വഴിയോ അഥവാ ഇപ്പോഴും കോട്ടയം മുതലായ ഭിക്ഷകളിൽ നിന്നും കൂത്തിനായിട്ട് അവലപ്പഴെ വരുന്ന പതിവുള്ള സ്ഥിതിക്കു കിടങ്ങൂർനിന്നോ മറ്റോ കൂത്തിനുപോയ വല്ല

ചാക്യാർക്കും സഹായമായിട്ടോ ആയിരിക്കണം. ചാക്യാരും നമ്പ്യാരും തമ്മിൽ ചൈരം അങ്കരിച്ചു പ്രസിദ്ധമായ ആ കൂത്തിനു നമ്പ്യാർ മിഴാവു കൊട്ടുവാനിടയായതു പതിവായി മിഴാവു കൊട്ടിവന്നിരുന്ന നമ്പ്യാർക്ക് ആശ്ചര്യം നേരിട്ടതു കൊണ്ടായിരുന്നെന്നു പറയുന്ന വായം ഇല്ലെന്നില്ല. പക്ഷെ, സഹായമാണിടയ്ക്കു കേട്ടതും വടക്കുംകൂർ മുതലായ രാജ്യങ്ങൾ മാതൃഭാഷാവർമ്മമഹാരാജാവ് ആക്രമിച്ചതോടുകൂടി കിടങ്ങൂർ മുതലായ ഭിക്ഷിവാദങ്ങൾ അസുഖമായിട്ടു നമ്പ്യാർ അമ്പലപ്പുഴയ്ക്കു പോയതായിരിക്കുമോ? അമ്പലപ്പുഴയെന്നതിൽ നല്ലൊരു നന്ദിക്കാട്ട് കുറപ്പിനേയും പിന്നീട് ചെമ്പകശ്ശേരിരാജാവ് മാതൃർപ്പണിക്കർ ഇവരെയുമത്രയ്ക്കു നമ്പ്യാർ പാർത്തിരുന്നു. കല്യാണസൗഖ്യം എന്നതിൽ നന്ദിക്കാട്ടു കുറപ്പ് നമ്പ്യാരുടെ കല്പനയുടേതായി കല്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇതു കൂടാതെ തക്കഴിയിലും അട്ടോമം ക്രമേണാർ പാർത്തിരുന്നതായി തെളിവുണ്ട്. അമ്പലപ്പുഴ താമസിച്ചിരുന്നപ്പോൾ അട്ടോമം പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുള്ളതായും പാർത്തിട്ടുള്ളതായും അനേകം ഫലിതങ്ങൾ കേട്ടുകേൾവിയുള്ള ആളുകൾ ഇപ്പോഴും പറയുന്നുണ്ട്. ജിജ്ഞാസയുടെ കൗതുകരീവൃത്തിയുണ്ടായി. അമ്പലപ്പുഴയിൽ ഞ് ഇവിടെ പ്രസ്താവിക്കാം. ചെമ്പകശ്ശേരിരാജാവിന്റെ ഗുരുവായി കൈപ്പിഴ എന്നൊരു നമ്പ്യാരുണ്ടായിരുന്നു. രാജാവിനു കാഴ്ച വരുന്ന പലാർത്ഥങ്ങളെല്ലാം ഇട്ടോമം എടുത്തുകൊണ്ടുപോവുക പതിവായിരുന്നതുകൊണ്ട് അനേകവർഷം കുറവു നേരിട്ട രാജപരിചാരകന്മാരുടെ അപേക്ഷാനുസരണം നമ്പ്യാർ കൈപ്പിഴയെ രാജാവിൽ

നിന്നു നന്നകറുവാൻ ഉദ്യോഗിച്ചു. ഒരുദിവസം രാജാവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിഴലെന്നപോലെ സർവ്വദാ സ്ഥയാസം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന കൈപ്പിഴയും കൂടി ഒരു മിച്ചിരുന്നപ്പോൾ സമർത്ഥനായ നമ്പ്യാർ എന്തോപാത്രവും എടുത്തുകൊണ്ട് രാജാവിന്റെ മുമ്പിൽകൂടി കടന്നു പോകയും മനുപൂർവ്വമായി പാത്രം താഴെ ഇടുകയും ചെയ്തു. പ്പോൾ ശബ്ദംകേട്ടു. അതെന്താണെന്നു രാജാവുചോദിക്കയും 'കൈപ്പിഴ വന്നതുകൊണ്ടുള്ള ഗ്രഹപ്പിഴയാണെന്നു നമ്പ്യാർ ഉത്തരം പറകയും ചെയ്തുപോൽ. ഇംഗിതജ്ഞനായ രാജാവിന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ബുദ്ധിമാനായ തുരുവിന്നു നമ്പ്യാരുടെ അന്തർഗതം മനസ്സിലാകയും അതിനുശേഷം കൈപ്പിഴ നമ്പൂരിയുടെ ലോഭോപല്യങ്ങൾക്കു വളരെ ശമനമുണ്ടാകയും ചെയ്തു. ചെമ്പകശ്ശേരിരാജാവിനു് അമ്പലപ്പുഴ പന്ത്രണ്ടു പ്രവൃത്തികളിലും കൊട്ടാരങ്ങളും മറ്റും ഓളം ഉണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ട് രാജാവിന്റെ എഴുന്നള്ളത്തോടുകൂടി സഞ്ചിച്ചിരുന്ന നമ്പ്യാർക്കു് ആ സ്ഥലങ്ങളിൽ കൈയും താമസക്കാരൻ ഇടയുണ്ടായിരുന്നു. സത്യാസ്ഥയാവരത്തിലും കർക്കശ്ശുവധത്തിലും, ത്രിപുരാരനത്തിലും കള്ളർക്കോട്ടഭഗവാനെ സ്തുതിച്ചുകൊണ്ടുണ്ടാകും. തകഴിയിൽ ശാസ്താവിനേയും മാത്തൂർഭഗവതിയേയും മിക്ക തുള്ളക്കഥകളിലും നമ്പ്യാർ സവിശേഷം വർണ്ണിക്കുന്നു. പൂക്കാട്ടുള്ള വാസംകൊണ്ടു പഠനികളുടെയും ചെട്ടികളുടെയും മറ്റും പരിചയവും നമ്പ്യാർക്കു സിദ്ധിച്ചിരുന്നു. എങ്കിലും കവിയുടെ മുഖ്യതാമസം അമ്പലപ്പുഴയും തകഴിയിലും നെടുമുടിയിലും ആയിരുന്നു.

ചെമ്പകശ്ശേരിരാജ്യം ന്റുന-മാണ്ടു' തിരുവിതാംകോ
 ടേക്കു് അടങ്ങിയതോടുകൂടി മാതൂർപ്പണിക്കർ മുഖാന്തിരം
 തിരുവനന്തപുരത്തുവന്ന വിക്രമശാലിയായിരുന്ന മാന്താ
 ണഡവമ്മമ്മഹാരാജാവിന്റെ ആശ്രിതസ്ഥാനത്തെ അനേക
 പണ്ഡിതന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ നമ്പ്യാരും സ്വീകരിച്ചു. തി
 രുവനന്തപുരത്തുവെച്ചും നമ്പ്യാർ അനേക ഫലിതങ്ങൾ പ്ര
 വർത്തിച്ചിട്ടുള്ളതായി കേൾവിയുണ്ടു്. 'കാതിലോല' 'നല്ല
 താളി' 'നമ്പിയാരെ'ന്നത്തരം പറഞ്ഞതു 'കരി കലക്കിയ
 കൂട്ടത്തിൽ കളിച്ചതു' ഇത്യാദി കഥകൾ ഇന്നും പ്രസിദ്ധങ്ങളാ
 ളാണല്ലോ. ഈ കൂട്ടത്തിൽ അധികം പ്രസിദ്ധമല്ലാത്ത ഒരു
 കഥകൂടിപ്പറയാം. ഒരിക്കൽ ശ്രീപത്മനാഭക്ഷേത്രത്തിൽ
 പുതുതായി ഒരു കമ്പവിളക്കു പണിതുതീർന്നപ്പോൾ അതു
 കാണുന്നതിലേക്കായി മഹാരാജാവു് എഴുന്നള്ളി. അവിടു
 ന്നെ ആശ്രയിച്ചതാമസിച്ചിരുന്ന കവികളും എഴുന്നള്ള
 ത്തോടുകൂടിയുണ്ടായിരുന്നു. വിളക്കിന്റെ പണികണ്ടു മഹാ
 രാജാവു സന്തോഷിച്ചതിന്റെശേഷം കൂടെ ഉണ്ടായിരുന്ന
 കവികൾ ഓരോരുത്തരും അതിനെ വർണ്ണിച്ചു ശ്ലോകങ്ങളു
 ളക്കുവാൻ കല്പിച്ചു. ശബ്ദാലംകാരവും അർത്ഥാലംകാരവും
 തിരിക്കിച്ചെലുത്തി, മറ്റുള്ളവർ എല്ലാം പദ്യങ്ങൾ രചിച്ചു
 ശേഷം നമ്പ്യാർ 'ദീപസ്തംഭം മഹാശ്ചര്യം നമുക്കുങ്കിട്ടണം
 പണം, ഇത്യർത്ഥം ഏഷാം ശ്ലോകാനാം അല്ലാതൊന്നും നാവി
 ദൃതേ' എന്ന ചെറിയ ശ്ലോകംകൊണ്ടു മറ്റു ശ്ലോകങ്ങളുടെ
 അലംകാരാധരണത്തേയും അവ ഉണ്ടാക്കിയവയുടെ അ
 ത്യാഗ്രഹത്തേയും ഏകകാലത്തിൽ അപഹസിച്ചു.

'അരുതുപൊരുതുകൊൾവാൻ കൊട്ടണത്തോടെനിക്കു'

എന്നു കവി സങ്കടം പറഞ്ഞതുകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിനു മഹാരാജാവു പക്കത്തു് ഉണക്കിയതായി കാണുന്നു. ന്ന-ൽ ആശ്രിതവത്സലനായ മഹാരാജാവു നാട്ടുനിജിയതിന്റെ അശേഷവും നമ്പ്യാർ തിരുവനന്തപുരത്തുതന്നെ താമസിച്ച് അയ്യപ്പൻമാർത്താണ്ഡപ്പിള്ള ഭട്ടാ, കാർത്തിക തിരുനാൾ രാമായ്മഹാരാജാവു മുതൽപേരെ കരോക്കാലത്തേക്കുകൂടി ആശ്രയിച്ചുപോന്നു. തിരുവനന്തപുരത്തു താമസിച്ചുകാണിക്കുന്നപ്പോഴും ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു മാത്തൂർപ്പോയി താമസിക്കാറുണ്ടായിരുന്നു. മഹാരാജാവിന്റെ ഏഴുന്നൂറു വോടൊരുമിച്ചു നമ്പ്യാർ, ശുചീന്ദ്രം കന്യാകുമാരി മുതലായ ഭേശങ്ങളിൽ പോയിരുന്നു. ഏകദേശം നൂറുമാണ്ടുകഴിഞ്ഞു രാമായ്മഹാരാജാവിനോടു് അനുവാദവും വാങ്ങി അമ്പലപ്പുഴ പോയി സ്ഥിരമായി താമസംതുടങ്ങുകയും മൂന്നുനാലുകൊല്ലത്തിനുള്ളിൽ മരിക്കുകയും ചെയ്തതായി തോന്നുന്നു. അയ്യപ്പൻമാർത്താണ്ഡപ്പിള്ളയ്ക്കു മുമ്പും പിമ്പും ഭട്ടവകളായിരുന്ന രാമയ്യന്റെയും സുമയ്യന്റെയും കാലത്തു നമ്പ്യാർക്കു സിദ്ധിച്ചുവന്നിരുന്ന പ്രോത്സാഹനം വളരെ വലുതായിരുന്നിരിക്കാനിടയില്ല. പോക്കിൽ കാർത്തികതിരുനാൾ രാമായ്മഹാരാജാവു കഥകളിയിൽ പക്ഷപാതിയായിരുന്നതുകൊണ്ടു തുളക്കുമ്മക്കാരനായ നമ്പ്യാർക്കു സാമാന്യമായ നിരസംകൂടി തോന്നിയിരിക്കാം. മരിക്കുമ്പോൾ നമ്പ്യാർക്കു വാല്മീകിയായിരുന്നതുകൊണ്ടു് ഏകദേശം നൂറു—നൂറെ-വയസ്സുണ്ടായിരുന്നിരിക്കണം. നമ്പ്യാർ മരിച്ചതു ഒരു പേപ്പട്ടികടിച്ചാണെന്നാണു് ജനവിശ്വാസം. പേപ്പട്ടി കടിച്ചതിന്റെ അശേഷം ചികിത്സയ്ക്കായി നമ്പ്യാർ മാത്തൂർപോ

യി താമസിച്ച് ചികിത്സകരം ചെയ്തുവന്നിരുന്നു. പേപ്പട്ടി
യുടെ റിപ്പോർട്ട് പൂർണ്ണമായി ശമിക്കുന്നതിനു വിധിച്ചിട്ടുള്ള മൂ
ന്നാമാസം കഴിയുന്നതിനുമുമ്പായി സദ്യപ്രിയനായ കവി നെ
ട്ടമുടിയിൽനിന്ന് അമ്പലപ്പുഴ തിരുമുല്പാടിന്റെ കോവില
കത്തുണ്ടായിരുന്ന ഒരു മാസമടിയന്തിരത്തിനു ചെന്നിരുന്നു
എന്നും സദ്യ ഉണ്ടാകുകൊണ്ടുണ്ടായ അപമാനം മേതുവായിട്ടു
സഖക്കേട്ടു വീണ്ടും കട്ടക്കകയും അതു മരണമായി പരിണമി
ക്കുകയും ചെയ്തു എന്നും വിശ്വസിക്കത്തക്കവണ്ണം പറഞ്ഞു
കേൾവിയുണ്ട്. ഇതാകുന്ന പ്രസ്തുത കവിയുടെ ജീവചരി
ത്രസംക്ഷേപം. നമ്പ്യാരുടെ ശിഷ്യന്മാരായി അനേകം ഓ
ട്ടൻതുളൽക്കാർ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇവരിൽ പ്രധാനൻ ഉമ്പ
ക്കാട്ട് അച്ഛോമ്മച്ചാർ എന്നൊരുവനായിരുന്നു. നമ്പ്യാർക്ക്
അമ്പലപ്പുഴക്ഷേത്രത്തിൽനിന്ന് ഇരുനാഴി പായസവും ര
ണ്ടപ്പവും താലൂക്കിൽനിന്നു മാസം ഒന്നു പതിനഞ്ചുപ
ണം അടുത്തുണ്ടാ മഹാരാജാവു വിശമനസ്സുകൊണ്ടു അമ്പ
ലിട്ടിരുന്നു. എന്നാൽ നമ്പ്യാർമാർ ചൊക്കട്ടാമണ്ഡ
പത്തിലിരുന്നു മഹാരാജാവും തെക്കേടത്തുഭട്ടതിരിയും മേല
ഴത്തുപാലച്ചയും ഉപേക്ഷിച്ചു തിരിച്ചപ്പോൾ വ്യവസ്ഥയാക്കിയ
പായസപ്പകുത്ത്ക്കണക്കിൽ നമ്പ്യാരുടെ ഇനം കാണാതിരി
ക്കുകൊണ്ട് അപ്പോഴേക്കും നമ്പ്യാർ മരിച്ചിരിക്കുന്നതായി
വിചാരിക്കാമെന്നു തോന്നുന്നു. പക്ഷെ “കുഞ്ചൻനമ്പ്യാരു
ടെ കാലം” എന്ന പ്രസംഗത്തിൽ നമ്പ്യാരുടെ ചരമശതി
കൊല്ലാവർഷം നൂറു-മിഥുനമാസത്തിലാണെന്നു മിസ്റ്റർ
ഡി. ഡി. ഡേവിഡ് വാദിക്കുകയും അതിന്നുധാരമായി

“കൊല്ലം തൊള്ളായിരത്താഴിതപതുമിരുപ-

ത്താറുമേവഞ്ചപത്തും

ചെന്നീടുന്നോരുകാലം മിഥുനമുപഗതേ

ഭാസ്കരേ ധന്യധന്യഃ

കൃഷ്ണപക്ഷേ ചതുർഥീ ചതയയുതദിനേ

മാതൃലഃ കൃഷ്ണനാമാ

വിഷ്ണോസ്സായുജ്യമാപ്തോ വിഹിതഹരിഃ മ-

ന്ത്യാദികോ ഭോഷഹീനം.

എന്നൊരു ശ്ലോകം ഉദ്ധരിക്കയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. മിസ്റ്റർ ഡേവിഡ് പറയുന്നതുപോലെ പ്രസ്തുതപദ്യം നമ്പ്യാരുടെ ഭവനത്തിൽ ഇപ്പോഴുമുള്ള ഒരു ഗ്രന്ഥത്തിൽ എഴുതിയിട്ടുള്ളതാണെന്ന് എന്റെ അന്വേഷണത്തിലും അറിയുന്നു. പക്ഷേ, ഇതിൽപറയുന്ന “കൃഷ്ണനാമാ” കുഞ്ചൻനമ്പ്യാരാണോ എന്നു തർക്കിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. കുഞ്ചൻനമ്പ്യാരുടെ സാക്ഷാൽ നാമധേയം രാമൻ എന്നായിരുന്നെന്നു അർത്ഥമാകത്തക്കവണ്ണം മിസ്റ്റർ എസ്റ്റ്. ടി. റെഡ്യാരുടെ തുളക്കുമാസമുച്ചയത്തിന്റെ രാജാംപതിപ്പിനുള്ള മുഖവുരയിൽ മി. നാണപിള്ളയുശാൻ കിള്ളിക്കുറിച്ഛിമംഗലത്തു ക്ഷേത്രത്തിലെ ബലിക്കല്പാ കുഞ്ചൻനമ്പ്യാർ പണിയിച്ചതാണെന്നു കാണിച്ചാൻ

“ശ്രീബലിപ്രസ്തരശ്ശംഭോഃ ശ്രീശുകാലയചാസിനഃ

രാമേണപാണിചാഭേന കാരിതോഭൂതയേഗ്രവാം

എന്നൊരു ശ്ലോകമുള്ളതായി പറയുന്നു. ഇതു ശരിയാണെങ്കിൽ നമ്പ്യാരുടെ പേരു രാമൻ എന്നായിരുന്നതായി വിചരിക്കണം. മിസ്റ്റർ ഡേവിഡിന്റേറയോ, മിസ്റ്റർ

ആശാന്റേയോ, ശരിയായ അഭിപ്രായം എന്ന് ഖണ്ഡിച്ചു പറയാൻ സാമഗ്രികരും കൈവശമില്ല. ന്നെ-ൽ ആണു നമ്പ്യാർ മരിച്ചതെങ്കിൽ ന്റെ-ലെ പായസക്കുണക്കിൽ നമ്പ്യാരുടെ ഇനം കാണാതിരിക്കുന്നതിനുള്ള കാരണവും വ്യക്തമാകുന്നില്ല. അനന്തരം കഞ്ചൻനമ്പ്യാരുടെ അനന്തിരമായ കൃഷ്ണൻനമ്പ്യാരെന്നൊരാൾ പന്ന് അമ്പലപ്പുഴ താമസിച്ചിരുന്നതായും ഈ അനുഭവങ്ങൾ പററിയിരുന്നതായും ൧൦൧൩-൧൦൧൪-ഇതയാണ്ടുകളിലെ ഭേദസ്ഥം കണക്കുകൊണ്ടു് തെളിയുന്നുണ്ടു്. ഒടുവിൽ പറഞ്ഞ കല്ലെത്തിൽ ടി നമ്പ്യാർ മരിച്ചു വസ്തുക്കളും പാത്രങ്ങളും മറ്റും അയ്യംനീൽപ്പായി. മുതൽക്കൂട്ടു പാനാരംകിട്ടുപ്പാൾ കിള്ളിക്കുറിച്ചിൽ നിന്നു പാവതിരങ്ങിയാർ എന്നൊരു സ്രീപന്ന് അധികാരം ബോധിപ്പിച്ചുനുവദിച്ചിടയും ൧൦൪൦-ൽ അമ്പലക്കുളം മരണശേഷം മുൻപറഞ്ഞ പതിവുകൾ അതേ കുടുംബത്തിൽ രാമൻനമ്പ്യാർ എന്നൊരാളിന്റെ പേരിൽ ചാർച്ചാണ്ടു പതിച്ചു കൊടുക്കയും ചെയ്തു.

നമ്പ്യാരുടെ കൃതികൾ എഴുതല്ലാമെന്നാണു് ഇതിനുമുന്നിലെ നോക്കുവാനുള്ളതു്. (1) യശ്വിനീസ്വരം വരം പത്തുവൃത്തം, (2) ഭാഗവദ്ഭൂത പതിന്നാലുവൃത്തം, (3) ഭാഗവതം, ഇരുപത്തിനാലുവൃത്തം, (4) ശീലാവതി, നാലുവൃത്തം, ഇവയും (5) നളചരിതം കിളപ്പാട്ടു്, (6) ചാണക്യസൂത്രം കിളപ്പാട്ടു് ഇവയും നമ്പ്യാരുടെ മെരുവനത്തിലെ കവനങ്ങൾ ആകുന്നു. (7) കമാരപരേശമിസ്തോത്രത്തിന്റെ കഥ മുമ്പുതന്നെ പറഞ്ഞുവല്ലോ. തുളക്കുടകളായി ൭-എണ്ണം ഉള്ളവയിൽ ഒട്ടുവളരെ അമ്പലപ്പുഴ

വെച്ചുണ്ടാക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവയാണു്. ഈ കൂട്ടത്തിൽ കല്യാണ സൗഗന്ധികം, കിരാതം, ബാല്യത്വഭംഗം, ഗണപതിപ്രാ ത്തം, പളിന്ദിമോക്ഷം, ഗജേന്ദ്രമോക്ഷം, ത്രിപുരമനം, അ ഫലാമോക്ഷം, ഹിഡിംബ പഥം, രാമാ നകരണം, നളചരി തം, പാത്രചരിതം, ഐരാവതപൂജ, കാൽവിയ്യവിജയം, ശീലാവരീചരിതം, സത്യാസ്വയംബരം, രാഗ്മിണീസ്വയം ബരം, ലങ്കാമർദ്ദനം, പ്രഥമളാഭചരിതം, സുന്ദരാപസുന്ദരാ പാഖ്യാനം, ലോഷയാത്ര, രാവണോത്തര ചന്ദ്രതലായവ ഉൾപ്പെട്ടുന്നതായാൽ ഇവയുടെ നിർമ്മിതികാലം ഏകദേശം നൂറ്റാണ്ടും നൂറ്റാണ്ടും മദ്ധ്യയായിരിക്കണം. കീചകാധം പറയൻറുള്ളിൽ കിളിക്കുറിച്ചിമമാദേവനെയും അമ്പല പ്പഴെ കൃഷ്ണനെയും തക്ഷിയിൽ ശാസ്താവിനേയും സ്തുതിച്ചു കാണുന്നതല്ലാതെ തിരുവാതാംകൂർ മഹാരാജാവിനെയോ തെക്കൻക്ഷേത്രങ്ങളേയോ പരാമർശിച്ചിട്ടില്ലാത്തസ്ഥിതിക്കു് ഈ കൃതിയും നൂറ്റാണ്ടും നൂറ്റാണ്ടും വിരചിതമായിരിക്കണം. സരോജ വേശം, കൃഷ്ണലീല, കാളിയമർദ്ദനം, നളകൃബരമോക്ഷം, ത്രി വചരിതം, പെരുണ്യം വകവധം, ഹരിണീസ്വയംബരം, പഞ്ചേന്ദ്രോപാഖ്യാനം, കുംഭകണ്ഠ പഥം, പഞ്ചതന്ത്രം മുതലായവ മാതന്റാണുവർമ്മമാരാജാവിന്റെ രാജ്യഭാരകാലത്തു രചിതങ്ങളാണു്. കൃഷ്ണലീല, കാളിയമർദ്ദനം, നളകൃബരമോക്ഷം ഇവ തുടർന്നുഴതപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവയാകുന്നു. കാളിയമർദ്ദനം പടനായർകളുടെരചിച്ചുണ്ടാക്കിട്ടുള്ളതാണു് ഇതു് അയ്യപ്പൻ മാതന്റാണുവർമ്മാജി അധർകളുടെ ആവശ്യപ്രകാരം രചിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാണെന്നു കാണുന്നതുകൊണ്ടും പടനായർകളുടെരചിക്കാവുണ്ടാക്കിച്ചതുടക്കുവാകൂടി ചെ

നന്നിന്നായ്ക്കുന്നതുകൊണ്ടും കൃഷ്ണലീല എഴുതിയപ്പോൾ മാ
 ത്താണു പർമ്മമാരാജാവ് ജിയിച്ചിരുന്നുവെന്നു അതിൽ
 നിന്നു സ്പഷ്ടമായി ഗ്രഹിക്കാവുന്നതിനാലും കൃഷ്ണലീല മുത
 ലായിട്ടുള്ള കവിതകൾ നമ്പ്യാൻ നമ്പ്യാൻ മദ്ധ്യേ ഉണ്ടാ
 ക്കിട്ടുള്ള പയാകുന്നു. കൃഷ്ണലീല നമ്പ്യാൻമാരിൽ
 തിരുവവതാരം ചെയ്ത അശ്വതിതിരുനാൾ തിരുമന
 സ്സിലെ ബാലലീലകളെക്കൂടി ഉദ്ദേശിച്ചു രചിക്ക
 പ്പെട്ടിട്ടുള്ളതായിരിക്കുമോ? ഹരിണീസ്വയംബരവും ഹനുമദ്
 ല്ലത്തിയും പടനായ്കളുടെരവെച്ച് ഉണ്ടാക്കിയട്ടുള്ള പയാ
 ണ്. സഭാപ്രവേശാരംഭത്തിൽ “വിക്രമാതിശയങ്ങൾകൊ
 ണ്ടിരൂപതിരാജ്യമശേഷമേ ആക്രമിച്ചുടനാകവേപരിപാ
 ലനേനമഹോത്സവം ശക്തലോകസമാനമാക്കി വരുത്തി
 റാണരുജീടിനാൻ അക്തലുഭുജപ്രതാപനശേഷഗുണനി
 ധിപാത്രമാം” എന്നു പറഞ്ഞുകാണുന്നതുകൊണ്ട് ഏകദേ
 ശം നാലാംമാണ്ടിയ്ക്കു് ഇതു നിർമ്മിച്ചിരിക്കാമെന്നു തോ
 ന്നുന്നു. നാലാം-ൽ ശ്രീപത്മനാഭനായി രാജ്യം സമർപ്പിച്ച
 ശേഷം രചിച്ചിട്ടുള്ളതാണു് പഞ്ചേന്ദ്രോപാഖ്യാനം എ
 ന്നു കാണിക്കുവാൻ ഭാഷാചരിത്രകർത്താവുദ്ധരിക്കുന്ന “പത്മ
 നാഭസമർപ്പിതാഖിലധനജനൻധരണീശ്വരൻ” ഇത്യാദിഭാ
 ഗം എന്റെ കൈയശമുള്ള ‘പഞ്ചേന്ദ്രോപാഖ്യാനം’ ഗ്രന്ഥ
 ത്തിൽ കാണമാനല്ല. പഞ്ചതന്ത്രത്തിന്റെ രചന ഇതി
 നുമുമ്പായിരിക്കാം. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അതിൽ പക്ക
 ത്തിലുണ്ണുന്നതിനെപ്പറ്റി കവി അസന്തുഷ്ടനായി കാണപ്പെ
 ടുന്നതുകൊണ്ട് അയ്യപ്പൻമാർത്താണ്ഡപ്പിള്ള മുതൽപേർ
 അന്നു കവിയെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കാൻ തുടങ്ങിയില്ലെന്നു തോ

ന്നു. പാഞ്ചാലീസ്വയംബരം, നാളായണീചരിതം, പഞ്ചേന്ദ്രോപാഖ്യാനം ഈ കൃതികളും തുടൻ വിരചിച്ചിട്ടുള്ളവയാണു്. പാഞ്ചാലീസ്വയംബരം അവസാനഭാഗത്തു്

അടുത്തുസന്ധ്യയുമ്പ്പോളുത്തനാളിനിശ്ശേഷം
കടുത്തകൂരിരുട്ടം റന്നടുത്തുനേരമില്ലിപ്പോൾ

എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന കഥയെ തുടൻ നാളായണീചരിതം രംഭത്തിൽ

“പിറേന്നാളുകുടവോൾ ഭൂപദൻപാണവനാരു
മറയ്ക്കുവാനാരു ധരണിനിമിത്തംനാരു”

എന്നു പ്രസ്താവനയോടുകൂടി കഥ തുടരുന്നു. നാളായണീചരിതത്തിൽ മെരുച്ഗല്യനും നാളായണിയും തമ്മിൽ നടന്ന പലവിധമായ രതിരീതികളെ ചുറ്റു ചുശേഷം വിവരിക്കുന്നതും അലംഭാവം ലഭിക്കാതിരുന്ന മെരുച്ഗല്യൻ ശപിക്കുന്ന ഭാഗംകൊണ്ടു് കഥ സമാപ്ത ചെയ്യുന്നു. അതിനെ തുടൻ,

താപസപ്രവരൻ കൊടുത്തൊരുശാപവാക്കുകൾകേട്ടുൻ
... ..

കല്യൺവ്യാസതമക്കുമാഞ്ഞുമംഗലംസിദ്ധം

എന്നു് അവസാനിക്കയും ചെയ്യുന്നു; അതുകൊണ്ടു് ശേഷമുള്ള കഥ, വാസ്തവത്തിൽ പഞ്ചേന്ദ്രോപാഖ്യാനമല്ല. “പഞ്ചേന്ദ്രോപാഖ്യാനം രണ്ടാംകളം” എന്നു പേരിട്ടു മിസ്റ്റർ റെവ്യാർ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്ന ചെറിയ പാഞ്ചാലീചരിതമെന്നപേർ കേരളത്തിൽ ഇക്കത്തായിരിക്കും. ധരിശ്വരചരിതം നൃഗമോക്ഷം ഇത്യാദി തുളുലുകളും ശബരവധം ഓണയുദ്ധം (അപ്രസിദ്ധം) കൈലാസയാത്ര, ഗോവർദ്ദനയാഗം, സ്മൃതന്തകം മുതലായ ചില ആട്ടക്കഥകളും കാ

ത്തികതിരുന്നാൾ രാമചന്ദ്രമാരാജാവന്റെ കാലത്തു ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവയാകുന്നു.

രാമതുല്യൻമഹാവാഞ്ചിരാമൻമേന്മുദ്രപാലൻ

... ..

നഞ്ചിതമഞ്ചതമാക്കുസ്സന്തതംസംജനിക്കുന്നു

എന്നു ഹരിശ്ചന്ദ്രചരിതാരംഭത്തിൽ ചെയ്തിരിക്കുന്ന രാജാ രാധനും നോക്കുക.

ഇതു കൂടാതെ ശ്രീകൃഷ്ണവിലാസം മണിപ്രവാളകാവ്യവും രാമചന്ദ്രവിലാസം എന്നൊരു സംസ്കൃതകാവ്യവും അനേകമഹാറാശ്ട്രാകങ്ങളും കീർത്തനങ്ങളും പാട്ടുകളുംകൂടി നമ്പ്യാരുണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ട്. രാമചന്ദ്രവിലാസം മുഴുവൻ വായിച്ചുനോക്കാൻ എനിക്ക് ഇടപെടാഴികയാൽ അതിനെപ്പറ്റി ഒരഭിപ്രായവും ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ മുൻപതിപ്പുകാലത്തു പറയാൻ ഞാൻ തുനിഞ്ഞില്ല. നമ്പ്യാരുടെ കൃതയായ രാമചന്ദ്രവിലാസമാണെന്നു പറഞ്ഞു ഓരും എന്തെന്നു ചോദിക്കുന്ന ഒരു ഗ്രന്ഥം അന്നും എന്റെ കൈവശം ഉണ്ടായിരുന്നു. ആഭിഭാഷത്തു അന്നു കേൾ വായിച്ചുനോക്കിയപ്പോൾ അതു ലളിതകവിതാഭിതികാണ്ടു നമ്പ്യാരുടെ കൃതിതന്നെയായിരിക്കുമെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. പക്ഷെ കൃതിയുടെ ഒടുവിൽ,

ശ്രീനാരായണഭട്ടപാദഗുരുപാദാനാംപ്രസാദോഭയാ-

ഭേതൽകിഞ്ചനരാഹുറിയമിതിയൽകാവ്യംകൃതംകേരളത്തിൽ അപ്രജ്ഞതപാശാഭമുഷ്ടമഹതോരാമായണാംഭോനിയേ-
രക്ഷോഭ്യത്വ്വബലാച്ച തത്രസുലഭോഭോഷോബുധൈഷ്ണ-

എന്നുകാണുന്ന സ്ഥിതിക്ക് അതിന്റെ കർത്താവു നാരായണഭട്ടതിരിയുടെ ശിഷ്യനായ ഒരാളെന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നു. പ്രസ്തുത ശ്ലോകത്തിൽ പറയപ്പെടുന്ന നാരായണഭട്ടപാദർ പ്രസിദ്ധനായ മേൽപുത്തൂർ നാരായണഭട്ടതിരിയാണെന്നിൽ, ഈ കൃതി നമ്പ്യാരുടേതാവാൻ ഒരുതരവുമില്ല. നമ്പ്യാരുടെ ഗുരുക്കന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഒരു നാരായണഭട്ടതിരിയുണ്ടായിരുന്നതായി മറ്റൊരുവിധത്തിൽ അറിവുപെടുന്നമില്ല. പിന്നെയും എന്റെ കൈവശം കിട്ടിയകാവ്യത്തിന്റെ പേർ “രാഘവീയം” എന്നു സർഗ്ഗാവസാനങ്ങളിലും ഗ്രന്ഥാവസാനത്തിലും കാണുന്ന സ്ഥിതിക്കു രമേഷദ്രവിലാസം എന്ന ഒരു കൃതിയുണ്ടെങ്കിൽ അത് ഇതല്ലെന്നുതന്നെ പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. രാഘവീയം എന്നു പേർപറഞ്ഞ പ്രസ്തുത കൃതിയുടെ കർത്താവു രാഘവൻ എന്നു പേരായ ഒരു കവിയാണെന്നു ഹിക്ഷക കുറേക്കൂടി യുക്തമായിരിക്കും. രാഘവീയം അച്ചടിച്ചിട്ടുള്ളതായി അറിയാത്തതുകൊണ്ട് അതിലെ കവിതാരീതിയെ ഉദാഹരിക്കാൻ ഏതാനും ശ്ലോകങ്ങൾ ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കാം.

ശേരമന്റെ അസന്താനനന്താപവണ്ണന.

“അഥാന്തരായിപ്രസരോ മമീപതേ-
 രസുചവക്ത്രേണ ഭൃശം വിശുഷ്യതാ
 ഹസസ്തേഃ കോടരരന്ധ'രമാശ്രിതഃ
 പ്രസുനജാലന യഥാ ദിവാനലഃ

വനവണ്ണന.

തരുലതാനികരംബകരംബിതേ
പതതി യചാപിനേ നരപാദ്യതിഃ
തദാപി തത്ര തമോ ന വിജ്യംതേ
ഹണി മണാമണിഭിധിതിബാധിതം

രാമാംഗവണ്ണന.

തദംഗസൗന്ദര്യമുദേഷ്യദ്യമൈ-
രുദാരമാതമാപജയായ മതപാ
ശങ്കേ സ്മാഃ ശങ്കാരനത്ര പരഹന്ത
വപുഃ സ്വകിയം ജ്വഹവാംബഭൂപ.

സീതാസൗന്ദര്യവണ്ണന.

അരാളനീലാളകകാളികാളി-
കളികൃതാഗ്രസ്യ ലലാടനാമ്നഃ
അർദ്ധസ്യ ചന്ദ്രസ്യ തമാലപത്രം
തസ്യാഃ കളങ്കർദ്ധരൂപിം ബിഭേന്തി.

വർഷവണ്ണന.

തസ്യ നിർജ്ജിതനിജശ്രിയഃ ശ്രീയാ
നിർജ്ജയാർത്ഥമിവ ന ജ്ജകാർമ്മ്യകൈഃ
അസ്യ മാനനവശ്കരാശ്ശുഭഗൈഃ
പ്രാപ്തഃ ഷണ്മുജലഭൈരുദയ്യത.

ലംബമാനജലവിന്ദുമരകതികൈ-
ഐസ്തഭദ്രസതദിദുർദ്ധപതന്തുഭിഃ
സ്രുതാമനുചനം കലാചിനാം
അംബരേ ബത ധൃതാ വിതാനതാ

ഇവയിൽ ശ്രീരാമന്റെ അംഗവർണ്ണനയിലെ ഒരു ശ്ലോകം ഇവിടെ ഉദ്ധരിച്ചതു നളചരിതം കിളിപ്പാട്ടിൽ നളചരൻ അംഗസൗഭാഗ്യം വർണ്ണിക്കുന്ന

പുഷ്പഞ്ചാണൻ തന്റെ സർവ്വാംഗഭംഗിക്കു

നിഷ്പ്രകാശതപ ഭവിക്കുമെന്നാക്കയാൽ

ഇത്യാദിഭാഗത്തിലെ ആശയം തന്നെയാണെന്നുള്ളതു വിസ്തരിക്കത്തക്കതല്ല. എന്നാൽ ആ ആശയസാദൃശ്യം നമ്പിയാർ രാഘവീയം വായിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടു ധ്വനിവിചിത്രമാണെന്നു വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നതിൽ അപാകമൊന്നുമില്ല. ഇതുകൂടാതെ പ്രസ്തുതകൃതി കഞ്ചൻനമ്പ്യാരുടേതാണെന്നു വാദിപ്പാൻ വല്ലതും സാധിക്കുമെങ്കിൽ അതു് ഈ കൃതിയുടെ ലാളിത്യസാരജ്വാലി ഗുണങ്ങളും പ്രാസവലാസവും മാത്രമാകുന്നു. കഞ്ചൻനമ്പ്യാരുടെ സാക്ഷാൽ നാമധേയം രാഘവൻ എന്നായിരുന്നിരിക്കുമോ, കഞ്ചൻ എന്നു ചെറുപ്പത്തിൽ ഓമനപ്പേരായി വിളിച്ചു സ്ഥിരപ്പെടുപോയതാണോ, ശ്രീനാരായണഭട്ടപ്പാദർ എന്നു പറഞ്ഞതു് ഒരുപക്ഷേ ഗുരുവായ ഓണമ്പള്ളിയുടെ പേരായിരിക്കുമോ എന്നും മറ്റുമുള്ള സന്ദേഹങ്ങളും ഈ വിഷയത്തിൽ തീരെ ബാധിക്കുന്നില്ലെന്നുമില്ല.

ഉത്തരരാമചരിതം കിളിപ്പാട്ടു് കഞ്ചൻനമ്പ്യാരുടെ കൃതിയാണെന്നു ഭാഷാചരിത്രകർത്താവു നിവർത്തം അഭിപ്രായപ്പെട്ടുകാണുന്നു. എന്നാൽ അനേകഭാഗങ്ങൾകൊണ്ടു് അതു് അന്യന്മാരുടേതല്ലെന്നും എഴുത്തച്ഛൻതന്നെയല്ലയോ എന്നും തർക്കം തോന്നിപ്പോകുന്നു. നളചരിതം കിളിപ്പാട്ടു നമ്പ്യാരുടെ തന്നെയാണെന്നുള്ളതിന്നു തർക്കമില്ല. ശ്രീ

കുപുരൂതസ്ഥിതെ. ശുദ്ധപാണ്ഡെ' എന്ന നളചരിതാചസാ
നത്തിലെ മുദ്രതന്നെ കാണുക. നളചരിതത്തിന്റെ കവി
താരീതിയിൽ നിന്നും പ്രത്യക്ഷമായി ഭിന്നമാകുന്നു ഉത്തരരാ
മായണകവിതാരീതി. 'യോഗംവെയ്യിപ്പാനായേ' ഇത്യാദി ഉ
ത്തരരാമായണപ്രയോഗങ്ങളിൽ അന്ത്യമായി കേൾക്കുന്ന
(എ) എന്ന നിപാതം കണ്ണശ്ശന്റെ കാലത്തു വളരെ പ്ര
ചാരത്തിൽ ഇരുന്നിരുന്നു. 'മുറുവിചാരംകൊണ്ടുകളഞ്ഞേ'
'ആരണതല്പരമായേ' ഇത്യാദി കണ്ണശ്ശപ്രയോഗങ്ങൾ ദ്രാഷ്ടാ
നങ്ങളാകുന്നു. ഈ നിപാതത്തിന്റെ പുഴയോഗം എഴുത്ത
ശ്ശന്റെ കാലത്തിലും സാമാന്യമായുണ്ടു്.

കിടസാത്മജകുപനാശകാരിണിയായേ
തസ്യാമാത്മജനായേ പണ്ഡിതാൻപിറന്നിടം

ഇത്യാദി രാമായണപ്രയോഗങ്ങൾ തന്നെ ഈ വാദ
ത്തെ ആദരിക്കും. എന്നാൽ കഞ്ചൻനമ്പ്യാരുടെ കാലത്തു
ഇതുമാതിരി പ്രയോഗങ്ങൾ നിലച്ചിരിക്കുന്നതുപോലെ തോ
ന്നുന്നു. 'വ്യഗ്രിച്ചു' എന്ന നാമധാതു ഉത്തരരാമായണത്തി
ലും ഇരുപത്തൊമ്പതുതത്തിലും കാണുന്നുണ്ടു്. പിന്നെ
യും താഴെ പറയുന്ന ഉത്തരരാമായണഭാഗങ്ങൾക്കു് എഴുത്ത
ശ്ശന്റെ കവിതയുമുള്ള സാദൃശ്യം വളരെ ഗണ്യമായിട്ടു
ള്ളതും പ്രസ്തുത ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ കർത്തൃത്വം എഴുത്തശ്ശനിൽ
തന്നെ ഇരിക്കേണ്ടതാണെന്നു തെളിയിപ്പാൻ പര്യാപ്തമായി
ട്ടുള്ളതാകുന്നു.

൧. ദേവിയുമനുജനും വാനരപ്പടയുമായ്,

(ഉത്തരരാമായണം)

ദേവ യുഗ്മനജനം വാനരപ്പുടയുമായ്

(അദ്ധ്യായമരമായണം)

൨. ഉത്സാഹമുണ്ടുനിനക്കെങ്കിലുമുണ്ണ (൨)
ഉത്സാഹമുണ്ടുനിനക്കെങ്കിലിക്കാലം (അ)
൩. ബന്ധുസൽക്കാരംപരിഗ്രഹിച്ചാദരാൽ (൨)
ബന്ധുസൽക്കാരംപരിഗ്രഹിച്ചേനമം (അ)
൪. ഗതപാപിതാമഹം നതപാസസഭ്രമം (൨)
ഗതപാമുഹൂർനമസ്കൃതപാസസോദരം (അ)
൫. അഗ്രജൻതന്നെ പരിചരിച്ചീടുകനിതും (൨)
അഗ്രജൻതന്നെപ്പരിചരിച്ചെപ്പൊഴും (അ)
൬. പാനന്ദന്മാർപെരുവഴിയമ്പലംതന്നിൽവന്നു
താന്തരാ മിരുന്നുടൻപരിഞ്ഞുചോകുംചോലെ (൨)
പാനന്ദർപെരുവഴിയമ്പലംതന്നിലേ
താന്തരായ് കൂടി വിനോഗംവരുമ്പോലെ (അ)
൭. ചതുരാനനനിതിസ്തുതിചെയ്തതുനേരം (൨)
ചതുരാനനനിതിസ്തുതിചെയ്തതുനേരം (അ: ബാല)
൮. വൃന്തമെൻപതിന്നാലുപേരുമുണ്ടറിഞ്ഞിട്ട് (൨)
ഏന്നിവർപതിന്നാലുപേരുമുണ്ടറിഞ്ഞിട്ട് (ഭാരതം)
൯. രക്തവുമൊഴൊഴുകിപലവഴി (൨)
ചോരയായുള്ളൊരുപാരിപ്രവാഹവും
പെയ്തുപെയ്തൊക്കെനിറഞ്ഞുനടികളായ്
ഓരോവഴിയെ (ഭാരതം)

൧൦. ഞാനമാചാർച്ചനമീശനമൊന്നായി
 മാനസേതോന്നിവരുന്നിതുമായകേ (൨)
 ഇശ്വരനുംപ്രപഞ്ചമുദേശികൻതാനുംഞാനും
 ഇശ്വരൻറെകാരുണ്യത്താൽകേവലമൊന്നായ് കണ്ടേൻ
 (ഭാഗവതം)

൧൧. ത്യാഗവുംവധവുമൊക്കേന്നിരൂപിച്ചുകണ്ടാൽ (൨)
 ഇത്യാഗവുംവധവുമോത്താലഭേദമിതു-
 [ഇരുപത്തിനാലുവൃത്തം]

൧൨. ഓരോന്നതമീൽപറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിന്മദ്ധ്യേ
 ആരാനുബാർകിൽനീയ പരേപധിക്കണം (൨)
 മന്ത്രാനന്തരമദ്ധ്യാഗതനെക്കൊല്ലണമിന്നീയംകബിൻ
 [ഇരുപത്തിനാലുവൃത്തം]

ഇതുപോലെ ഇനിയും പത്തുനാലുതു ദുഷ്ടാന്തങ്ങൾ
 കൂടി എന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഇത്രമാത്രം സാദൃശ്യം
 കാണുന്ന സ്ഥിതിക്ക് ഇതു എഴുത്തച്ഛന്റെ കൃതിയല്ലെന്നു
 പറയുന്നതു എങ്ങനെയെന്നു മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല.

ഇങ്ങനെ സാദൃശ്യങ്ങൾ കാണുന്നത് ഉത്തരമായ
 ണം എഴുതിയ കവി എഴുത്തച്ഛന്റെ കവിതകൾ ദ്രവമാ
 യിപ്പറിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടാണെന്നു വരുമതോ എ
 ന്നിവിടെ ഒരു വാദം വല്ലവർ ഉത്തരവന്നു ചെയ്തേക്കാം.
 എന്നാൽ ആ വാദത്തിന്നു ബലമുണ്ടെന്നു ഞാൻ വിചാരി
 ക്കുന്നില്ല എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ സാധാരണയാൾ ഒരു
 കവി മറ്റൊരാളുകവിയിൽനിന്നു വിശേഷപ്പെട്ട ഞ്ഞ
 യങ്ങളെയോ വിശേഷപ്പെട്ട ചാലകങ്ങളോയാ അല്ലാ
 തെ സ്വീകരിക്കാറില്ല. മുൻദുഷ്ടാന്തങ്ങളാൽ യാതൊരു വി

ശേഷവുൾക്കാരുടെ ആശയങ്ങളും വാചകങ്ങളും - ദൃശ്യങ്ങളാ
 തിരിക്കുന്നതു പ്രത്യക്ഷമാണല്ലോ. ഒരു കവിയുടെ കൃതികൾ
 നന്നായി പഠിച്ചിട്ടുള്ള മറ്റൊരു കവിയുടെ കവിതയിൽ പൂ
 വ്കവിയുടെ വാചകങ്ങൾ അറിയാതെ കണ്ണുകൾക്കു
 ചിലപ്പോൾ ഇതു കൂടാതെത്തന്നെ യാദൃച്ഛികമായി രണ്ടു
 വികൾ സദൃശമാക്കുകയായിത്തീരുകയോ ചെയ്യുന്നതാ
 ണെന്നുള്ള സംഗതി ഞാൻ വിസ്മയിക്കുന്നില്ല. ആധുനികമാ
 യ ഒരു ഉദാഹരണത്തിന്നു, “സന്താപപല്ലാസകലജഗതാംസ്ത
 നന്നേവനനംചെയ്തേ”നുള്ള മയൂരസന്ദേശശ്ലോകപാദത്തി
 ന് “സന്താപപല്ലാസകലജഗതാംശാർദൂലചാപാഭിരാമം”
 എന്നചമ്പുരമായണശ്ലോകപാദവുമായിപ്പോ യാതൊരുതന്നെ
 സംഭവിച്ചിരിക്കാറിട്ടുള്ള ശാദൃശ്യം മതിയായും. പക്ഷേ
 മുമ്പുകൊടുത്തിരിക്കുന്നിടത്തോളം സാദൃശ്യങ്ങൾ യാദൃച്ഛിക
 മായോ അറിയാതെയോ സംഭവിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കാൻ
 തരമില്ല. ഉത്തരമായണകത്താവു നമ്പ്യാരുതന്നെ എ
 ന്നും മേൽപ്പടി സാദൃശ്യങ്ങൾ എഴുത്തച്ഛന്റെ കവിതയുമായു
 ള്ള പരിചയംകൊണ്ടു പററിയതാണെന്നും വാദത്തിനുപേ
 ണ്ടി സമ്മതിക്കുന്നപക്ഷവും ഇതുപോലെ സാദൃശ്യം നമ്പ്യാ
 രുടെ അനൂകമ്പകളിലും കാണാത്തതല്ലേ? എന്നൊരു
 ചോദ്യത്തിന്നു നല്ല അവകാശം സിദ്ധിക്കുന്നു. നമ്പ്യാർ
 എഴുത്തച്ഛന്റെ കൃതികൾ പരിചയമുണ്ടായിരുന്നെന്നു സം
 ശയിപ്പാൻ മാർഗ്ഗമുള്ള മൂന്നുനാലുഭാഗങ്ങൾ എന്റെ ദൃഷ്ടി
 യിൽ പെട്ടിട്ടുണ്ടു. എന്നാൽ അവ സ്വസ്ഥദോഷമുക്ത
 മെന്നു പറയുവാൻ നിർവാഹമില്ല ഉദാഹരണത്തിന്നു രണ്ടു
 ഭാഗങ്ങൾ എടുക്കാം.

൧. നീലമഹാമലയുടെമുകളിന്നമ
 കോലാഹലമൊടുമരുവിനാരുപടി (ഐരാവതപൂജ)
 നീലപർവതത്തിന്റെ മുകളിൽ നിന്നുചാടി
 നാലഞ്ചു പഴി പരമരുവിയാറുപോകല
 (അദ്ധ്യാത്മരാമായണം)

൨. ആരവാരങ്ങളും സിംഹനാടങ്ങളും

 പെരിയരഥമലറിയുന്ന ഉകരതപോഷവും
 ബാണയുദ്ധം തുളുൽ (റെഡ്യാരുടെ പതിപ്പ്)
 തകിൽമുഴുത്തുപറപടമതുടികളൊടുശംഖവും

പെയ്തുമടത്തൊടുകേളികർന്നാലും (ഭാരതം ഭീഷ്മം)
 ഇവിടെ ഒന്നാംഭാഗത്തിൽ ഐരാവതപൂജയിൽ അ
 ഈടുന്റെ ബാണംകൊണ്ടു കാലന്റെ ദംഷ്ട്രയും മറ്റും പ
 തഞ്ഞു ചോര ശരിക്കത്ത ലൊലിച്ചതും ലക്ഷ്മണൻ കപനാ
 സികാശ്വരും പെയ്തുകൊണ്ടു ശുപ്പണവയുടെ ദേഹത്തിൽ
 രക്തം പ്രവഹിച്ചതുമാണു നീലമലയുടെ മുകളിൽനിന്നുള്ള
 റെള്ളച്ചുട്ടുത്തൊടു സാദൃശ്യപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതു. യമനേ
 യും ശുപ്പണവ യയും നീലമലയൊടുപതിക്കാൻ രണ്ടുകുവി
 കർക്കും സ്വതന്ത്രം തോന്നുവാനുള്ളതുകൊണ്ടു ശുപ്പണ
 വയുടെ കാതുകൾ കവർന്നു മുന്നായ ഭിക്ഷകളിൽനിന്നു
 രക്തമുത്സവിക്കുകയാൽ നാലഞ്ചു പഴി പരന്ന അരുവി, എന്നു
 ഏഴുത്തരൂന്റെ പ്രയോഗത്തിലും യമന്റെ ഗുഹാപ്രായമാ
 യ മുഖത്തൽനിന്നു ചോരയൊലിച്ചുകൊണ്ടു നമ്പ്യാരുടെ
 പ്രയോഗത്തിലും സ്വതന്ത്രമായ യുക്തയും കാണാമുണ്ട്.

ആകയാൽ നമ്പ്യാർ എഴുത്തച്ഛന്റെ പ്രയോഗത്തെ സ്വീകരിച്ചിരിക്കണമെന്ന നിഷ്കർഷമായി വാദിക്കാവുന്നതല്ല. രണ്ടുനള അക്കത്താൽ ലക്ഷിതമായ ഭാഗങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള സാമ്യം അസാമാന്യമായിരിക്കുന്നു.

“മുതലാമപാരതികവി പദമേകപാദമേകമർദ്ധം വാസകലനിബന്ധനഹർത്രേ സാഹസകർത്രേ നമസ്തുഭ്യം” എന്ന ഗ്ലോകത്താലുദ്ദേശിക്കുന്ന പുള്ളത്തിനു ബാണയുദ്ധം തുളുപ്പാട്ടന്റെ കവി പാത്രീഭവിക്കാതെ കഴികയില്ലെന്നു തോന്നിപ്പോകുന്നു. പക്ഷേ പരന്റെകവിത സ്വകവിതയാകുന്ന “ദൃഷ്ടികണ്ടകന്മാരെ സമക്ഷത്തൊരോട്ടത്തു കണ്ടുപോയെന്നാൽ കുരിച്ചുപുണ്യാഹാദിക്കൊണ്ടുതന്നംഗം വിശുദ്ധമാക്കിടണം” എന്ന നിർദ്ദയമായി അന്യകാവൃത്തരും കണ്ടുതിന്നുന്ന കിമുഷികന്മാരെ നമ്പ്യാർ ആക്ഷേപിക്കുന്ന സ്ഥിതിക്കു്, ഈസാഹസത്തിനു് അദ്ദേഹം സ്വയംപുറപ്പെടുമെന്നങ്ങനെ വിചാരിക്കാം. അച്ചടിക്കാക്കും തുളുക്കാക്കും സാമ്യമായുള്ള പ്രമാണം ഈ സാമ്യത്തെ വ്യാഖ്യാനക്കാൻ ഒരുമാതിരിഉതകുമെന്നു തൽക്കാലം വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ഉത്തരരായണവും അദ്ധ്യാത്മരായണാഭി ഗ്രന്ഥങ്ങളും തമ്മിലുള്ള സാദൃശ്യം അനേക കവിതകൾ ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ള കവികൾക്കു് സാധാരണ സംഭവിക്കാറുള്ളതരത്തിൽപ്പെടുന്നതാകുന്നു. ഷേക്സ്പിയർ, കാളിദാസൻ, എഴുത്തച്ഛൻ, നമ്പ്യാർ, മുതലായവർ അനേകമാശയങ്ങളേയും വാക്യങ്ങളേയും ആവർത്തിച്ചുപ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതു സുപ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. കവിതയിൽ പ്രമാണങ്ങൾ നമ്പ്യാർക്കും എഴുത്തച്ഛ

നും പററിയിട്ടുണ്ട്. ഉദാഹരണമായി മെയനിയുടെയും അ
വളുടെ മാതൃഷ്വസാരായ ചേരിരാജമാതാവിക്കെറയുംചാർച്ച
നളചരിതം കിളിപ്പാട്ടിൽ തെറ്റിച്ചിരിക്കുന്നതു കാക്ക.
പക്ഷേ,

കിന്നപാപം കൃതംപൂർവ്വം
കോവാഭാരെൻവിചാജിതം

എന്ന ഉത്തരരമായണഭാഗത്തെ

തൊൻ മുന്നമനേകമാനുഷരെ ദുഃഖിപ്പിച്ചു
കാമ്യഭാരങ്ങളോടുപേർപെടുത്തതിൻഫലം
തൊന്നിപ്പോൾഅനുഭവിച്ചിടുന്നതു

എന്നു തർജ്ജിമചെയ്തിരിക്കുന്നതിൽ കാണുന്നതുപോലെയു
ള്ള നിഷ്കർഷക്കുറവുകൾ നമ്പ്യാരുടെ കവതയിൽ അധി
കം കണ്ടിട്ടില്ല.

“മാതര” “വെന്നി” “ആമല്ല” മുതലായി ഉത്തരരമായ
ണത്തിൽ കാണുന്ന ചടങ്ങുകളും പ്രയോഗങ്ങളും നമ്പ്യാരുടെ
കൃതികളിൽ കാണാറില്ല. ആകയാൽ പ്രസ്തുതകൃതി നമ്പ്യാ
രുടേതെന്നു പറയുന്നത് എന്തോ അബദ്ധമായ ഐതിഹ്യ
ത്തെ മാത്രമാസ്പദമാക്കിയാണെന്നു തോന്നിപ്പോകുന്നു. “ചാ
ണക്യസൂത്രം” കിളിപ്പാട്ടിന്റെകർതൃത്വവും സംശയിതമായി
ട്ടുള്ളതാകുന്നു. അതു കല്ലേഴ്ത്തേങ്ങര രാഘവപ്പിഷാരടിമുണ്ടെ കൃ
തിയാണെന്നു ചിലർക്കുള്ള ഭാവത്തെ ഭാഷാചരിത്രകർത്താവും
ഏകദേശം സമ്മതിക്കുന്നു. മി: രാമക്കുറുപ്പ് ബി. ഏ; ചാണ
ക്യസൂത്രം നമ്പ്യാരുടെ ബാല്യകവതകളിൽ ഒന്നാണെന്നഭി
പ്രായപ്പെട്ടുകാണുന്നു. ഈ അഭിപ്രായം ശരിയാണെന്നു വി
ചാരിക്കാൻ വളരെ ന്യായങ്ങൾ ഉണ്ട്. ചാണക്യസൂത്രം കി

ജിപ്പാട്ടു രവിനന്തകൃതിയായ ചാണക്യസംഗ്രഹത്തേയും മുദ്രാക്ഷസനാടകത്തേയും അസ്പദമാക്കി രചിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാകുന്നു. ചില ഭിക്ഷകളിൽ തർജിമയ്ക്കു് അധ്യക്ഷതിയും ചിലരിൽ തർജിമ ചെയ്യുന്നതിന്നു കവിയുടെ അംഗക്ഷതിയും കവിതാഗുണത്തിന്റെ അസ്പദത്തിനും വ്യക്തമാകുകൊണ്ടു ഒരു ബാല്യകവിത എന്നു പറയുന്നതു യുക്തമായിരിക്കുന്നു.

കള്ളക്കരങ്ങിനെത്തല്ലിയിഴച്ചുടൻ

... ..

മെയ്യക്കുമുട്ടിലുണ്ണാനതി പിരന്മാർ

ഇങ്ങനെയുള്ള ചാണക്യസൂത്രപ്രയോഗങ്ങൾ നമ്പ്യാരുടെ കവിതാപ്രവഞ്ചത്തിന്റെ അകരങ്ങൾ പോലരിക്കുന്നു. മുദ്രാക്ഷസം നമ്പ്യാർക്കു പരിചിതമായിരുന്നു എന്നുള്ളതിന്നു അനേകലക്ഷ്യങ്ങൾ ഉണ്ടു്.

ചിരദേവ ബാലാശസ്യാചി സുഭക്ഷരൂപതിതാകൃഷ്ടിന ശാലോസ്തബ്ധകരിതാ വപ്തൂർതുണമപേക്ഷതേ, എന്ന മുദ്രാക്ഷസശ്ലോകം സ്വകൃതകം തുള്ളലിന്റെ ആദ്യം ഉദ്ധരിച്ചുകാണുന്നു. പിന്നെയും

ഭൂഷണാഭ്യപദോദഗേത പ്രളർഭ പതി ന പ്രഭു

൨. ഒരൈരതിഭൂതാജ്ഞ സ്തപഥ പ പ്രഭുരധ്യദേവ

എന്ന മുദ്രാക്ഷസശ്ലോകത്തെ

സർവ്വഭരണം അലങ്കരിച്ചാൽതു പൻ

ഉവീപതിയാകയില്ലെന്നുനണ്ണയം

ആജ്ഞയ്ക്കോന്തരം കൂടാതെനിത്യവും

പ്രാജ്ഞനാ മുളള രാജാവുരാജാവല്ലൊ.

എന്നു തർജ്ജിമ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഈ ആശയംതന്നെ പതിനാലുവൃത്തത്തിലും പ്രയോഗിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതായി കാണുന്നു.

കടകമണികാഞ്ചിമകടമിവയെല്ലാം

... ..

നന്നശനരചന്താൻ പ്രണമതമുകരം

ഇങ്ങനെയുള്ള സംഗതികൾക്കൊണ്ടു ചാണക്യസൂത്രം നമ്പ്യാരുടെ കൃതിയെന്നു പറയുന്നതിനു വളരെ സംഗത്യമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നു. കൃഷ്ണ ജ്ഞാനവിജയം ഓട്ടത്തുള്ളത് നമ്പ്യാരുടെ കവിതകളുടെ കൂട്ടത്തിൽതന്നെ ഭാഷാചരിത്രകാരന്മാർ ഗണിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഇവയുടെ ഇതു അമ്പതാട്ടുപണിക്കരുടെ കൃതിയാണെന്നു ചിലർക്കു അഭിപ്രായമുള്ളതായി കാണുന്നു പക്ഷെ പ്രയോഗിക്കുന്ന കാവ്യത്തിൽ നമ്പ്യാർ വളരെ സ്വാതന്ത്ര്യം കാണിക്കാറുണ്ടെങ്കിലും കൃഷ്ണജ്ഞാനവിജയത്തിൽ കാണാത്തതുപോലെ കുമാരിയുടെ വിവരപതി (വിജയപഥം) വിജയമർദ്ദേണ കൂതുക സുതൻ (കൂതുകസുതൻ) എന്നതിനുപകരം മംഗലഭേദതകാമുകൻ എന്നൊക്കെ ച്ചാകരണവിരുദ്ധമായും ഗോഷ്ടിയായും നമ്പ്യാർ, ശബ്ദങ്ങളെ പ്രയോഗിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുവാൻ തരമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. തനയൻ എന്ന ഭേദത്തെപ്പറ്റി നമ്പ്യാരുടെ കൃതികളിൽ ഒരു പ്രസ്താവവുമില്ലെന്നുള്ളതും പ്രസ്താവയോഗ്യമാകുന്നു.

ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ മുൻപതിപ്പുകാലത്തു അറിവില്ലാതിരുന്നതും പിന്നീട് കരുണാഗപ്പള്ളൽ ചവറയിൽ ചക്കാട്ടാട്ടിലെ ഗ്രന്ഥപ്പുരയിൽ നിന്നു കണ്ടുകിട്ടിയതും ഭാ

ചാപോഷിണിമാസികയിൽ എന്നാൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടതും ആയ കൃഷ്ണജ്ഞാനയുഗം അഥവാ മായവലീല എന്ന കൃതിയിലെ കഥതന്നെ കൃഷ്ണജ്ഞാനവിജയം തുളൽക്കഥയാക്കിയതാണെന്നു അനായാസേന കാണാവുന്നതാകുന്നു. ഈ സംഗതിയും കൃഷ്ണജ്ഞാനവിജയത്തിന്റെ കർത്താവു നമ്പ്യാരല്ലെന്നു ഒരുളിച്ചാക്കുന്നതിന്നു നമ്മേ സഹായിക്കുന്നു.

പ്രസിദ്ധ പണ്ഡിതപുരോഹിതയായ മിസ്റ്റർ എസ്. റ്റി. റെഡ്യാർ നമ്പ്യാരുടെ കൃതികളായി ചേർത്തിട്ടുള്ള തുളൽക്കഥയുടെ കൂട്ടത്തിൽ കാണുന്നതെല്ലാം നമ്പ്യാരുടെ കൃതിതന്നെയാണോ എന്നു ശങ്ക നിവർത്തിക്കാവാൻ ആ പത്രിപ്പിന്റെ പ്രസാധകനായ സാധിച്ചിട്ടില്ലെന്നു കാണുന്നു. ആ കൂട്ടത്തിൽ അംബലീഷചരിതവും നിവാരകവചകാലകേയവധവും പ്രസിദ്ധനായ പൂഞ്ഞാട്ടം നമ്പൂരിയുടെ കൃതികളാണെന്നു മിസ്റ്റർ കൊട്ടാരത്താൽ ശങ്ക ഉന്നിക്കുന്ന സംശയം അറിയാമെന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. നിവാരകവചകാലകേയവധത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ മി. എസ്. പാമേശ്വരയ്യരും ടി കൃതി നമ്പ്യാരുടേതല്ലെന്നു പറയുന്നതിൽ യോജിക്കുന്നു. 'കിഷ്കിന്ദരിച്ചി പരബ്രഹ്മമുത്തമയ കളുവെടിത്തൂവണങ്ങളുമടിയന്റെ' എന്നുള്ള കിഷ്കിന്ദരിച്ചി ഭേദസൂതിയും

൧. ഉർവ്വിയിൽനിന്നുരുസുരമർത്യൻ സു

... ..

൨. ഗാഢധീവചാപവും ഭിദ്യബാണങ്ങളും

ഭാഗ്യം ചുറ്റുപോലെചവിട്ടുമേ

ഇത്യാദി സരസപ്രഭോഗങ്ങളും നിവാരകവചവധം

നമ്പ്യാരുടെ കൃതിയാണെന്നു പ്രഥമദൃഷ്ടിക്ക് ഒരു ശങ്ക ജനിക്കുമെങ്കിലും ആന്തരികമായ കവിതാശീതിഭേദം ആർക്കു വ്യക്തപ്പെടുത്തക്കുറുത്തെന്നയാകുന്നു. മി: റെഡ്യാരുടെ പരിപ്ലിതകാണുന്ന ഗോവർധനചരിതം, കിർമ്മീരപഥം, ബകപഥം, ധേനുരൂപധം ഇത്യാദി കൃതികളിൽ ചിശ്ശേഷങ്ങളായ കവിതാഗുണങ്ങൾ ഉളവായൊന്നും കാണുന്നില്ലെന്നു പ്രസ്താവിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

രസമിണീസ്വയംബരം, ലങ്കാമർദ്ദനം പ്രമോദചരിതം, ഈ മൂന്നു കൃതികളിലും തുടലായുരപ്പനെ സ്മരിച്ചു കാണുന്നുണ്ട്. ഈ മൂന്നു കൃതികളുടെ ആരംഭവും ഒരേ മാതിരി വൃത്തത്തലമാണു്. ഈ കാരണങ്ങളാലും നമ്പ്യാർക്കു തുടലായുരപ്പനെപ്പാറി വിശേഷപ്രതിപത്തിക്കു കാരണം കാണാത്തതുകൊണ്ടും ഈ കൃതികൾ മറ്റു വല്ലവരുടേയുമായുരിക്കുമോ എന്നൊരു സംശയത്തിനു വകയുണ്ട്. പക്ഷേ സൂക്ഷ്മമായി ആലോചിച്ചാൽ ഇവിടെയും ഭൂമത്തിനു അവകാശമില്ല. രസമിണീസ്വയംബരത്തിൽ അമ്പലപ്പഴ കൃഷ്ണനെയും, കടമാളൂർ വേട്ടക്കൊരുമകനേയും സ്മരിച്ചു കാണുന്നതിൽനിന്നു് ആ കൃതി നമ്പ്യാരുടെ തന്നെയാണു് വ്യക്തമാകുന്നുണ്ട്. കടമാളൂർ എന്നു പറയുന്ന സ്ഥലം അമ്പലപ്പഴ രാജാവാലിരുന്ന ചെമ്പകശ്ശേരി നമ്പൂരിയുടേയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ മന്ത്രിയായിരുന്ന തെക്കേടത്തുഭട്ടതിരിയുടേയും നാടാകുന്നു. ലങ്കാമർദ്ദനത്തിൽ വിലാമലനാഥനേയും അമ്പലപ്പഴ കൃഷ്ണനേയും ഫരപ്പട്ട സുബ്ബമണ്യനേയും (ഫരിശീതാലയം) പ്രാർത്ഥിച്ചിരിക്കുന്നതിൽ നിന്നു് ഗന്ധകർതാവു് ആരെന്ന് തെളിയുന്നുണ്ട്.

നമ്പ്യാർ മലയാളസാഹിത്യത്തിൽ മുഖ്യമായി ഗണിക്കപ്പെടുന്നതു തുളുക്കഥകളുടെ പ്രഥമനിർമ്മാതാവു് എന്നുള്ള നിലയിലാണ്. അദ്ദേഹം തുളുക്കഥയുണ്ടാക്കുന്നതിന്നു മേതുമായ സംഗതി സുപ്രസിദ്ധമാകുന്നു. ചാക്യാരാൽ അപഹസിക്കപ്പെട്ട നമ്പ്യാർ തുളുക്കഥകൾ നിർമ്മിച്ചു ചാക്യാരെ ലജ്ജിപ്പിച്ചു എങ്കിലും ഈ മത്സരത്തിന്റെ അവസാനം നമ്പ്യാർക്കു അത്ര ശുഭമായിരുന്നില്ല. എന്നു കൊണ്ടെന്നാൽ ഇവരുടെ കലഹത്തെപ്പറ്റി സങ്കടപ്പെട്ട ചാക്യാരുടെ മുഖത്തിൽനിന്നു തന്നെ ചെമ്പകശ്ശേരിരാജാവു അറിഞ്ഞതിന്റെ ശേഷം, കൂതും തുളുവും കൂടി ഒരു ഭിക്കിൽ വെച്ചു നടക്കുക അസാദ്ധ്യമാണെന്നു കരുതി, അമ്പലപ്പുഴ ക്ഷേത്രത്തിൽ അതുമുതൽ തുളുൽ പാടില്ലെന്നു കല്പിച്ചു. ഇന്നും അമ്പലപ്പുഴ അമ്പലത്തിൽ തുളുൽക്കഥ പതിവില്ല. അങ്ങനെ കല്പന ഉണ്ടായതുകൊണ്ടായിരിക്കാം നമ്പ്യാർ തുളുൽക്കഥ അഭിനയിക്കുന്നതിന്നു തകഴിയിൽ ക്ഷേത്രം ഒരു പ്രധാന രംഗമാക്കിത്തീർത്തു്. എന്നാൽ ആട്ടക്കഥ കൊട്ടാരക്കര രാജാവും സാമൂതിരിപ്പാടും തമ്മിൽ പിണങ്ങിയതിൽ നിന്നുണ്ടായി എന്നു പറയുന്നതുപോലെതന്നെ ആകുന്നു ചാക്യാരും നമ്പ്യാരും തമ്മിൽ പിണങ്ങിയതുകൊണ്ടു തുളുൽക്കഥകൾ ഉരുഭവിച്ചു എന്നു പറയുന്നതും. ഇതുകൊണ്ടു തുളുൽക്കഥയുടെ നിദാനം എന്തെന്നറിവാൻ നാം അശക്തന്മാരാകുന്നു. ഒക്കുൻ ആക്ഷേപിച്ചതുകൊണ്ടു കോപിഷ്ടനായ ശിവൻ ജടനിലത്തടിച്ചപ്പോൾ വീരഭദ്രൻ ചാടിയിണതുപോലെ ചാക്യാരാൽ അധിക്കീഴ്ന്നതായ നമ്പ്യാർ അമ്പലപ്പുഴ എണ്ണ

കളിത്തട്ടിൽ കയറി നിന്നപ്പോൾ തുളുവിൻ പേണ്ടതായ സകല സാമഗ്രികളും വന്നുകൂടി എന്തോ ഭാവിയിലുള്ള ഭാഷയുടെ പൂർവ്വരൂപത്തെക്കുറിച്ചു ഭയനീയമായ അജ്ഞതയെ പ്രദർശിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. തുളുവിൻ പേണ്ടതായ വൃത്തം എവിടെ നിന്നുണ്ടായി? തുളുൽക്കവിതയുടെ കവിതാരീതി എവിടെനിന്നുകിട്ടി? ഈ കവിതാരീതി ജനങ്ങൾക്ക് ആദരണീയമായി തോന്നുവാൻ കാരണമെന്തു്? ഇങ്ങനെയൊക്കെ ചിലപോളങ്ങൾക്ക് ഉത്തരം പറയുക എന്നുള്ള ദുർഘടമായ കൃത്യം തുളുൽക്കമകുളപ്പാറി നിരൂപിക്കുവാൻ പറ്റപ്പെടുന്ന ഒരു നിമിഷത്തിൽ നിൽക്കാതെ കഴികയില്ല. ഈ അംശങ്ങളെക്കുറിച്ചു ആകയാൽ ഇതിനുകീഴിൽ യത്നിച്ചുകൊള്ളുന്നു. ഒന്നാമതായി തുളുൽക്കമകൾക്കു മുമ്പായി നമ്മുടെ സാഹിത്യത്തിന്റെ സ്ഥിതിതന്നെ നോക്കുക. എഴുത്തച്ഛന്റെ കൃതികളായ കിളിപ്പാട്ടുകളും ഇരുപത്തുനാലുവൃത്തം മുതലായവയേയും മാതൃകയാക്കി കിളിപ്പാട്ടുകളും മറ്റും നിർമ്മിക്കുകയായിരുന്നു അക്കാലത്തെ കവിതയുടെ മുഖ്യരൂപം. കൊട്ടാരക്കര രാജാവിന്റെയും കോട്ടയത്തു രാജാവിന്റെയും മറ്റും കഥകളിപ്പാട്ടുകൾ വളരെ പ്രചാരത്തിൽ ഇരുന്നിരുന്നു എന്നും അദ്ദേഹം അക്കാലത്തെ മുഖ്യവിനോദങ്ങളിൽ ഒന്നായിരുന്നു എന്നും സ്പഷ്ടമാകുന്നുണ്ട്. സംസ്കൃതവിദ്യാഭാസം വളരെ പ്രാബല്യത്തിൽ ഇരുന്നു. സംസ്കൃതകവനവും വളരെ കാൽപ്പനയായിരുന്നു. ചമ്പുക്കളിക്കൊലം അന്നു കഴിഞ്ഞിരുന്നതുപോലെ തോന്നുന്നു. സംസ്കൃതകവികളെ, പ്രത്യേകിച്ചു, അർത്ഥത്തേക്കാൾ ഭാഷയ്ക്കു പ്രാധാന്യം കല്പിക്കുന്ന അവാചീനകവികളെ അനുസരിച്ചു കാവ്യ

ങ്ങളും ശ്ലോകങ്ങളും ഉണ്ടാക്കിവന്നിരുന്നതായും തെളിയുന്നു. ശുഭകന്ദേശം ചാതകസന്ദേശം യുധിഷ്ഠിരവിജയം ഉന്തര കൈഷധം നാരായണീയം മുതലായ കൃതികൾ ഇക്രമത്തിൽ വളരെ ഭേദപ്പെട്ട ഉദാഹരണങ്ങൾ ആകുന്നു. കൃത്രിമങ്ങളായ നിയമങ്ങളേയും അർത്ഥശൂന്യങ്ങളായ സങ്കേതങ്ങളേയും ഗണ്യമാക്കാതെ നവതന്ത്രമായി കവിതചെയ്യാനുള്ള ധൈര്യം നാമാന്യകവികൾക്കിന്നിയും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ചുരും നടക്കുന്ന സംഗതികളെ ലക്ഷ്യമാക്കി വർണ്ണിക്കുന്നതിന്നു ചില സംസ്കൃതകവികളുടെ സമ്പ്രദായങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ആരേച സമ്മതിക്കാതിരിക്കുകയോ മനോധർമ്മവിലാസം കവികൾക്കു പോരാതിരിക്കുകയോ ചെയ്തിരുന്നതായി തോന്നുന്നു. സംസകൃതത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ എന്തുപ്രമാണം, സംസകൃതത്തിൽ പറയുന്നതു സകലവും സരസം, എന്നൊക്കെ ഭാവിക്കുന്ന ആളുകൾ ഇപ്പഴം നമ്മുടെ ഇടയിൽ അവിടവിടെ അപശേഷിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഈ സ്ഥിതിയുടെ അസഹ്യത നമ്പ്യാരുടെ കാലത്തു, പ്രത്യേകിച്ചു ചെമ്പകശ്ശേരി രാജാവിന്റെ രാജധാനിയിൽ വളരെ പ്രബലമായി പ്രചരിച്ചിരിക്കാം. സാമൂതിരിപ്പാട്ടിലെ നെസ്സിൽ ഭാഷാകാവിയായ പുനഃനംപൂരി അരക്കവിയേയായിരുന്നുള്ളൂ. അക്കാലത്തെ രാജസഭസ്സുകളിൽ പലഭിക്ഷകളിൽനിന്നു വിഭാഗാർ വന്നുകൂടി ചേരാനാഭിവിഷയങ്ങളെ അധികരിച്ചു വാദപ്രതിവാദങ്ങൾ നടത്തുകയും ജയിക്കുന്നവർക്കു വിജയകൾ ലഭിക്കയും ചെയ്തുപോന്നിരുന്നു. വിഭാഗാരെന്നും ശാസ്ത്രിമാരെന്നുമുള്ള സമ്മതി ഇങ്ങനെയുള്ള സഭസ്സുകളിൽ വെച്ചായിരുന്നു ലഭിച്ചുവന്നിരുന്നതു്. ഇതു ത്രിപുരഭരണത്തിൽ നമ്പ്യാരുടെന്നെ സൂചിപ്പിക്ക

ന്നു. സാസ്ത്രകവികളുടെ അനുകരണം ഏറ്റുമാനായി വന്നുതുടങ്ങിയപ്പോൾ ഹോരമാർഗ്ഗത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കും എന്നു വിചാരിച്ചിരുന്നാൽ കിളിപ്പാട്ടുകൾ എന്നും കഥകളിപ്പാട്ടുകൾ എന്നും രണ്ടു കവിതാചാരങ്ങൾ അല്ലാതെ അന്നു തുറന്നിട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഈ രണ്ടു രീതിക്കും ഉള്ള വൈകല്യങ്ങൾ അവയിലേക്കു നമ്പ്യാരെ ആകർഷിക്കാതിരുന്നതായിരിക്കണം. മഹാനായ ഏഴുത്തപ്പന്റെ കിളിപ്പാട്ടിനു വിഷയികരിച്ചു ദിവ്യങ്ങളും, പർവ്വതങ്ങളും ആയ വിഷയങ്ങളും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സരളബന്ധങ്ങളായ വാക്യങ്ങളും പാകവും കാണുന്ന ഒരു കവിക്ക്, ആ പന്ഥവിൽ പ്രവേശിച്ചു സ്വാതന്ത്ര്യം കാണുകമെന്നോ, ഏഴുത്തപ്പനു തുല്യനായിക്കൊള്ളാമെന്നോ ഒരു ദുർമ്മോഹവും ജനിക്കുകയില്ല. കാര്യരചന കഴിഞ്ഞു നമ്പ്യാർതന്നെ ചാണക്യസൂത്രം നളചരിതം ഇവ കിളിപ്പാട്ടായിട്ടേഴുതിയിട്ട് അതുപോലെ പോലെ ആ രീതിയിൽ നിന്നു വിരമിച്ചതായി തോന്നുന്നു. പഞ്ചതന്ത്രഏഴുതാൻ ഇടയാച്ചതു വല്ലഭപ്രാണനാലും ആയിരിക്കാം. കൃഷ്ണരാമാകർത്താവിന്റെ വൃത്തത്തിൽ കവിത ഏഴുതാം എന്നുവിചാരിച്ചു നമ്പ്യാർ കുമാരപരേശപരിസ്തോത്രവും ശീലാചതിയും കൂടെ ഏഴുനിയതായി കാണുന്നു. എന്നാൽ ചെറുശ്ശേരിയുടെ ഇഴഞ്ഞമട്ട്, ചൊടിപ്പുകുടുന്ന നമ്പ്യാർ വളരെ പിടിച്ചിരിക്കാൻ ഇടയില്ല. ഇരുപത്തിനാലുവൃത്തം മുതലായവയുടെ മുഖ്യവൈഷമ്യം ഓരോ ശ്ലോകത്തിനും ഓരോ ആശയം ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതായാൽ ക്രമപ്രവൃദ്ധമായും നിരന്തരമായും ഒരു കാഴ്ചയെ പ്രതിപാദിക്കുവാൻ ആ രീതിയിലുള്ള നിർവാഹശുന്യതയാകുന്നു. ഇ

അപത്തിനാലുവൃത്തം മുതലായവ അനേകമണിപുരം കോ
 ത്തിട്ടുള്ള മാലകൾ പോലെയാണു്. ജപിക്കുമ്പോൾ നാം
 ഓരോമണിയും എണ്ണേണ്ട ആവശ്യമുള്ളതുപോലെ ഓരോ
 ശ്ലോകത്തിലും നാം നിൽക്കേണ്ടതായി വരുന്നു. െള്ള
 മൊഴിക്കുമ്പോഴുള്ള ധാരപോലെ കവിക്ക് ഭക്തി അതി
 ന് അസാധ്യമാകുന്നു. പിന്നെയും കിളിപ്പാട്ടു മുതലായ മു
 ന്പറഞ്ഞ കവിതകൾക്കുള്ള ഒരു കുറവ് അതിൽ നാടകാ
 ദികളെപ്പോലെ പ്രത്യക്ഷമായും പ്രബലമായും കണ്ടു രസി
 ക്ഷതക്കവിധത്തിൽ രസപുഷ്ടി വരുത്തുവാൻ ചാടില്ല എ
 നുള്ളതാണു്. ഈ അംശം ആട്ടക്കഥകളിലും ചാക്യാർ കൃ
 ത്തിലും ഉണ്ടു്. ആട്ടക്കഥ കണ്ടുരസിക്കുവാൻ ആട്ടക്കാര
 നും, കാണാൻ ചെല്ലുന്നവരും, അദ്യാസം വേണ്ടതാകുന്നു.
 പോരെങ്കിൽ ആട്ടക്കഥകളുടെ വിഷയങ്ങൾ സ്വർഗ്ഗലോക
 ത്തും, പാതാളത്തും, ഹസ്തീനപുരത്തും, ഭാരതയിലും സംഭ
 വിച്ചതായി കവികൾ ഭാവിക്കുന്നതിനു പുറമേ ചുറ്റും നട
 ക്കുന്ന സംഗതികളുടെ ഒരു മായകൂടി സ്വകൃതികളിൽ പ
 തിക്കുവാൻ ആട്ടക്കഥാകർത്താക്കൾ സമ്മതിക്കുന്നുമില്ല. നീ
 രസങ്ങളായ സങ്കേതങ്ങളും ആട്ടക്കഥാകവികൾ അനേകം
 അനുഷ്ടിക്കേണ്ടതായിട്ടുണ്ടു്. സംസ്കൃതകാവ്യങ്ങൾ പഠി
 ച്ചു ആട്ടക്കഥാകവികളുടെ ബുദ്ധി കല്പിച്ചുപോയതുകൊണ്ടാ
 യിരിക്കാം മലയാളപദങ്ങളെ ഉപയോഗിക്കുന്നതിൽ അധർ
 വളരെ വിരസനായി കാണപ്പെടുന്നതു്. ചാക്യാർകൃതു
 പൊതുജനങ്ങളാൽ ഗ്രാഹ്യവും പ്രത്യക്ഷാസമുള്ളതു് ആകു
 നും എന്നാൽ പറഞ്ഞുതിരുന്നതോടുകൂടി അതു നശിച്ചു
 പോകുന്നതും ശ്രവണേന്ദ്രിയവിഷയമായ സംഗീതരസം അ

തിന്ന ലേശവും ഇല്ലാത്തതും ആണെന്നുള്ള രണ്ടു മുമ്പു ആ
ക്ഷേപങ്ങൾ ഇതിലും കാണാനാണു്. (ആകയാൽ കിളി
പ്പാട്ടുകളിലെപ്പോലെ വല്ല വൃത്തനിയമത്തെ അനുസരിച്ചു
സംഗീതരസം കൊടുക്കുന്നതും ആട്ടത്തിലെപ്പോലെ സാമാ
ന്യമായി അഭിനയമുള്ളതുമായ ഒരു കൂത്തു കണ്ടുപിടിച്ചാൽ
അതു് ഒരു പുതിയ സാഹിത്യമാർഗ്ഗമായിരിക്കുമെന്നുള്ള ബ
ദ്ധി നമ്പ്യാർ ഉണ്ടായിരുന്നിരിക്കണം.) വാസ്തവത്തിൽ തു
ളുക്കഥകൾ വൃത്തനിയമത്തോടുകൂടി അഭിനയിക്കപ്പെട്ട
ന്ന ചാക്യാർകൂത്തുകളാകുന്നു. ശീതങ്കൻ, ഓട്ടൻ, പറയൻ
എന്ന മൂന്നുതരം തുള്ളൽപ്പാട്ടുകളും എഴുതിയിരിക്കുന്ന വൃത്ത
ങ്ങൾ അക്കാലത്തു് ഉണ്ടായിരുന്നവതന്നെയാണു്. അവ
യെ നമ്പ്യാർ സ്വകൃതികളിൽ പ്രയോഗിച്ചു എന്നല്ലാതെ
സൃഷ്ടിച്ചതായി പറയാവുന്നതല്ല.

ചെമ്പകനാട്ടിന്നലങ്കാരഭൂതനാം

തമ്പുരാൻ ഭേദനാരായണസ്വാമിയും

എന്ന ശീതങ്കൻവൃത്തം

രാജ്യം നിനക്കുമെനിക്കുവിപിനവും

പൂജനാംതാതൻ വിധിച്ചതുമുന്നമേ

എന്ന കിളിപ്പാട്ടുവൃത്തത്തിൽ നിന്നു ലേശം ഭിന്നമല്ല.

“മല്ലപ്പമ്പൊടിയേറുകിടക്കും

കല്ലിനുമുണ്ടാമൊരുസെതളും”

എന്ന ഓട്ടൻതുള്ളൽവൃത്തം കേരളത്തിലെ ഒരു പ്രാചീനവൃ
ത്തമാകുന്നു. ഇതിൽ രണ്ടു് ചേർന്നതാകുന്നു കണ്ണമൂർ
നിരണവൃത്തം. “വന്ദിച്ചേൻഗണനായകനായ വാനോ
ർകോനൊടു വാണിയമനസാ” എന്ന പദംതന്നെ കാക്കു.

നമ്പ്യാരുടെ കാലമായപ്പോഴേക്കും ഈ നീണ്ട പടത്തെ രണ്ടായി മുറിക്കാൻ തുടങ്ങി എന്നും ലക്ഷ്യങ്ങൾ ഉണ്ട്. തുളുപ്പാട്ടുണ്ടാക്കുന്നതിനു മുമ്പായി നമ്പ്യാർതന്നെ അത് പ്രയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്. മന്യക്കളിലെ ഗദ്യവും ഈ വൃത്തമാകുന്നു.

വരുമിഹസംപ്രതിദൃശ്യാധനനും

പരമസഖൻമമപാർത്ഥൻതാനും

എന്ന പതിന്നാലുവൃത്തത്തെ ചെ ആദിവൃത്തം ഓട്ടൻ തുളുപ്പുവൃത്തമല്ലെങ്കിൽ പിന്നെ എന്തെന്നു മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല. ഇതുപോലെതന്നെ “മാകന്ദമകരവിന്ദപാനവംചെയ്ത” എന്ന കിളിപ്പാട്ടുവൃത്തത്തെ നടുവേ മുറിച്ചതാകുന്നു “ഏണനയനേഭേവി; വാണീടുണാലയേ” എന്ന വൃത്തം. “ചന്ദ്രബിംബമടുത്തനിക്കൊരു ചാണയാക്കിവളയ്ക്കണം” എന്ന പറയൻവൃത്തം പതിന്നാലുവൃത്തത്തിലെ നവമവൃത്തംതന്നെയാകുന്നു. ഇതു സംസ്കൃതത്തിലെ മല്ലികാർജുനംതന്നെയാണ്. ഇതിനു മാത്രമേ അപരതയും മലയാളത്തിൽ പ്രയോഗിക്കാറുണ്ട്. “മിത്രബാധവചോകരാക്കെയുമതു പോന്നു രാജപിടയെ” ഇത്യാദി ഇരുപത്തിനാലുവൃത്തത്തിൽ ഇത് എഴുത്തപ്പുനാലും ഉപയോഗിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാകുന്നു. “നമസ്സേ വിപ്ലവാജാവേ, നമസ്സേ വിശ്വതാമ്ബാവേ” എന്ന പറയൻവൃത്തം ശിതകന്തിലും നമ്പ്യാർ പ്രയോഗിക്കുന്നുണ്ട്. ഇത് അമ്പലപ്പുഴയിലെ ലക്ഷ്മിയുടെ താളരീതിയിൽ ആകുന്നു. വേലുകളിയെ പരമമായി കട്ടികൾ ചൊല്ലാറുള്ള “ചെളിത്തരിൽ പടകേരി മുണ്ടുകീറി തുണികീറി” എന്ന ഈരടികൾ ഇതുമായുള്ള സാമ്യം പ്രത്യക്ഷമാകുന്നു.

“ചെമ്പകകമലായുതലോ ചന്നനഞ്ചിതമഞ്ജളശീലൻ” ഇത്യാദി പതിന്നാലുവൃത്തത്തിലെ വൃത്തംതന്നെയാകുന്നു “ഉദ്ധതമതിനരചതിതന്നുടെ വാക്കുകൾകേട്ടു” ഇത്യാദി കല്യാണസൌകന്യസികഭാഗം. ഇങ്ങനെ വേറെയുള്ള വൃത്തസാമ്യങ്ങളും ബുദ്ധിമാന്മാർ കണ്ടുകൊള്ളുമല്ലോ.

നമ്പ്യാരുടെ കവിതയേപ്പറ്റി എന്തെങ്കിലും പറയുന്നതിനു മുമ്പായി അദ്ദേഹം അന്യകവികൾക്കു എത്രമാത്രം കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നു സാമാന്യമായൊക്കിലും ഒന്നു പരിശോധിക്കേണ്ടതായുണ്ടു്. എഴുത്തച്ഛൻ ചെറുശ്ശേരി മുതൽപേരുടെ വൃത്തം നമ്പ്യാർക്കു പരിചിതമായിരുന്നെന്നു മുമ്പുതന്നെ തെളിഞ്ഞല്ലോ. കൃഷ്ണഗാഥയും ശ്രീകൃഷ്ണചരിതവും തമ്മിൽ വളരെ സാദൃശ്യങ്ങൾ കാണുന്നതു രണ്ടു കവികളും കൃഷ്ണകഥാമൂലഗ്രന്ഥമായ ഭാഗവതത്തിൽനിന്നു ആശങ്കയെ സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നു. നമ്പ്യാരുടെ കഥകളെല്ലാം ഭാരതം ഭാഗവതം മുതലായവയിൽ പഠത്തിട്ടുള്ളവയാകുന്നു. എന്നാൽ ഇവയിൽ ഒട്ടുവളരെ എണ്ണം ചാക്യാന്മാരുടെ പരകത്തിന് ഉപയോഗിക്കുന്ന പ്രബന്ധങ്ങളെ ആധാരപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളവയാണു്. ഇങ്ങനെയുള്ള പ്രബന്ധങ്ങൾ ഇപ്പോൾ വളരെ ദുർലഭങ്ങളാകയാൽ ഈ അഭിപ്രായത്തിനു വേണ്ട പകുപതയില്ലെന്നു സമ്മതിച്ചുകൊള്ളുന്നു. കിഷകം പ്രബന്ധത്തിൽ ചാർവണികാട്ടാളസ്ത്രീ ആയപ്പോൾ,

ഉരോജയോഃ കണ്ഠരകന്ദേതുലയോ

രൂഗേന ഗുഞ്ജാഫലഭാമബിഭ്രതി

എന്നു രണ്ടിച്ഛിക്കാണു. ഈ ഘട്ടത്തിൽ

കന്നിനകമതിന്നനുകൂലം

കന്നിക്കുരു കലമാലയണിഞ്ഞു

എന്നു കിരതം തുള്ളലിലും കാണുന്നുണ്ട്. ഇതുകൂടാതെ ഭൂഗീരടി, ഭൂഗി മുതൽപേരുടെ യാത്ര, നായാട്ട് ഇത്യാദി കാര്യങ്ങളിലും പ്രബന്ധവും തുള്ളലും തമ്മിൽ വളരെ സാദൃശ്യം ഉണ്ട്. തുള്ളക്കഥകളിൽ ഉപകഥകളായി അനേകം കാണുന്നുണ്ട്. ലോഷയാത്രയിൽ എലിയും പൂച്ചയും തമ്മിൽ ഇഷ്ടമായതും കേളച്ചാറും കുറുക്കനും ആനയും തമ്മിൽ ഉള്ള കഥയും ഗ്രാമപരിതത്തിലെ വസുലക്ഷ്മിയുടെ കഥയും പ്രഭാഷമാമാത്മ്യത്തിലെ ശിവശർമ്മാവിന്റെ കഥയും സത്യാസ്ഥയംവരത്തിലെ ചിരികണ്ടച്ചാരുടെകഥയും കുങ്കുണ്ഡലത്തിൽ മല്ലയ്യരുവിട്ടിലെ മൂത്തകുറുപ്പിന്റെ കളിത്തുത്തിന്റെ കഥയും മറ്റും ഇതിനു ഉദാഹരണങ്ങളാകുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ള ഉപകഥകൾ മിക്കവാറും നമ്പ്യാർക്ക് അനുകൂലമായിത്തന്നെ സാധിച്ചിട്ടുള്ളതായാണു്. അനുകൂലമായിത്തന്നെ താൻ ഇപ്രകാരം കഥകളെ സ്വീകരിക്കുമ്പോൾ ഐതിഹ്യബലികൊണ്ടു അവയ്ക്കു വേണ്ടതായ ഭൌതികവും വരുത്തുന്നതിൽ നമ്പ്യാർ വളരെ ശ്രദ്ധിക്കാറുണ്ട്. കാട്ടാളന്റെ വലയിൽ പെട്ടതായ മാർജാരത്തെ കാട്ടാളൻ ചരുന്നതിന്നു സ്വപ്നം മുമ്പ് ഒരു എലി ചെന്നു രക്ഷിച്ചതായും പിന്നാലിക്കൽ എലിയെ പൂച്ച സ്നേഹഭാവത്തോടുകൂടി ചെന്നു വിളിച്ചപ്പോൾ ഒരു കാര്യവശാൽ നാം ഇഷ്ടമായിരുന്നു എങ്കിലും ആ കാര്യം അപസാനിച്ചതോടുകൂടി പണ്ടത്തെപ്പോലെ നാം ശത്രുക്കളായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു എന്നു എലി പറയുന്നതായും ലോഷയാത്രയിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന കഥ

കുമാസരിൽസാഗരത്തിൽ യോഗേശ്വരനോടു യൗഗന്ധര
 യണൻ പറയുന്നതാകുന്നു. എന്നാൽ ഔചിത്യവിശേഷം
 കൊണ്ടു അതുപോലെതന്നെ നമ്പ്യാർ ആ കഥയെ സ്വീക
 രിക്കുന്നില്ല. ഒരു മൂങ്ങയും ഒരു കീരിയും ഒരു എലിയും ഒ
 രു പുച്ചയുൾക്കൂടി കാട്ടിൽ ഒരു മരത്തിന്റെ പല ഭാഗങ്ങളു
 ലായിവസിച്ചിരുന്നു എന്നും മറ്റു മൂന്നു ജന്തുക്കളുടേയും ഭക്ഷ
 ണസാധനമായ എലി ആ ജന്തുക്കൾക്കും ഇല്ലാതിരുന്ന
 സമയത്തു വെളിയിലിറങ്ങി സഞ്ചരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കവേ കാ
 ട്വാളന്മാരുടെ വലയിൽപെട്ട പുച്ച രക്ഷിക്കുന്നതിനായി എ
 ലിയോടു യാചിച്ചു എന്നും എന്തുചെയ്യേണ്ട എന്നു എലി
 വിചാരിച്ചതിൽക്കമ്പോൾ മൂങ്ങയും കീരിയും വരുന്നതുക
 ണ്ട് എലി ഓടിഓടി പുച്ചയുടെ അടുക്കൽ പോയി വലക
 ണ്ടിക്കാനായി പതുക്കെ ആരംഭിച്ചു. നേരംൊളത്തു. വേ
 ടൻ വരുന്നതുകണ്ടു വല മുറിച്ചുതീർത്തു എന്നും വേടനെക്ക
 ണ്ടു പുച്ച ഓടിപ്പോയി എന്നും എലി ഇപ്രകാരം മറ്റു മൂ
 ന്നു ജന്തുക്കളിൽനിന്നും രക്ഷപ്പെട്ടതിന്റെ ശേഷം, ഒരിക്ക
 ൽ ആഹാരം കിട്ടാതെ വലഞ്ഞു പുച്ചത്തടിപൻ എലിയേ
 കളിപ്പിക്കാനായി കൂട്ടുകാരാ! കൂട്ടുകാരാ! എന്നു വിളിച്ചു എ
 ന്നും ഈ കൌശലം ഗ്രഹിച്ചു എലി കാര്യവശാൽ തനിക്കു
 പുച്ചയുമായുണ്ടായിരുന്ന സ്നേഹം കാര്യമവസാനിച്ചതോടു
 കൂടി അവസാനിച്ചുപോയി എന്നു പറഞ്ഞുവെന്നും ആകുന്നു
 കുമാസരിസാഗരത്തിലെക്കഥ ഇതിൽ മൂങ്ങയുടേയും കീ
 റിയുടേയും കാര്യം നമ്പ്യാർ ഉപേക്ഷിച്ചുകളഞ്ഞു. ഗ്രന്ഥ
 രിതത്തിലെ ധനഭത്തവാസുപാക്ഷിമാരുടെ കഥയും കുമാസ
 രിസാഗരത്തിൽനിന്നു എടുത്തിട്ടുള്ളതാകുന്നു. മൂലഗ്രന്ഥ

ത്തിൽ ധനഭരതന്റെ സ്ഥാനത്തിൽ സമുദ്രഭരതയെന്നും വ
സുലക്ഷ്മിയുടെ സ്ഥാനത്തിൽ വസുഭരതയെന്നും ചേരുകൾ
കാണുന്നു. വസുഭരതയുടെ ജാതോത്ഭവിനു കഥാസരിത്സാ
ഗരക്കാരൻ ഒരു ചേരൻ ഇട്ടിട്ടില്ല. എങ്കിലും നമ്പ്യാർ അ
വനു കണ്ടപ്പുനായെന്നെ ചേർത്ത കഥയ്ക്കു ഒരു വാസ്തവസ്വ
ഭാവം വരുത്തിയിരിക്കുന്നു. ഇതിന്നു പുറമെ രാജാവു ധന
ഭരതനെ വിളിച്ചു പറയുന്നതായും മൂലഗ്രന്ഥത്തിൽ യാതൊ
ന്നും കാണുന്നില്ല. കേളച്ചുരയും കരകന്നും ആനയും ഉൾ
പ്പെടുന്നതായി ചോലചന്ദ്രനായിൽ ഉള്ള കഥ പഞ്ചതന്ത്രം
രണ്ടാം തന്ത്രത്തിൽ ബ്രഹ്മരണസ്ട്രീ എള്ളുകൊടുത്തു എ
ള്ള വാങ്ങിച്ചത് എന്ന ഭാഗത്തെ പറയപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഒരു
കഥയെ സ്വല്പം ഭേദപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതാകുന്നു ഇപ്രകാ
രം ശേഷമുള്ള ഉപകഥകൾക്കും പ്രായേണ മൂലം അത്യുക്ത
വിതകളാണെന്നു ഞളിയ്ക്കാവുന്നതാണ്. സ്വകവിതയി
ൽ അവിഭവിടെയായി അനേകം സംസ്കൃതശ്ലോകങ്ങളും ന
മ്പ്യാർ തർജ്ജിമചെയ്തു ചേർത്തിട്ടുണ്ട്.

കണ്ണാറ്റു മേൽത്തരണരണിതം ഗാഢസ്വകാകസ്വയം
എന്നു കണ്ടുന്ന ശ്ലോകം കിരാരത്തിലും,

കുടകാലകാനിമിത്രാണി കോദേശകൈര്യയാഗമത
കശ്യാഹം കാചമേശകതിരിതിചിന്ത്യം മുഹൂർത്തമുഹൂഃ
എന്ന ശ്ലോകം സത്യാസ്വയംബരത്തിലും തർജ്ജമ
ചെയ്തുകാണുന്നു. താഴെ ചേരുന്ന ഭാഗങ്ങൾ നമ്പ്യാരുടെ വി
ശാലമായ ഗ്രന്ഥപരിചയത്തെയും ഹൃദയംഗമമായ ഭാഷാ
ന്തരികണരിതയേയും വിശദമാക്കുവാൻ നല്ല ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളാ
യിരിക്കും.

ഗംഗാജലൈർളുവിഭീരിരഥയന്നചരൈഞ്ചു
കിംതപ്പുണ്ണന്നവിധോതിജനപിതൃണാം

(ഭോജചമ്പു)

മുനംഭീരിരഥൻ പാരം പണിപ്പെട്ടു

... ..

മജ്ജനംചെയ്യുന്ന തപ്പുണ്ണൻ ചെയ്യുന്ന

(കല്യാണസൗഗന്ധികം)

൨. നന്ദിവന്ധ്യാ വജ്രനാതി

തവില പ്രസവവേദനാം (കാലയാനന്ദം)

ഇതരദേവന്മാരിൽനിന്നു പരമാത്മമാക്കുകയും

പെറ്റപെണ്ണങ്ങൾക്കു തന്നെ അറിയാവൂ

(ഗണപതിപ്രാർത്ഥന)

൩. ഘൃതകുടുംഭസമാനാരി

തപ്താംഗാരസമഃ പൂമാൻ (സുഭാഷിതം)

ഇയ്യുണ്ടുപുഷ്പന്മാർ നെയ്യുക്കുംപോലെതന്നെ

മയ്യുണ്ണിമാരെല്ലാം തിരുത്തുന്നപ്പോലെ

(കീരാനം)

൪. ശ്രീതാസി ചന്ദനദ്രാക്ഷാ

ദർപ്പിപാകം വിഷദ്രുതം (ഉത്തരോമധരിതം)

ചന്ദനമെന്നോർത്തുക്കും

കാണമത്രമായ് വന്നതിപ്പോൾ (ത്രിപുലോദനം)

൫. ശരാസനം ശാതമഖം നവാനാം

അംഭോമുഖാമാഭരണം ബഭ്രുവ (ബാലഭാരതം)

ചണ്ഡമതാകിനകോഭണ്ഡം മമ

മണ്ഡനമാക്കി മോഹങ്ങൾക്കു് (നളചരിതം)

൩- സ്രജമപി ശിരസ്ത്വന്ധഃ ക്ഷിപ്താം
 ധൂനോത്സ്മിശങ്കയാ (ശാകുന്തളം)
 മാലായന്ന നിനച്ചേറാം വിശ്വസിച്ച ധനമെല്ലാം
 കാളസപ്പുങ്ങളായ്ഞന്ന കാലഭോഷത്തിന്റെമൂലം
 (ത്രിപുരഭരണം)

൪- ഭേദിതിവചനംശ്രുതാ ഭേദസ്ഥഃ പഞ്ചഭവതഃ
 ഭേദാൻ നിർഗ്ഗത്യഗച്ഛന്തി ശ്രീഹൃദീധൃതികീർത്തയഃ
 ഭേദിയെന്നക്ഷരംചൊല്ലാജനത്തിന്റെ
 ഭേദത്തിൽനിന്നുമാറും മഹാലക്ഷ്മിയും (പഞ്ചതന്ത്രം)

൮. കാളിന്ദീജലജനിതശ്രീയഃശ്രയതേ
 വൈദഗ്ദ്ധീമിഹ സദിതഃ സുരാപശായഃ (മാലം)
 കാളിന്ദിയും ഗംഗയുമകഭാഗേ
 മേളിച്ചുകാൽപ്രസരംകലൻ (മണിപ്രവാളം)

൯ ചാതകസ്രീചതുഃ പയഃകണാൻ
 യാചതേ ജലധരം പിപാസയാ
 സോപി പൂരയതി വിശ്വമംഭസാ
 ഹന്തഹന്ത! മഹതാമുഭാരതോ (സുഭാഷിതം)
 'ഇക്ഷിതിമണ്ഡലേമേവേ നാഭഃപശാമ്പലേനമ
 പക്ഷികരംഘോഷിപോലെമാരികോരിച്ചൊരിഞ്ഞാശ്ര
 ക്ഷിപൂർത്തിവരുത്തിട്ടുനില്പുവോ വാരിവാമങ്ങൾ
 രക്ഷചെയ്താജനത്തിന്റെ ലക്ഷണമങ്ങനെയുള്ള
 (സഭാപ്രവേശം)

൧൦ അധുനിതചഗസ്സനൈകധാതനമുൽഫപ്തതന്ത്രഭാരി-
 (കൃതാം)
 കരയന്ത്രങ്ങളൊത്തരേ വ്യലിഖിച്ചുവെപ്പേനപക്ഷതിം

അയമേകതമേനപക്ഷതേരധിമധ്യോർദ്ധ്വരാജംഘ-

(മംബ്രിണാ

സ്ഖലനക്ഷണ ഏവ ശിശ്രിയേദ്രതക്ഷ്യ യിതമൈ-

(പിരാലയം

സഗന്ധമനമുഗ്ധമുഗ്രഹാൻ കടുകീടാൻദശതഃസതഃ-

(കാചിൽ

നന്ദഭേതനക്ഷ്യ പണ്ഡിതഃ പട്ടചഞ്ചുപുടകോടികുട്ട-

നൈഃ (നൈഷധം)

മന്നവനിങ്ങളനെയുരചയ്ക്കപ്പോൾ

... ..

ചൊരിക്കത്തത്തിനടന്നുതുടങ്ങി (നളചരിതം)

൧൧ അലാഭേചിരയുദ്ധസ്യ നഖപാടനസംഭൃതം

... ..

വ്യാപ്രാണാനചനിർഭേദനാരദഃ പരിതൃഷ്ടതി

(ബാലരാമായണം നാടകം)

ആനകരംതങ്ങളിൽ പാഞ്ഞെടുത്തങ്ങനെ

... ..

പിടന്നയുംപിടന്നുമുണ്ടെന്നിക്കാഗ്രഹം

(സുന്ദരോപസുന്ദരോപാഖ്യാനം)

ആഞ്ചലകൃത്രിമസദാജടിലം സഭിത്തി

... ..

നാദാകരിഷ്യാതികഥം ഹിരണാധിപസ്യ (ഭക്തചരി)

പട്ടിണിപെട്ടുടുമിങ്ങുനടക്കുന്ന

പട്ടിക്കത്താടിയുംമീശയും മഷ്ട്വം

... ..

പ്രേഷത്തിനൊത്തൊരുശബ്ദം പുറപ്പെട്ടു
 ബഹുജാതിക്കൊന്നൊരുശബ്ദം പുറപ്പെട്ടു

(പൌലസ് റ്റകുവധം)

ഇപ്രകാരം വളരെ ഉദാഹരണങ്ങൾ ഇനിയും ഉണ്ട്. ക്രിസ്തുവർ തത്തിൽ വളരെ ഭാഗങ്ങൾ ഭാഗ്യവശത്തിൽനിന്നും നളവതിതകിട്ടിപ്പോയ വളരെഭാഗങ്ങൾ നൈഷധം രാജ വാശം (സ്വയം ബരമട്ടം) ഇവയിൽനിന്നും പ്രതിഫലിതങ്ങളാകുന്നു. മുകളിൽ കൊടുത്തിരിക്കുന്ന ഭാഗങ്ങളിൽ ചിലതു മൂലകവിയുടെ ആശയത്തിന്റെ മൊത്തമായും- ചിലതു ഹിസ്റ്ററിക്കായ തർജ്ജിമയും ചിലതു തർജ്ജിമയ്ക്കു പാത്രേ ചുരുമുള്ള സംഗതികളുടെ മൊത്തമാണ്. പരിഷ്കൃതവും ആയിരിക്കുന്നതു വായനക്കാർ ധരിച്ചിരിക്കുമല്ലോ. ഒരു കവിതയെപ്പോലുള്ള സാമാന്യജ്ഞാനം നവ്യാർക്കു നമുക്കുമാവുണ്ടായിരുന്നു. ജ്യോതിഷം, മന്ത്രവാദം, തന്ത്രം, വൈദ്യം, വ്യാകരണം, വേദാന്തം, സംഗീതം, ശില്പിശാസ്ത്രം, നാട്ടുനടപ്പുകൾ മുതലായകാര്യങ്ങളിൽ അമോഹത്തിനാണായിരുന്ന സാമാന്യജ്ഞാനം സ്വകൃതികളിൽ പ്രതിബിംബിച്ചുകാണാനുണ്ട്. പ്രശ്നരീതി പ്രഭോധനമാഹാത്മ്യത്തിൽ സൂചിപ്പിച്ചുകാണുന്നു. മക്കിപീഡ, മനക്കുരുളയ്ക്കു മുതലായ മന്ത്രവാദകാര്യങ്ങളും ശക്തിപൂജ മുതലായ തന്ത്രകാര്യങ്ങളും 'ഘനചന്ദനശുണ്ഡം പപ്പടോശിരസാധിതം' ഇത്യാദിയോഗശ്ലോകങ്ങളും അസന്തവിചാരി, ഭൂഗാമലകാഭിപ്രഭൃതിഹൃണ്ണകളും പഞ്ചേന്ദ്രോപാഖ്യാനത്തിൽ പരമശിക്ഷപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. പ്രക്രിയാകൈമുടി, സമുദാനതകൈമുടി, പ്രക്രിയാമഞ്ജരി, കശികാവൃത്തി, പ്രക്രിയാസാ

രം, പ്രക്രിയാസ്വരൂപം, മനോരമ, പദ്യമഞ്ജരി, ശബ്ദകുശ
സ്മരം, ധാതുപുത്തി, ദർശനവൃത്തി, വൃത്തി-നാമധാതുപാരം,
വർഷപദീതം മുതലായ വ്യാകരണഗ്രന്ഥങ്ങൾ അദ്ദേഹ
ത്തിനു പരിചിതമായിരുന്നെന്നു ഗ്രൂപപരിതാമഭരണിയിൽനി
ന്നു തെളിയുന്നു. മുതൽ ഉണ്ടെന്നാൽ ഖണ്ഡകവിദ്യ എന്നൊ
ക്കെ വ്യാകരണമെന്നൊട്ടു മേൽക്കോലം പാടിപ്പറയാൻ കൂടി ന
മ്പ്യാർക്കു ദൈവമുഖ്യമുണ്ടായിരുന്നില്ല.

ജസ്ത മിസ്ത ദിസ്ത കിസ്ത ധനുർദ്ദശതുഷ്ഠപുനം
ജ്യേഷ്ഠിപ്പതിപ്പശ്ചിമമുത്തനാം പരമേശ്വരനാം
ഹവ്യാഹരിച്ചുകിടന്നു വ്യാകരണപ്രമാണമേവ
മണ്ണിപ്രകാരം വ്യാകരണപ്രമാണമുണ്ടു കഞ്ചനാഥം
പറയൻതുള്ളലിൽ വണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നു.

ശാലനീമാധവം, ശാങ്കരനാഥം, ചേണീസംഹാരം, മുദ്രാ
രാജനാഥം, മാധവം, ദൈവദാസം, ഭദ്ര കാവ്യം, കിരാനാജ്ജനീ
യം, വിഷ്ണുപുരാണം. ക്രമപുരാണം, ഭോജപത്ന മുതലായ
പ്രസിദ്ധകൃതികൾക്കുപുറമേ മറ്റുകാലാജനം കർപ്പൂരമഞ്ജരി
പ്രഭുജർത്തിക യുധിഷ്ഠിരാജനും മുതലായ അപസ്മരകൃതി
കൾ കൂടി അദ്ദേഹം വായിച്ചിരുന്നതായി ഗ്രൂപപരിതാമഭരണിയിൽ
നിന്നും കഞ്ചനാഥത്തിൽനിന്നും മറ്റും അനുമാനിക്കേണ്ടിയി
രിക്കുന്നു. നമ്പ്യാരെപ്പോലെ പഴയതൊക്കെയും ഉപയോഗി
ക്കുന്ന ചേരന്റെ മലയാളകവി ഉണ്ടെന്നുതോന്നുന്നില്ല. സം
സ്കൃതത്തിലും മലയാളത്തിലും ദ്രവ്യമാത്ര പാണ്ഡിത്യത്തി
നുപുറമേ പ്രാകൃതവും നാടോടിത്തമിഴും നമ്പ്യാർക്കു സാമാ
ന്യം പരിചിതമായിരുന്നു. സഭാപ്രഭവശരണിലും ത്രിപുര
ഹനത്തിലും പ്രാകൃതഭാഷയിൽ കവിത ചെയ്തുകാണുന്നു. ഈ

ഒട്ടവിൽചരഞ്ഞ കൃതിനിൽ തമിഴ്ഭാഷയായും തെളുത്തം കാണുന്നുണ്ട്.

മലയാളകവികളുടെകൂട്ടത്തിൽ നമ്പ്യാർക്കുള്ള ഒരു മുഖ്യ ബഹുമാനവേതു പൂർവ്വകവിസങ്കേതങ്ങളേയും മാതൃകകളേയും വിട്ടു സ്വമേധയിൽ ചുറ്റുമുള്ള അവസ്ഥകൾ നിഴലിച്ചുണ്ടായിട്ടുള്ള പ്രതിബിംബങ്ങളെ സ്വാതന്ത്ര്യമായും നിരഃകുശലായും പ്രതിപാദിക്കുന്ന ധീരമായ ഒരു രീതി അദ്ദേഹം ഏറ്റെടുത്തി എന്തുള്ളതാകുന്നു. ഗുരുഭക്തനായ ഏഴുതരസ്സാ പൂർവ്വാചാരങ്ങൾ വിട്ടുനടക്കുക പരമഭവമനുസ്യമാത്ര കൃഷ്ണഗാഥാകർത്താവു സ്വാതന്ത്ര്യം വളരെയുള്ളവനാണെങ്കിലും പൂർവ്വമതുകകളെ കേവലം ധിക്കരിച്ചുനടക്കുന്ന കൂട്ടത്തിലല്ല. ചമ്പുക്കുത്താക്കൾക്കു അതിലും സ്വാതന്ത്ര്യംകൂടുമെന്നു പറയാം. നമ്പ്യാർക്കു ചെറുപ്പത്തിൽ തുടങ്ങിത്തന്നെ തന്റെ അനുഭവത്തിലും ബുദ്ധിയിലും തോന്നുന്നതുപോലെ കവിത ചെയ്യണമെന്നുള്ള മോഹം പ്രത്യക്ഷമായി കാണുന്നുണ്ട്. ഈ മോഹം കവിക്ക് വാർദ്ധക്യമായപ്പോഴേക്കും വളരെ പടന്നു സ്ഥിരീഭവിക്കയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു- പ്രഭാതവണ്ണനയ്ക്കു പങ്കുക്കളുടെ വികാസവും ചക്രവാകപ്പക്ഷികളുടെ സന്തോഷവും സൂരുകാന്തക്കല്ലുകളുടെ ജ്വലനവും അതു പോലെതന്നെ സന്ധ്യവണ്ണനയ്ക്കു ചന്ദ്രകാന്തക്കല്ലുന്റെ അലിവും കോകങ്ങളുടെ വിദയാഗവും സംസ്കൃതകവികളിൽ ചിലർക്കു ഒഴിച്ചുകൂടാത്ത ഉരുപ്പടികളാകുന്നു ചക്രവാകങ്ങളും ചന്ദ്രകാന്തക്കല്ലും മറ്റും എവിടെ കിട്ടുമോ? നമ്പ്യാർ ഈ പക ചിലപ്പോൾ ഉ യോഗിക്കാറുണ്ടെങ്കിലും അവയ്ക്ക് അത്യന്തം തൃപ്തമായ സ്ഥാനമേ അദ്ദേഹം അനു

വദിക്കുന്നള്ള നമ്പ്യാരുടെ ബാല്യകവിതകളിൽ ഒന്നായ ശീലാവതിയിൽ പ്രഭാതാഗ്നന ചെയ്തിരിക്കുന്നത് ഇപ്രകാരമാകുന്നു.

നാലാംദിവസമുദിച്ച ദിശി
വെയിലുംചാരൊക്കെപ്പറന്നു
വിപ്രനുംരൂക്കുതടങ്ങി ഇരു-
ളെപ്പേരുന്നിങ്ങിയടങ്ങി
നാമമപ്പക്കൾ ചിരിഞ്ഞുളവി
താമസിയാതെവിളങ്ങി
മോമങ്ങരുന്നിളെത്തുടങ്ങിയപ്പോൾ
ധൂമക്കൾപൊങ്ങിത്തുടങ്ങി
എല്ലാം വാതിൽ തുറന്നു
ഗ്രാമമെല്ലാം അടിച്ചുതളിച്ചു
ദേവാലയങ്ങളിൽ പൂജാബദ്ധി
ശീവേലിമോഷംതുടങ്ങി.
സൂരികളടുക്കുതന്നിൽചെന്നു
പാകാദികർമ്മംതുടങ്ങി
ചോരന്മാരോടൊഴിച്ചു നൽ-
കുമാരന്മാർ ചാടിക്കളിച്ചു.

ഒരു കേരളീയഗ്രാമാതിലെ സൂര്യോദയം ഇതുപോലെ വർണ്ണിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു കവിയും ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഈ വിധം സ്ഥാനഭാവവിഷയങ്ങളെക്കൊണ്ടു വർണ്ണിക്കുവാനുള്ള ശീലം കവിയുടെ ചാർലക്രകാലത്തെ കൃതികളിൽ ഒന്നായ കൃഷ്ണലീലയിലെ പ്രസിദ്ധമായ സന്ധ്യാവർണ്ണനം നോക്കി

പ്രഭാസിതമാണല്ലോ. പക്ഷെ വിദൂഷ വൃത്തിലിരിക്കുന്നതിരിക്കൊണ്ടു ശോഭിച്ചതെന്നും രാജ്യം ചക്രവർത്തിയെക്കൊണ്ടു ശോഭിച്ചതാണെന്നും ആണ് എന്റ വിചക്ഷ ഇപ്രകാരം വാക്കുകൊണ്ടുള്ള ചെപ്പടിയിടുകൾ നമ്പ്രാശ്വാമന്റെ മുദ്രകൾകുന്നു. കാർത്തിയുജ്ജ്വലൻ കൈകൾകൊണ്ടു നർമ്മഭാസയിൽ ചിരിക്കെട്ടിയിടുന്നതു മാറിക്കളഞ്ഞപ്പോൾ ചെങ്കുത്തിൽ ഒഴുകിപ്പായ രാമന്റെ ഇരുപതു തണ്ടു ചെപ്പു മുദ്രകളായ വഞ്ചിപ്പാലെ പോയി എന്തും, കാളിയൻ ശ്രീകൃഷ്ണൻ ചാഞ്ഞെടുത്തപ്പോൾ

ഉച്ചണ്ഡമാംഹണാമണ്ഡലരാകവേ
ഉച്ചന്തിലങ്ങയത്ത് പിടിച്ചുജീനെ
മെച്ചന്തിലാടുന്ന ചഞ്ചികണക്കിന
കൊച്ചുശോവിന്ദനെപ്പാഞ്ഞെടുത്തീടിനാൻ

എന്നുമാണു കവി ഉപമചെയ്യുന്നത്.

ബലവിയുപരാക്രമമില്ലാത്ത കൈകൾ, 'പേരാൽത്തന്നെ വേരുകണക്കു' കാരാഗൃഹത്തിൽ അടയ്ക്കപ്പെട്ട രാമന്റെ വലയിൽ പ്പെട്ടുകുങ്ങുകണക്കു' ഐന്ദാവതപുഷ്ഠിയിൽ അജ്ജനൻ യുദ്ധത്തിനു വരുമ്പോൾ ഞങ്ങൾ യുദ്ധംചെയ്യാമെന്ന ഭാവത്തിൽ 'ആകാമെന്നു പറഞ്ഞു ചെല്ലാം ഉരമാർമുളിടുന്നതുപോലെ' കുറ്റംപറവാൻനിൽക്കുന്നവർ കോറികണക്കു' നിരസനായ രാമൻ മെയന്തിയുമായിരിക്കുന്നതു നല്ലമഴുത്തുകയ്യിക്കാരൻ. മുല്ലപ്പൂമലർമുടിമപോലെ' യുദ്ധത്തിൽ തോറ്റവർ 'ചാട്ടംപിഴച്ചുകപിശ്ചുട്ടംകണക്കു' പുരോചനനെ ഭീമൻ ചവുട്ടിയപ്പോൾ 'പാഞ്ഞികണക്കു മൃത്തിമരഞ്ഞു' യുദ്ധത്തിനായി പടയിൽവന്നുചാടിയവർ

കാർ, ഒരു ചൊവ്വാഴ്ചോഴ്ച കാൺമാനുണ്ടു' എന്നും മറ്റും പറയുന്ന കണിയാന്മാർ, 'ഘനചന്ദനശുണ്ഠി പഞ്ച പപ്പിടോ ശിരസാധിതം' ഇത്യാദി പഠിച്ചുസഞ്ചരിക്കുന്ന ചൈവദ്യന്മാർ, 'ഭിഷണ്ണന' കൊള്ളുന്ന ശരങ്ങൾ, ഇപ്രകാരം തന്മയങ്ങളായ പാത്രങ്ങളേയും പദാർത്ഥങ്ങളേയും കൊണ്ടാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പൈതൃകം. ഒരു വസ്തുവിന്റെ പ്രതിനിയുണ്ടാക്കുവാൻ അതിനെ കവി കേവലം പകർത്തുകയല്ലെന്നും ആ വസ്തു ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതിനു അവശ്യംവേണ്ട ഘടകാംശങ്ങളെ കണ്ടുപിടിച്ചു പ്രതിപാദിക്കയാണെന്നും നാം പ്രത്യേകം ഓർത്തിരിക്കണം. യാതൊരു ഭാഗങ്ങളെ വെട്ടിപ്പോയ ഒരു വസ്തുവിന്റെ ബോധമുണ്ടാകുമോ അവയെ കണ്ടുപിടിക്കാൻ, ചില കാര്യങ്ങളിൽ നമ്പ്യാർ പ്രത്യേക വാസനയുണ്ടു്.

മേലിത്ത കൈകളെക്കൊണ്ടു ചൊരിഞ്ഞു രോമമെപ്പേരും കൊഴിഞ്ഞു മേനിയും ചൂടിച്ചുളഞ്ഞു കണ്ണുനകാഴ്ച കുറഞ്ഞു പീളയുംവന്നുനിറഞ്ഞു' കിന്നിരുന്ന കല്യാണ സൗഗന്ധികത്തിലെ മുത്തകുടാർന്റെ വണ്ണ പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. ഇപ്രകാരം തന്നെ ബാല്യയ്ക്കുവേണ്ടി ബാല വാനരന്മാരെ വെണ്ണിക്കുമ്പോൾ അവ അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടു ചാടുന്നതും, വാല്യയർത്തിനടക്കുന്നതും കാഞ്ഞിരക്കാ ചുപ്പിക്കൊണ്ടു നടക്കുന്നതും സ്ത്രീകളെ പല്ലിളിച്ചു കാണിക്കുന്നതും മറ്റുമാണ് നമ്പ്യാരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ പെടുന്നത്. പിന്നെയും മുകളിൽ ഇഴയം ഉരുക്കിയൊഴിച്ചു കുങ്കുമപ്പൂവ് ഉണർന്നതിനെ കവി വെണ്ണിക്കുന്നു.

കണ്ണുതുറന്നുകിഞ്ചന ചഞ്ചലം രണ്ടുപാണികളും കട

ഞ്ഞഥ കോട്ടചാപനരിട്ടാൻ രണ്ടുകയ്യരിളക്കിയാന്നു വലി
ച്ച മുഞ്ഞിച്ചരിച്ചാൻ' ഇത്യാദി. ദേവേന്ദ്രന്റെ ദുഷ്പ്രഭുവ
മൂർമ്മയെ കണ്ടിപ്പാൻ ഇത്ര അപസ്മാസകളുടെ നാട
കംകാണാൻ പോയിരുന്നപ്പഴും ചെറിലക്കാരനും പണ്ട
ത്തെ യജമാനനാക്കി അപര്യം വേണ്ടിയിരുന്ന കാലത്തെ
ക്കൊരനും വേദമെന്ന സ്ഥലത്തിലായി കവി വണ്ണിക്ക
ന്നു. പിന്നെയും നാടൻപട്ട യുടെ സ്വഭാവം കവി വണ്ണി
ക്കുന്നതു കാണുക.

ചുള്ളിപ്പോലകൊത്തണങ്ങാരു പട്ടി മെവിട്ടിൽ

... ..

അോട്ടചാപനാരണം പിന്നെക്കല്ലറേക്കാണകയില്ല
(ഹരിശ്ചന്ദ്രചരിതം)

ചിലപ്പോൾ വളരെ സംക്ഷിപ്തമായും ചിലപ്പോൾ പ
രേതിയും നമ്പൂർ വണ്ണിക്കാറുണ്ട്.

കേട്ടിലയോനിങ്ങല്ലത്താനപാടിൻ
വീട്ടിലെക്കോലാഹലങ്ങളിന്നൊക്കവേ
ജ്യേഷ്ഠനിയമനജ്ഞനിയന്തങ്ങളിൽ
കുട്ടികളങ്ങളും കൂടെപ്പകർത്തുപോൽ

എന്ന് ഉത്താനപാടിന്റെ ഗ്രാമപ്രവർത്തനം ഇതാ
ഗം വളരെ വിവരിച്ച് പ്രവചനം തുളുപ്പാട്ടുണ്ടാക്കിക്കാ
ണ്ടുപോന്ന വേറെ ഒരു കവിയുടെ കൃതി മഹാശാസ്ത്രിയി
ലിട്ട ചുടുകുഞ്ഞത്തായി ഒരു കേൾവിയുണ്ട്.

കണ്ണിണകൊണ്ടു കടുകവരക്കുന്ന
പെണ്ണിനെക്കണ്ടാലടങ്ങാമാ പൂരപ്പൻ

എന്നു സ്രീകുളഭട വശീകരണശക്തിയെ സുന്ദരപത്മ
 നോപാഖ്യാനത്തൽ വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നു. പക്ഷേ ഗന്ധമാ
 ഭനം വ സ്തിർബ്ബോരും എന്തെല്ലാമോ കാടുംപടലും കാടി വ
 ണ്ണനയിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടു എന്നും പ്രസ്താവയോ
 ഗ്യമാകുന്നു. ചിത്രമെല്ലാം പര പുഴഞ്ഞു ജീവചൈതന്യം
 വരുത്തുവാൻ മുഖത്തും മറ്റും ചിത്രകാരന്മാർ ചില മിനക്ക
 വേലകൾ ചെയ്യരുള്ളതുപോലെ നമ്പ്യാർ ചില പൊട
 കൈകൾ ഉണ്ടു്. വിശ്വനാഥപുരം കഞ്ഞുകുട്ടിയെ പ
 ന്ന നായർ വാദകനായിരുന്ന കഞ്ഞുക്കുളഭട നമ്പ്യാൽ കാ
 ഞ്ഞുകിടന്ന പെള്ളമെല്ലാം ഒഴിക്കയും പിറവ എടുത്തുവരിക
 യും അറപ്പെ കിണറ്റിലെറിയും മറ്റുംകഴിച്ചു് ഉറഞ്ഞു
 കൊണ്ടു പുറത്തു ചുറ്റും മണിനടന്നു പോയു് പ്രഭാതം
 ഹാത്തുത്തൽ ഗാന്ധർവ്വപളകൊണ്ടു സാധാരണ കല്യാണ
 തിനുവേണ്ട പന്തൽ, സദ്യ, കരക്കാരുടെയും പിടികക്കാരു
 ടെയും അനുധാനം, ബ്രാഹ്മണർക്കു ഭക്ഷിന മുതലായി അ
 നേകമെണ്ണക്കൾ വേണ്ടിവന്നിപ്പോന്നു പറഞ്ഞു. അങ്ങ
 അററത്തെ ലാഭമായി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു “കണിയാർക്കു ര
 ണ്ടുപത്രം കണികാണാൻ കൊടുക്കണ്ടു്” എന്നു കൂതാണു്.
 പിന്നെയും പടവന്നു കഴിയാപെട്ടു വൈഷ്ണവങ്ങൾ കാക്കു.

കണ്ടു ഗാത്തിൽ കലവും തെയ്യവും

കണ്ടെന്നാലുപർക്കേറിയെടുക്കും

എന്നതുടങ്ങി ബ്രാഹ്മണരേയും അന്തർജനങ്ങളേയും ഉ
 പദ്രവിക്ക, വിടീനു തീവയ്ക്ക, വാല്യ ഉള്ളി ആരോണങ്ങൾ,
 അതിനിടയിൽ ഓളിന്റെ പക കൊടുക്കിണ്ടി, മുണ്ടു, കന്ന
 കാലി ഇവയ്ക്കു നാശം, ഇത്യാദികളു പുറമ,

കണ്ടച്ചാരുടെ മുണ്ടുംപോയി

... ..

ചെങ്ങാതിക്കൊരു തുമ്പാപോയി

ഇങ്ങനെ അവസാനിക്കുന്നു. നമ്പ്യാരുടെ വേറെ ഒരു ഗുണം അദ്ദേഹത്തിന്റെ അതിദുഃഖമായ ഭരണിതൃബുദ്ധിയായെന്നു. ഇതും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനൂതുണങ്ങളെപ്പോലെ തന്റെ കവിത വായിക്കുവാനും കേൾക്കുവാനും ഉള്ള ജനസാമാന്യത്തിന്റെ പാണ്ഡിത്യവും ബുദ്ധിശക്തിയും ഇത്രമാത്രമേ ഉള്ളൂ എന്നു അദ്ദേഹത്തിന് അറിവുണ്ടായിരുന്നതിന്റെ ഫലമാകുന്നു. മുൻപറഞ്ഞ ഭരണിതൃം മൂന്നുവിധത്തിൽ കാണുന്നുണ്ട്. ഒന്നാമതായി ഭാഷ.

സംസ്കൃതത്തിൽ വ്യാകരണപര്യന്തം വൈദിഷ്യമുണ്ടായിരുന്ന ഒരാൾ അക്കാലത്തു തന്റെ പാണ്ഡിത്യം പ്രകടിപ്പിക്കാതെ നമ്പ്യാരെപ്പോലെ പളിതമലയാളത്തിൽ കവിതയുണ്ടാക്കുവാൻ യത്നിച്ചിരിക്കില്ല.

ഭജനങ്ങളെനട്ടുവില്ലാളായ പടയണിക്കിഹചേരുവാൻ വടിവിയെന്നൊരുചാരുക്കേളഭാഷതന്നെചിതംവത്ര എന്ന ബോധം നമ്പ്യാർ ചെറുപ്പത്തിൽ തന്നെ ഉണ്ടായതായി തോന്നുന്നു. ആകയാൽ സംസ്കൃതം അധികം കലരാതിരിക്കണം എന്നതിൽ അദ്ദേഹത്തിനു പ്രത്യേകം നിഷ്ഠയുണ്ടായെന്നു. ഭാഷാകവനത്തിനു താൻ തുനിയുന്നത് സംസ്കൃതഭാഷാവിഷയമായ അപാണ്ഡിത്യംകൊണ്ടല്ലെന്നും ശ്രോതാക്കളുടെ പ്രീതിക്കും രീതിക്കും ഭാഷയായാലേ തരമൊക്കെയുള്ളൂ എന്നും നമ്പ്യാർ കീചകവധത്തിൽ വ്യക്തമായി പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. എങ്ങനെയെന്നാൽ,

ഭാഷയായ് പഠയാനമടിയൻ സംസ്കൃതത്തിലുമൊന്നുപോൽ
ഭാഷയ്ക്കു നപറത മല്ല മുദിപ്പതുണ്ടി പടുന്നതിൽ
ശേഷിയില്ലഭേദം അറയരിച്ചു ഭാഷസംസ്കൃതം
ഭാഷയായ് പഠയാമതിൽ ചിലദൃഷ്ടി പരമമെങ്കിലും

എങ്കിലും ആദ്യം സല്ലാ സംസ്കൃതം കൂടുതലായിത്തന്നെ കാണുന്നുണ്ട്.

ധർമ്മജനവാചകശലം കിമുകുന്ദാദം

മന്നവ വചാസി കഥാമിഹശംഭോ

ഇത്യാദി സംസ്കൃതസ്പർശംകൊണ്ടും മറ്റും അല്ല ച
വല്ലഭ പ്രയോഗങ്ങൾ കാലക്രമത്തിൽ പരിപക്വങ്ങളായി
കോമളവിത്യാസങ്ങളായി,

കണ്ടായോ കവിപൊടുമുതവൃക്ഷമേ നി

കണ്ടാലങ്ങുകടയോരു വാതരൂപം

തന്മാർത്ത്യാണമപരോടുവ്യംബു-

ന്നണ്ടാകുമുസിതവാചികളെ താകിൽ

ഇത്യാദി മധുരവാക്യങ്ങളായി പരിണമിക്കുന്നു. ന
സ്വാമരൂപാലയ മഹായാദിഭാഷയ്ക്കു അയവു വിശാലതയും
വരുത്തുവാനു വേണ്ട ഒരു കവി ഉണ്ടെന്നുതോന്നുന്നില്ല. ദർ
ശനമാത്ര വേദാന്തവും തുല്യങ്ങളായ ലെഖനികകാഹ്നങ്ങളും
പ്രതിപദിക്കുന്നതിന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാഷ ഒരുപോ
ലെ പ്രയോജനപ്പെടും. വർണ്ണവസ്തുവനുസരിച്ച ഭാഷയ്ക്കു
മൗലവും വരുത്തുന്നതിൽ കവി സത്രയനാണു്. ഉദാഹ
രണമായി കാളിയർദ്ദിതത്തിൽ കാട്ടിയിട്ടുള്ളതത്ര അ
ദ്ദേഹം വർണ്ണിക്കുന്നു:—

സതപതമതമതമതംഗജകുഴപ്പമേശബളം
 ഉഭയപരിണമോഹനവ കടുതമപടപടബഹളം
 ജ്വലിതമണ്ണുംഭ്രമചക്രമസരഭസമിഭദലിതശിലം
 കമ്പിതബഹുശബകപാദക ഭാഗനകമരകരകുരിതം
 ശബ്ദാലങ്കാരത്തിലും അർത്ഥാലങ്കാരത്തിലും കവിക്ക്
 ആദ്യമുണ്ടായിരുന്ന ഭൂമം കാലക്രമേണ ക്ഷയിച്ച് അവസാ
 നകൃതികളിൽ പദങ്ങളുടെ ശുദ്ധിയും സുഗന്ധവ്യക്തതയും അ
 ർത്ഥപുഷ്പിയും കവിതക്കാർ സർവ്വാധരി നോക്കേണ്ടതാ
 കെന്നുള്ള ഭാവത്തിൽ പരിണമിക്കുന്നു. എങ്കിലും എഴുത്ത
 ഊർ, ചെറുശ്ശേരി, മണ്ണാമിനാർ മുതലായവരെപ്പോലെ
 നമ്പ്യാരും ഭാഷാകവിതയ്ക്കു പ്രാസംവേണമെന്ന കൂട്ടത്തിലാ
 കുന്നു. പക്ഷെ വശ്യവാക്കായ ഒരു കവിയും പ്രാസത്തിനു
 ബലിമട്റ്റാറില്ല.

രംഭാപരിരംഭസംഭോഗസംരംഭ

സംഭാവനാഭംഭശൃംഭദപിടാസിഹർ"

ഇത്യാദി ചില ഭിത്തിൽ പ്രാസത്തിന് സംസ്കൃതത്തേ
 കൂടി സഹായത്തിനു വിളിക്കുന്നതിലും

ഇടിയമുടനടലിടിയുമളവായവെടിയുംമാരുവിധ-

[മടികളും

തടിയനടൈടടൈടിയുമിടിപൊടിതടതി-

[കടുതകടികളും

ഇരശ്ശേലകെന്നപരാംമരത്തിൻ

... ..

സംരംഭംഭകുതിവിശ്വാസമില്ലായ്കയാൽ

ഇങ്ങനെ ഭാഷാപരിപ്രാസത്തിനും അഭ്യോമതിന് കൂസ

ലില്ല. പരിഹാസരസത്താൽ പരിതപ്തമായുകിടയൊഴുകുന്ന ഭാഷാസ്വർണ്ണചിന്താലോലിതയിൽ മുഴങ്ങുന്ന കട്ടി പിടിച്ച ലോകോക്തിരൂപത്തിൽ സ്ഥിരമാ കാലപുരുഷന്റെ കൈയിൽവെക്കുകയോത്താൽ ചേർന്നു പരിശോധിക്കുന്നതാണ്. (൧) ഗതികെട്ടാൽ പുലി പുല്ലാ തിന്നും (൨) തോണികടന്നാൽ തുഴകൊണ്ടു (൩) കുന്നുകൾക്കു മിന്നിമുഖം കലാമം പലവിധമുലകിൽ സുഖഭം (൪) കടിയുപ്പട്ടി കയ്യുന്വേളൊരു പടിയൽ നിൽക്കുമെല്ലാമതന്തി ൧൦ (൫) ശാകമെന്നതു പയന്നേരത്തു കൂട്ടത്തോടെ (൬) കയ്യിൽകിട്ടി കനകമുപേക്ഷിച്ചിയാകൊൾവാറില്ലിക്കൊല്ലം (൭) ഉറക്കത്തിൽ പണ്ടിക്കുറുത്തു തന്നിടമെന്തിക്കുമില്ല ഇത്യാദി ഈ വകയിൽ ഏതാനും മാത്രമാകുന്നു. രണ്ടാമത്തായി പ്രതിപാദനരീതി അന്യകവികൾ സാമാന്യംകൊണ്ടും തന്മാത്രാഗുണങ്ങൾകൊണ്ടും വർണ്ണിക്കുന്നത്, നമ്പ്യാർ വിശേഷംകൊണ്ടും ഗുണികളേക്കൊണ്ടും വർണ്ണിക്കുന്നു. ഇതുകൊണ്ടും പറയുന്നതിന്നു കൂർമ്മവണികളെന്നു തോന്നിയാൽ അതിനൊരുപക്ഷേപമില്ല ചേർക്കുന്നു. കിരീടാർജ്ജുനിയകാവ്യത്തിൽ

തപസാഭിപിഡിതകൃശസ്യ
വിരഹിതസന്ധായസമ്പദ്ഃ
സതപവിഹിതാതുലാഭജയോ-
ർബലമസ്യപശ്യതുമൃഗേണികചക്രതഃ

എന്ന ശിവൻ പറയുന്നതിന്റെ സ്ഥാനത്തിൽ പക്ഷേ ഇതിന്റെ ഹായതന്നെ എടുത്തു കിരീടാർജ്ജുനിയ

എറിയെപ്പോലെയിരിക്കുന്നവനൊരു
 പുലിയെപ്പോലെ വരുന്നതുകാണാം
 നോറുവിശ്വനാകിടക്കം പൽതന-
 നോറുവരുമ്പോൾ ഭൂമികളുണ്ടു

എന്നു നമ്പ്യാർ പറയുന്നതിനു കൂടുതൽ സ്പഷ്ടത്വ
 വം ശക്തിയുണ്ടു്. സാമാന്യവിശേഷങ്ങളെക്കൊണ്ടു വ
 ണ്ണിക്കുന്ന രീതിയേയും ഉദാഹരിക്കാം.

അക്കാലംതൊഴുതുകമായപർവ്വതത്തിങ്കൽ

... ..

പുഷ്പരാജ്ഞികൾക്കോപ്പിട്ടോറവും ചവിട്ടിച്ചു

എന്നു് എഴുത്തച്ഛൻ്റെ അന്തിമപീഠത്തിലെ ഉത്സവം
 വർണ്ണിക്കുന്നതിൽ കൂടുതലായി ഒരംശം ചേർപ്പുൻ കാണ
 ന്നല്ല. നമ്പ്യാരുമാരുത്സവം വർണ്ണിക്കുന്നുണ്ടു്. അതിൽ
 എഴുത്തച്ഛൻ പറയുന്നതിൽ കൂടുതലാണുമില്ല. പക്ഷേ
 വാദിത്രാദിചോഷമെന്നെഴുത്തച്ഛൻ പറയുന്നതിന്റെ സ്ഥാ
 നത്തു ചെണ്ട, തുമ്പില, ശംഖ, മറ്റും മുതലായ വാദ്യങ്ങ
 ലും അതു കൊട്ടുന്ന കെ മരി, കേളൻ മുതൽപേരെയും

കാളമെടുത്തു റിളിക്കണമെന്നാൽ

കേളനെ വച്ചിട്ടൊരുവനുമില്ല

മേളംകൂട്ടുകിലങ്ങവരല്ലം

അളംതൊറുമതു ഞ്ഞാരുദോഷം

എന്നും മറ്റും അവരുടെ സ്വഭാവവും കൂടി നമ്പ്യാർ
 വർണ്ണിക്കുന്നു. ഉത്സവത്തിനു ആളുകൾ വന്നു് ആൽത്തറ
 മേൽ കേറുന്നു. ആ കൂട്ടത്തിൽ മണപ്പാടൻമുണ്ടു നീട്ടിയുട
 ന്നു 'വടിയും കയ്യിലെടുത്തു വരുന്നൊരു തടിയൻ പുറകെ

യൊരത്തിയുമുണ്ടെ' ഇതിനിടയിൽ ഉത്പത്തിയിൽ മേളക്കാ
 ങ്ങളെ കൂട്ടത്തിൽ ചേർക്കുമാർത്തിയാൽ രന്നമില്ലെങ്കിലും ശാ
 പ്താദെങ്കിലും കഴിയുമല്ലോ എന്ന് വിചാരിച്ചു ചെന്നിട്ടുവെ
 ലെ കവി കണ്ടുപിടിച്ചു 'ഉത്ഭിന്നാണകിടക്കുന്നവരുടെ കൂ
 ടത്തൊര മാത്രമെങ്കിലും' എന്നു നോക്കിത്തന്നു മുന്നറി
 വ കൊടുക്കുന്നു; ഇങ്ങനെ രാജാക്കന്മാർ പ്രത്യേകമെത്തു അ
 തിൽ വല്ലതും പരിഹാസത്തിന്നു വരുത്തുന്നു എന്ന് പരി
 ക്ഷിപ്പിക്കുന്ന നമ്പ്യാരുടെ വണ്ണത്തിനി. വണ്ണത്തെയും മുമ്പ്
 കൂടി 'പോരാൾമാരാണ്' എന്ന ചരിത്രകാരനെപ്പോലെ തല
 യിൽ ഒരു ചെറിയ പോരൽ ഉണ്ടെന്നു പറയേണ്ട ഭിക്ഷിൽ
 തല മുറിഞ്ഞുപോയി എന്ന് പറഞ്ഞു കാലശിപ്പിക്കുന്നത്.
 നാം കവി മടിക്കുന്ന കൂട്ടത്തിലല്ല. ഭംഗം വികണ്ടകന്മാരെ
 കണ്ടിട്ടു മുമ്പു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു ഇതിന്നു നല്ല ദൃഷ്ടാന്തമാണ്.
 അന്യ സന്ദർഭം ഉൾക്കൊണ്ടു തിടലാത്തമയുടെ അസൂയ
 വണ്ണിക്കുമ്പോൾ അപരം

'പല നാരികളെക്കണ്ടാൽ തലനോവുതുടങ്ങിടും'

(കാളിയമർദ്ദനം)

എന്നു കവി തട്ടിവിടുന്നു.

ഹരിണീസ്വപ്നംബരം തുളുലിൽ ലക്ഷ്മീസ്വപ്നംബരം
 നാടകം അഭിനയിക്കുന്നതിന്നു ചിത്രസേനൻ ഉദ്യോഗിക്കുക
 യ അസ്സപരസ്യമുണ്ടാകു പറയുന്നു.

അജമിഷ്ടംനോക്കിവല്ലതുംകാട്ടിയാൽ

... ..

ചാടിട്ടു ചാനെത്തു കാണണം ചൊൽകെടോ

ഇത്യാദി വായിക്കുന്നവർക്കു അച്ചിക്കുറപ്പും അടിച്ചത
ളിക്കാതും തമ്മിലുള്ള ഇടപാടല്ലാതെ സരസമാരായ അപ്പ
രസ്സികളുടെ രാമണീയകഥോ സൗകന്ത്യമോ മനസ്സിൽ
സ്പർശിക്കുന്നതല്ല.

ഔചിത്യബുദ്ധിയുടെ ഫലമായി മൂന്നാമതൊരു ഇണം
സങ്കല്പശക്തിയുടെ ഗതിവിശേഷമാകുന്നു. അദ്ദേഹത്തി
ന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ ലോകത്രയവും താൻ അമ്പലപ്പുഴയും തി
ത്ത്വവത്തപുരത്തും കണ്ട തരത്തിലുള്ള ജനങ്ങളാകുന്നുണ്ടു പ
രിപൂർണ്ണമായിരുന്നു. ഭര്യോധനൻ, ദേവേന്ദ്രൻ, രാവണൻ
മുതൽപ്പേർ അക്കാലത്തെ പ്രഭുക്കന്മാരുടേയും രാജാക്ക
ന്മാരുടേയും, ഉദ്യോഗി, ദമയന്തി മുതലായവർ കട്ടനാട്ടുസ്രീ
കുളുടേയും മായകളായിട്ടാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ
ങ്കല്പം. ഉപമാദികളായ അനേകാരപ്രയോഗം കൊ
ണ്ടു വർണ്ണവസ്തുവിന്റെ പൂർണ്ണപ്രതിതിയുണ്ടാക്കുന്നതിനുള്ള
ശക്തിക്കും ചില ഉദാഹരണങ്ങളെ ഉന്നയിക്കാം. നമ്മു
ടെ ജലപ്രവാഹത്തിൽ ഷേകിപ്പോയ രാവണനെ ഇരു
പതു തണ്ടുവച്ചു മുക്കിയ വഞ്ചിയോടപമിച്ചതു മുൻപുത
ന്നെ പ്രസ്താവിച്ചുവല്ലോ. ഉപമയിൽ കൈകളെ തണ്ടുക
ളോടു സദൃശീകരിച്ചു അവയുടെ പ്രാധാന്യം കല്പിച്ചതു രാവ
ണൻ വെള്ളത്തിൽ ഷേകിപ്പോകാതെയിരുന്നതിലേക്കു
കൈത്തണ്ടുകൾക്കൊണ്ടു വളരെ തുഴയുകയും കഴയുകയും ചെയ
യ്ക്കുന്ന സംഗതിയെ ലക്ഷീകരിച്ചാകുന്നു. പിന്നെയും
പെരുണ്യം റകവധം തുള്ളലിൽ, കൃഷ്ണനും പെരുണ്യം റകനും
തമ്മിലുള്ള പരിഹാസകരമായ ആളിമാറാട്ടുവഴക്കിൽ കൃഷ്ണ
നെക്കുറിച്ചു പെരുണ്യം റകന്റെ ആക്ഷേപം,

അയ്യോ! നീ എന്റുകോപ്പകളാകവെ

... ..

കൊച്ചുശാപാലന്റെ ദുഃഖാഥമത്തു തം

ഇവിടെ കച്ചിൽ കോലത്തോട് കൂടുന്ന ഉപമിച്ച
തിൽനിന്നുള്ള രസം അനവധി വാക്യജാലങ്ങളെക്കൊണ്ടു
വണ്ണിച്ചാലും സിദ്ധിക്കുന്നതല്ല. ഈ ഭാഗത്തെ സമർത്ഥി
ക്കൻ വേണ്ടാതെ ഉദാഹരണം കൂടി ഉദ്ധരിക്കണം. മിക്ക തു
ളുക്കുമകളിലും സദ്യയേയും സദ്യ ഉണ്ണുന്ന പരേയും നമ്പ്യാർ
വണ്ണിക്കുന്നുണ്ട്.

പരാനും പ്രാപ്യദർബ്ബലം മാപ്രാണേഷ്വരയാംകത

ദർപ്പഭാനിപരാനാനാ പ്രാണാജന്മനിജന്മനി

എന്ന തത്വത്തെ പ്രമാണമാക്കി സദ്യയുണ്ണാൻ നട
ക്കുന്ന പാതാളകുഞ്ചികളായ ജനങ്ങളോടു നമ്പ്യാർ സ്വപ്ന
മായ ഒരു സൂത്രവും അതുകൊണ്ടുള്ള വൈരവുമായി ഉണ്ടായി
രുന്നിരിക്കാം. പാഞ്ചാലീപരിണയത്തിലെ സദ്യവിസ്താര
ത്തിൽ അത്തരക്കാർക്കു ഭക്ഷ്യപദാർത്ഥങ്ങളോടുള്ള പരാക്രമ
ത്തെ പ്രതിപാദിക്കുന്ന കൂട്ടത്തിൽ,

രണ്ടുവല്ലം നിറച്ചുള്ള പപ്പടത്തെപ്പൊടിച്ചുട്ടു

രണ്ടുകൊട്ടപ്പഴംകൂടി തൊലിച്ചിടുന്നമന്തിട്ടു

അഷ്ടഗന്ധംപോലെയാക്കിയൊട്ടുശേഷിപ്പൊട്ടുതിന്നും

പട്ടുണ്ണുന്നതുകണ്ടാൽ ഗോഷ്ടിയല്ലാതെന്നമിപ്പു

എന്നു വണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇവിടെ അതശയോക്താക്കൊ
ണ്ടുള്ള വണ്ണനയ്ക്കുപുറമേ പപ്പടവും പഴവുംകൂടി കഴിച്ചു ഉ
ദരോപരിഭാഗത്തു ഭിത്തികെട്ടിയ ഉണ്ണുകാരെക്കുറിച്ചു അഷ്ട
ഗന്ധോപമകൊണ്ടു വേറെ ചില സംഗതികൾകൂടി ധ്വനി

കന്ന. അഷ്ടഗന്ധപ്രയോഗം സാധാരണ ബിബേപ്രതിഷ്ഠ കളിലാണ്. അതുകൊണ്ടു പ്രസ്തുത നല്ല ഉദാഹരണകളിൽ പട്ടപ്പുത്രപത്രയ അഷ്ടഗന്ധം നിറച്ചു എന്നു പറയുമ്പോൾ മേല്പട്ടിയാന്മാർ അകാമ തിരക്കെയാവിച്ച ചരക്കിന്റെ ഭാരംനിമിത്തം കരിങ്കൽപായത്തിൽ നിശ്ചലന്മാരായിരുന്നു എന്നുകൂടി കാണി സൂചിപ്പിക്കുന്നു.

ഓസ്തിനപുരത്തും ചോരയിലും ലങ്കയിലും നായനാത്തന്നെപാക്കുന്നു. അവിടെക്കൊക്കെ കേളപ്പാത്തും ഇരച്ചുരച്ചാത്തും ചിരിക്കണ്ടപ്പാത്തും കണ്ടപ്പുനായത്തും വാളും പരിചയും ചരിക്കയും വില്ലാമാറുമെടുത്തു പിടിച്ചുകൊണ്ടു നടക്കുന്നു. സ്വർഗ്ഗത്തിൽ കാളിപ്പെണ്ണ നീലപ്പെണ്ണ വിലസുന്നു. നളന്റെ ഭാര്യമാർ കണ്ഡിനനഗരത്തിൽ ചെന്നപ്പോൾ 'ഗണപതി പട്ടർക്കമ്പതുപണവും പലിശയുമുണ്ടു കൊടുപ്പാൻണ്ട്' എന്നുള്ള കാൽത്തൊപ്പറ്റിയാണു സംഭാഷണം ചെയ്യുന്നത്. ബലേണന്റെ നഗരത്തിൽ കൃഷ്ണന്റെ പടചെന്നപ്പോൾ 'വടിയുണ്ടോട്ടെട്ട് കുഞ്ഞിപ്പെണ്ണ വടിഞ്ഞാനിവിടെ കണ്ടില്ലെന്നു പിടലിക്കിട്ടുകിടയ്ക്കുമിതന്നും' മറ്റും ലാഘവമുണ്ടു. ഓസ്തിനപുരത്തിൽ കോളപ്പറം, കോശ്യപ്പള്ളി, വാളക്കോട്ട്, വള്ളിക്കോട്ടുമുതലായ നമ്പൂരിമാർ വസിക്കുന്നു. അഷ്ടവസുക്കൾ കരിക്കുന്നമുക്കുന്നു. കൃഷ്ണൻമുതലായ രാജാക്കന്മാർ കൂട്ടുവാൻചിലപ്പോൾ വല്ലചീരയോ താളോ കൈയായിപ്പോകും. തിലോത്തമ സൃഷ്ടികാലത്തു ഒരു ശാല്യിയെപ്പോലെ 'അംഭോജസംഭവൻ താനങ്ങുമുക്കത്തു കണ്ണാടിവച്ചങ്ങു നോക്കിരങ്ങിക്കയം' ചെയ്യുന്നു. കുംഭകണ്ഠൻ ഉറങ്ങി എഴുന്നേൽക്കുമ്പോൾ ശാല്യാടിനക്കരെ കോഴി, ആട്ട്, പോത്തു ഇവ

യൊക്കെ ഭയപ്പെട്ടിരുന്നു. ദുര്യോധനന്റെ ഭക്തനായ നായനാർ 'കടൽ പാഴ്ചെക്കരിയില്ലാതെ' ഉണക്കഴിക്കാൻ കഴികയില്ല. 'ചോറ്' സമയത്തു കിട്ടിയില്ലെങ്കിൽ സാവർ കട്ടിപ്പട്ടമെ ഏന്തമിടിക്കുന്നവരാണ്. ഇങ്ങനെയൊക്കെ ചുരുമുള്ള ജനങ്ങളും സംഭവങ്ങളും സങ്കല്പശക്തികൊണ്ടു ദുഃഖമുള്ളിലും സ്വർഗ്ഗാഭിക്ഷിപ്തരായി വ്യാപിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

ഔചിത്യബലമെ ഇന്ത്യ ഉദാഹരിക്കാം. കാർത്തികിയാളുടെ നവീനമതിൽ രാവനൻ പൂജാവിധിസമയത്തു വിരോധമായിത്തോടു സംഭവിക്കുന്നു ചെയ്യുന്നത് സംസ്കൃതഭാഷയിലാണ്. ആ അപസരത്തിൽ മലയാളഭാഷ ഉപയോഗിച്ചാൽ ഭക്തിക്കു പൂജയുടെ ശുദ്ധിക്കു കറുപ്പുതട്ടമെന്നു വിജ്ഞാപനം ചെയ്തതെ കവി ഇതിനാൽ സംസാരിച്ചു ആക്ഷേപിക്കുന്നു. ഇതുപോലെ നാളായണീപരിതത്തിൽ മെഴുതാലൂൻ ആശ്ചര്യബ്രാഹ്മണനായി ആശ്രമത്തിൽ വസിക്കുമ്പോൾ ഇന്ദ്രസേനയോടു സംസ്കൃതത്തിലെ സംസാരിക്കാൻ ഭാഗമുള്ളു. ആ ദമ്പതിമാർ പാണ്ടിയിൽ ചെന്നപ്പോൾ തമിഴിലും തെലുങ്കുനാട്ടിൽ ചെന്നപ്പോൾ തെലുങ്കുഭാഷയിലും കണ്ണാടകരാജ്യത്തു എത്തിയപ്പോൾ കണ്ണാടകത്തിലും കൊണ്ടിനിമാരായപ്പോൾ കൊണ്ടിൻഭാഷയിലും, ലാടനാരായപ്പോൾ ലാടഭാഷയിലും ആണ് ഭാഷണം ചെയ്യുന്നത്.

ചിലപ്പോൾ കവിയുടെ മനോധർമ്മം വളരെ വികടമായ വിധത്തിലും വിചിത്രമായൊരു മാർഗ്ഗത്തലുമാണ് പ്രവർത്തിക്കുന്നതായി കണ്ടുപെടുന്നത്. വായുവില്ലാത്തതായുള്ള വൈഷമ്യങ്ങൾ, കാലവില്ലാത്തതായുള്ള ദർശനങ്ങൾ, ഈ

വക വിഷയങ്ങൾ നമുക്കു ബോധം ജനിക്കുന്നു. വിധത്തിൽ റണ്ണിപ്പൻ നമ്പ്യാർ ഒരു പ്രത്യേക സാമർത്ഥ്യമുണ്ട്. വായനാവിമുതലായപ്പോഴത്തെ വൈഷമ്യങ്ങൾ കവി ഇപ്രകാരം റണ്ണിക്കുന്നു.

ധാത്രിയിലുളളോരുജന്തുക്കളാകവേ

... ..

തെങ്ങുകേറുന്നവൻതെങ്ങേലിരിക്കുന്നു.

ഇതാദി ഹനുമാദുൽപത്തി. ചഞ്ചേറ്റോപാഖ്യാനത്തിലെ 'കോലനില്ലാത്തകാലം' എന്ന ഭാഗം ഞാൻതന്നെ ഭാഷാഭാഷണി'യിലും രസികരഞ്ചിനിയിലും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. എങ്കിലും അതു പുസ്തകരൂപേണ അച്ചടിമുട്ടില്ലായ്കയാൽ ചില അംശങ്ങൾ താഴേപേക്കു.

വൃദ്ധന്മാരെക്കൂട്ടം നിറഞ്ഞുഭൂതപംതനിൽ

... ..

നമർത്തനെക്കൂട്ടമേകുന്നാലൊർതമംകിട്ടുകയില്ല

ഇതാദി

നമ്പ്യാരുടെ കവിതാഗുണം പറയുമ്പോൾ നേരംപോക്കിനും വിശ്രേണുഗാദി രസവണ്ണനകൾക്കും തത്തുല്യനായി ഇതരകവിയില്ലെന്നു ഭാഷാചരിത്രകാരൻ പറയുന്നു ഇവിടെ നേരംപോക്ക് എന്ന പദത്തെതിൽ നിഷ്പഷ്ടംവേണ്ടു. ഹാസ്യനൃണത്തിന്റെ സാധാരണമേതു വിചാരിച്ചിരിക്കാതെ നംണസ്ഥിമില്ലാത്തവ തമ്മിൽ സംബന്ധം ഉത്ഭവനം ചെയ്കയാകുന്നു. ത്രിപുരന്മാരുടെ ഉപദ്രവം കൊണ്ടു ദേവലോകത്തുണ്ടായിരുന്നതെല്ലാം അവുടെ ഇല്ലാതെയായി

എന്നസംഗതിയെ, സങ്കടപ്പെട്ട ഭോവന്മാർ കേരളകോണേ കൃതംപാപം കേരളകോണേ വിനശ്യതി എന്ന ശ്ലോകാർത്ഥം താല്പര്യമിരിക്കുന്നു. ഇവിടെ ഉപമാനോപമേയങ്ങളുടെ വെടന നാം തീരെ വിചാരിക്കാത്തതാകുന്നു. ഓരോകാര്യങ്ങളിലും ഉള്ള അസംബന്ധങ്ങളും അനന്തരൂപങ്ങളും ആയ അംഗങ്ങളിൽ പരിഹാസരസികനായ കവിയുടെ ദൃഷ്ടി സ്ഥിതി പതിക്കുന്നു. ഇതിന്നു നമ്പ്യാരുടെ വാസന ബഹുകലശലാകുന്നു. സത്യാസ്വയംബരത്തിന്നു എത്രയോ ആളുകൾ പോകുന്നകൂട്ടത്തിൽ നമ്പ്യാർ ഒരുമുതൽക്കു നമ്പൂരിയെപ്പിടിച്ച്

എഴുപത്തെട്ടുവയസ്സുതിക്കത്താരു

കിഴവബ്രാഹ്മണനിതപോകുന്നു.

കൊടുവായിൽതട്ടിച്ചുട്ടകഷണിയിൽ

ഒരുപിടനെല്ലാൽമവരുചൊരിക്കാം'

എന്ന് വണ്ണിക്കുന്നു. ത്രിപുരന്മാരുടെ പട്ട ഭൂമിയിൽ വന്നപ്പോൾ വിഷമിച്ചവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഒരു സാധു പരഭേ ശബ്രാഹ്മണനെ പിടികൂടുന്നു.

കട്ടികളെപ്പിരിച്ചോരോകട്ടകത്തിനകത്താക്കി

... ..

പടരിൽ പട്ടക്കുന്നശോചമെന്നതറിയാമൽ

ഇങ്ങനെ വണ്ണിക്കുന്നു. ചെറുരാവതപുഷ്പത്തിൽ അത്തു നെൽക്കൾ ശരംകൊണ്ടു കഴഞ്ഞവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ നമ്പ്യാർ കടവയറനായ കുഞ്ചരന്റെ പരുങ്ങലും ഓടാൻപഠിയായ് കയ്യും കണ്ടുപിടിക്കുന്നു. ചൊന്നയുദ്ധത്തിൽ ഇതുപോലെതന്നെ കടവയറനായ ഗണപതിയുടെ പരുങ്ങൽ പ്രത്യേകം കവി എടുത്തുപറയുന്നു. പിടന്നയും അഗ്മിണിയെ വിവാ

മംഗലാപുരം കൊല്ലം എന്നവകിട്ടെ ആക്ഷേപങ്ങൾ കാ
 ന്നു.

ഉടലിയിലെ മൃതദേഹത്തെ നീക്കം ചെയ്ത
മൃതദേഹത്തെ നീക്കം ചെയ്ത

മറ്റും ചിലതുണ്ടാകുന്നതും

കുറുപ്പായതിനുള്ള അനിവാര്യത

[അഗ്നിയിന്നിപ്പയംബരം]

ഇന്ററിംഗ് ഗോഷ്ടികൾ കണ്ടുപിടിക്കുന്നതും സാമന്തവും കൊണ്ടു ഹ്യൂഡിബ്രാർ (Hudibras) എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ കർത്താവായ (Butler) എന്ന കവിയെപ്പോലെ നമ്പ്യാരും ഗോഷ്ടികൾ കാണിക്കുന്ന ക്ക് ഒരു പബ്ളിക് പ്രസിക്യൂട്ടർ എന്നതെന്ന പറയാം.

റണ്ണന്മാരിൽനിന്നും നമ്മുടെ നെപ്പോളിയൻ
 ഏതൊരു കാരണത്താൽ ഏതൊരു ഉദാഹരണങ്ങൾക്കു ചു
 വടെ ചേർക്കുന്നു. അതിനെക്കുറിച്ചായി സകലസ
 വസ്തുതകൾ സമർത്ഥമായിരുന്ന പാശ്ചാത്യരുടെ വിധിവി
 പാകത്തെയും വിരോധത്തിൽ പ്രവേശിച്ചപ്പോൾ അവർ
 ഏതൊരു ഭാവമുണ്ടെന്നും ഇപ്രകാരം വർണ്ണിക്കുന്നു. പാശ്ചാ
 ത്യരുടെ കൃത്യങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ

മുറകൾക്കെടുത്തു ചുറ്റത്തു രുചിച്ചു ഭംഗി വരുത്തണം

ശുദ്ധചര്യർ വെറുത്തു ചെല്ലിട്ടു മട്ടാസമുതൽക്കണം

ചെപ്പുകുഴലുമുണ്ടായാകിൽ ചെപ്പുമുണ്ടുതോക്കണം

ഇന്ത്യാഭി കീഴ്ചകവധം

ഇവിടെ പാഞ്ചാലിയുടെ ദയനീയമായ സ്ഥിതിഭേദം വർണ്ണിതമായിരിക്കുന്നു. പക്ഷേ അതോടുകൂടിത്തന്നെ ലീനമായ മറ്റൊരു രസംകൂടി ഉള്ളതു വിസ്മരിക്കത്തക്കതല്ല. പാഞ്ചാലിയുടെ കഷ്ടപ്പാടിനെ പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നതിനു ദിയേതന്നെ വിരാടരാജധാനിയിലെ അരിപെപ്പുകാരൻ പട്ടാളം ഭുജിച്ചും ഭംഗംകൊണ്ടു കൂടി പട്ടാളംകൊണ്ടും അനന്തരമായ ഭാഗ്യമാരുടെ ഉദാസീനതകളും ഓജസ്വിജനങ്ങളുടെ പ്രയത്നവും മറ്റും കൂടി അദ്ദേഹം വർണ്ണിക്കപ്പെടുകയും അപരപ്പെട്ടാറി വായനക്കാർക്ക് ചെറുതായി ഒരു പെട്ടെന്നു തോന്നുകയും ചെയ്യുന്നു.

നിർദ്ദിഷ്ടമായ ലക്ഷ്യത്തെ ഭേദിച്ച് അജ്ഞാതൻ പാഞ്ചാലിയെ സ്വയംബരം ചെയ്തശേഷം .. ബുദ്ധിമുട്ടായി പാഞ്ചാലിയെ വാ'വാഹംചെയ്യണമെന്ന് ധർമ്മപുത്രൻ ഭ്രംശഭാവംവിനോദംചെയ്യിക്കുന്നു. സ്രീനിമിത്തമായി അധർമ്മമായി ഇപ്രകാരമൊരു കാഴ്ചയും ധർമ്മപുത്രൻ പോലും പറ്റാത്തല്ലോ എന്നു ഭൂപടൻ അത്ഭുതപ്പെടുന്നു. ആ ഘട്ടത്തിൽ സ്രീനിമിത്തമായുണ്ടാകുന്ന ഭാവഭേദം വർണ്ണിക്കുന്നു.

അഞ്ചുപത്തുവെളിച്ചിനേറുകളിച്ചുസ്മേദമിട്ടുടൻ

...

...

...

...

തിന്തെത്തെയന്നുടനേപിടിച്ചുമരിച്ചു നമ്മുടെമുമ്പൻ

ഇവിടെ ധർമ്മപുത്രരുടെ ഭക്തിഭാവവും എത്ര കലശൽ? പക്ഷേ കാമദേവന്റെ കൗശലവും ഇത്ര സാധുവായ ആ മഹാത്മാവനെക്കൂടി ഞാണിന്മേൽ കളിക്കാരുടെ കരണം മറിച്ചുപോലെ തലകീഴായി മറിച്ചല്ലോ എന്നു ഭൂപടന്റെ അത്ഭുതം സരസമായി വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നു.

അസഹ്യകോപനം വിവേകഹീനനായ ഒരുവന്റെ ശകാരപ്രകാരത്തിന് ഒരു ഉദാഹരണം കൂടി കാണിച്ചു ഈ ഭാഗത്തെ നിർത്തുന്നു. ശിവസ്വർഭവയോടുകൂടി യോഗം നിശ്ചയിച്ച ഭക്ഷണോട് ചൈത്രവണൻ ശിരസേ ക്ഷണിക്കേണ്ട ആവശ്യം കാണിച്ചു വളരെ ഗുണഭോഷിക്കുന്നു. അതിനു തക്കമായി ഭക്ഷന്റെ ഇരൻഷ്യ,

ഇപ്രകാരം ചൈത്രവണൻചറഞ്ഞോരുമൊഴികേട്ടു

... ..

തന്മുഖംപോയവനോടൊരക്ഷരവുംചറയാതെ

ഇവിടെ കോപവേചനം പിടിച്ചെടുത്ത ഭക്ഷന്റെ ശകാരവും മാനിയായ ചൈത്രവണന്റെ നിശ്ശബ്ദമായ കോപപ്രകാരവും അസാമാന്യസ്ഫുടിയോടുകൂടി വർണ്ണിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

നമ്പ്യാരുടെ ശൃംഗാരവർണ്ണനയെപ്പറ്റി എനിക്കു വളരെ ഹൃദയമില്ല. മറ്റു കവികളെപ്പോലെ സ്ത്രീകളുടെ ശരീരപാദാർണ്ണവ നമ്പ്യാരും ചെയ്യാറുണ്ട്. പക്ഷേ അവരുടെ സംഭാഷണങ്ങളും മനോരതികളും വർണ്ണിക്കുമ്പോൾ ഒന്നുകിൽ സ്ത്രീസ്വഭാവത്തിനു സഹജമായ മാർദ്ദവം പ്രത്യക്ഷപ്പെടാതെയോ അല്ലെങ്കിൽ അവരുടെ മനോഗതിയിലുള്ള മന്ദഗതം നമുക്കു കിട്ടാതെയോ പോകുന്നു. കേവലം അപരിഷ്കൃതമായ ഒരു നാടൻ സ്ത്രീയുടെ സംഭാഷണം പോലെ തോന്നിപ്പോകുന്നു മെന്തിയുടെ സംഭാഷണം സാധാരണമായി അന്യോന്യസ്വർഭവയുള്ളവരും ആക്ഷേപരസികകളും ആയിട്ടാണു നമ്പ്യാരുടെ സ്ത്രീകൾ കാണപ്പെടുന്നത്. രണ്ടുസ്ത്രീകൾ ഒരുമിച്ചുകൂടിയാൽ മൂന്നാമതൊരു

സ്രീയേക്കുറിച്ചും അനേകം സ്രീകൾ കൂടിയായ പൊതുശത്രുവായ പുരുഷജാതിയേക്കുറിച്ചും ആയിരിപ്പോ അതേക്കുറിച്ചുമാണ് ഒരു പ്രസിദ്ധ പാശ്ചാത്യഗദ്യകാരനുള്ള അഭിപ്രായത്തെ പിൻതാങ്ങുവാൻ നമ്പ്യാരും ഏകദേശം സന്നദ്ധനായി കാണപ്പെടുന്നു. മുറ്റാങ്ങുളായ ഭാവക്കരം വണ്ണിക്കുന്നതിന് അദ്ദേഹം കുറെ പിന്നോക്കമെന്ന് എനിക്കു തോന്നുന്നു. കടാശ്ചിയിലെഴുതിയാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പരിചയം. സൂക്ഷ്മരേഖകളെക്കൊണ്ടും മുറ്റുപ്ലായകളെക്കൊണ്ടും ശീതള ഭാവത്തിൽ ചിത്രമെഴുതുവാൻ അദ്ദേഹം നല്ല ചിട്ടുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

അന്യ മലയാളകവികൾക്കെന്നു മാത്രമല്ല സംസ്കൃത കവികൾക്കും ഇല്ലാത്തതായ ഒരു ശം നമ്പ്യാരിൽ വളരെ അഭിവൃദ്ധമായി കാണുന്നുണ്ട്. ഇതു അദ്ദേഹത്തിന്റെ പരിഹാസകവനമാകുന്നു. ഇതിനു റംഗ്ലീഷിൽ 'Satire' (സരയാർ) എന്നു പറയുന്നു. ഈ വിധം കവിതയുടെ ഉദ്ദേശ്യം ജനസമുദായത്തെയും ജനങ്ങളുടെ കൃത്യങ്ങളെയും പരിഹാസംകൊണ്ടാക്കേണ്ടതു സന്മാർഗ്ഗരീതി മുതലായവയെ ഉപദേശിക്കുക എന്നതാണ്. ഇത്തരം കവിതക്കാർ പരാതന ഗ്രീസിലും (ഉദാഹരണം അർച്ചിലോക്കസ്സു അസ്റ്റൈഫെനീസ്സു) പരാതന റോമാക്കാരുള്ളത്. (ഉ. ലൂസിലീസ്സു ജ്വനൽ) ഇംഗ്ലണ്ടിലും (ഉ. റൈഡ്രാഡൻ സ്വിഫ്റ്റ്, പോപ്പ്, അഡിസൺ) ഫ്രാൻസിലും (ഉ. മാളിയർ, വാൾട്ടയർ-) ഉണ്ടായിരുന്നു. പരിഹാസകവനം റോമിൽ ഉത്ഭവിച്ചതും ഇവിടെ ഉത്സവാവസരത്തിൽ കൂത്തിൽനിന്നും തുളുലുണ്ടായതുപോലെ റോമിൽ ഉത്സവത്തിനു കൂടിവന്നിരുന്ന ജനങ്ങളെ

ഈ വിനോദിപ്പിക്കുവാൻ അഭിനയിച്ചു പോന്നിരുന്ന രൂപങ്ങളിൽനിന്നായിരുന്നു. പരിമാസ കവനത്തിനു ചുറ്റപ്പട്ടുന്ന ഒരു കവിയുടെ മുഖ്യമായ ആയുധം രസീകതയാകുന്നു. ഇതു നമ്പ്യാർക്കു ധാരാളമായുണ്ടായിരുന്നു എന്നുള്ളതു മുന്പുതന്നെ ഞളിഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. പരിമാസകവനങ്ങളിൽ പ്രത്യേകിച്ചു ജനസമുദായോദ്ദേശകമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നവയിൽ കവിയുടെ കാലത്തെ സമുദായസ്ഥിതിയാ സാമ്പത്തികാവസ്ഥയും രചിക്കേണ്ടതും സ്ഫുടിക്കുന്നതാണ്. നമ്പ്യാരുടെ കാലത്തെ സമുദായസ്ഥിതി തുല്യകാലകവിതകളിലായി പ്രതിഫലിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇവയെത്തന്നെയാണ് നമ്പ്യാർ പുരാണകഥാധാരണ വർണ്ണിക്കുന്നതും. അക്കാലത്തുണ്ടായിരുന്ന ദുഷ്പ്രഭുക്കളും അല്പരാജാക്കന്മാരും ആണ് നമ്പ്യാരുടെ പ്രധാനവിഷയം. അക്കാലത്തിന്റെ അവസ്ഥയും കാക്ക. തിരുവിതാംകൂർ രാജ്യം അനേകം അല്പരാജ്യങ്ങളായി കിടന്നിരുന്നു. അവയുടെ ഭരണകർത്താക്കളിൽ ഓരോരുത്തരും സ്വാതന്ത്ര്യംകൊണ്ടുള്ള അധിഭാവപരവ്യക്തികൾ കാണിച്ചിരുന്നതും ക്രമേണ മഹാപ്രതാപനായിരുന്ന മാർത്താണ്ഡവർമ്മ മഹാരാജാവിന്റെ ആക്രമണത്തിനു ലക്ഷ്യമായി വലഞ്ഞിരുന്നതും നമ്പ്യാർക്കുതന്നെ കാണാൻ സാധിച്ചിരുന്നു.

കാരിയക്കാരനായ് പണ്ടു കോലകത്തുമാളികമേൽ
നാർച്ചെക്കൊണ്ടുപോയ്ക്കു സുഖിച്ചുവാനവനിപ്പോൾ
ആരിയച്ചെട്ടിയെച്ചെന്നു കാൽ പിടിച്ചുകിടക്കുന്നു
കാരിയൻമണ്ടുപറ്റെറങ്ങാൻകിടച്ചെങ്കിലതുതന്നെ.

ഇങ്ങനെ നമ്പ്യാർ വർണ്ണിക്കുന്നത് അക്കാലത്തെ അ

ലോകങ്ങളും അവയുടെ പ്രഭുക്കളും സ്വരാജ്യസ്വാതന്ത്ര്യം ഉ
 ന്നതുകൊണ്ടുപോയതുകൊണ്ടും അനുഭവിച്ചു വാങ്ങുകയായ മൂന്നായി
 ഒന്നാം സ്തംഭമത്രെ. അത്രമേറിയതുകൊണ്ടു പറ്റാകലമായും
 അസ്വസ്ഥമായും ചമഞ്ഞിരുന്ന അക്കാലത്തു രാജ്യങ്ങളുടെ
 അധിപതിനും കേവലം സ്വപ്നത്തിൽനിന്നുതുടങ്ങിയ അത്ര
 തയ്ക്കിതി സംഭവിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഇന്നലെ സ്വതന്ത്രനാ
 യിരുന്ന രാജാവ് ഇന്നു അടുത്തുണ്ട് പറന്നുവെന്നോ ബന്ധ
 നസ്ഥനാക്കപ്പെട്ടുവെന്നോ അന്നു കേൾക്കുകയായിരുന്നു
 ഇപ്രകാരമുള്ള കാലഭേദം വസ്ഥകൾ സമ്പാദകന്റെ പ്രജ്ഞ
 യെ ഉന്മേഷപ്പെടുത്തുന്നതിനും രൂപപ്പെടുത്തുന്നതിനും വള
 രെ പ്രയോജനപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. കലാണ സന്തോഷം സിംഹത്തി
 ൽ ഭീമന്റെയും കിരീടത്തിൽ അജ്ഞാതന്റെയും രാമാനുജൻ
 അത്തിൽ ശങ്കരന്റെയും, തഗ്തിന്നി യുടേയും, ചോഷ യാത്ര
 യിലും സഭാപ്രവേശത്തിലും, ഭയോധനന്റെയും, കാൽവി
 ൽ അജ്ഞാതവിജയത്തിലും മറ്റും രാവണന്റെയും പഞ്ചേന്ദ്രാ
 പാഷ്യാനത്തിൽ ഭേദേന്ദ്രന്റെയും ഐരാവതപൂജയിൽ ഭേ
 വന്മാരുടേയും, ദുഷ് പ്രഭുതവും അഹംഭാവവും എത്രമാത്രമാ
 യിരുന്നു എന്നും അവ എങ്ങനെ ശമിച്ചു എന്നും ഉജ്ജ്വലിതാ
 ശയനായ കവി വർണ്ണിക്കുന്നു. തന്നെത്തന്നെയൊത്ത മഹാ
 പാപിഷ്ഠിയന്മാരെപ്പോലെ നിന്ദ്യന്മാരും പുരുഷനായുള്ള
 വരേപ്പോലെ സ്തംഭനന്മാരും ആരുമില്ലെന്നത്രെ അദ്ദേഹ
 ത്തിന്റെ പരിമാസങ്ങളിൽ സ്ഫുരിക്കുന്ന ആശയം. കാ
 ത്തവിത്രാജ്ഞാവിജയം ചോഷയാത്ര മുതലായവയിൽ ഏ
 ഷണിക്കാലെയും സുന്ദരപസുന്ദരപാഷ്യാനം കുംഭകർണ്ണവ
 ധം സത്യാസ്വയംബരം മുതലായവയിൽ സ്രീ നിമിത്തമുള്ള

കലാമണ്ഡലങ്ങളെയും കവി പരിഹസിക്കുന്നു. നമ്പ്യാർ പരമേശ്വരവർണ്ണനോടു പ്രത്യേകം വൈരാഗ്യമായിരുന്നുവെന്നു പറയുന്ന ഒരു കഥയുണ്ടു്. ഇതു വാസ്തവമാണോ എന്നു എനിക്ക് നിശ്ചയമില്ല. അങ്ങനെ ഒരു കാരണമില്ലാത്തതെന്നു അദ്ദേഹം അതര ആക്ഷേപിക്കുമായിരുന്നു. എന്തു കൊണ്ടെന്നാൽ നമ്പ്യാരുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ ബ്രാഹ്മണർ ഈശ്വര ഭക്തന്മാരായും, വൈദികകർമ്മാണുമാനതല്പരന്മാരായും മാത്രമേ ഇരിക്കാവൂ എന്നു കാണുന്നു. പരമേശ്വരവർണ്ണനിൽ ചിലർ അന്നു ചെയ്തു വന്നിരുന്നതുപോലെ പണം പലിശയ്ക്കുകൊടുത്തു വലിയ പവിഴ വാങ്ങുക, കെട്ടും മുട്ടും മുട്ടുംകൊണ്ടു നടന്ന് അങ്ങിങ്ങും കച്ചവടം ചെയ്തു മുതലായ ജീവികാർമ്മാണപ്രവൃത്തികൾ നമ്പ്യാർ വളരെ പറ്റുവായിരുന്നു. ഇതുപോലെ ഇതരസമുദായങ്ങളെയും അദ്ദേഹം ആക്ഷേപിക്കുന്നുണ്ടു്; നാണന്മാർ അടക്കമില്ലാത്തവരാണെന്നും, അരിൽ കാരണവന്മാർ തറവാടു മുടക്കുന്നവരാണെന്നും ചിലർക്കു് മദ്യപാനവും കറുപ്പും കഞ്ചവും മറ്റു ദോഷങ്ങളും ഉണ്ടെന്നും ആക്ഷേപിച്ചു കാണുന്നു. നമ്പൂരിമാരും എമ്പ്രാന്മാരും അവലവാസകളാ ഭീഷണുമാണെന്നു അപമാസിക്കുന്നു. ഭാരതവും പ്രതിഗ്രഹവും അന്വേഷിച്ചു നമ്പൂരിമാർ നടക്കുന്നതിനേയും ആക്ഷേപിച്ചിരിക്കുന്നു. നാണന്മാരെ ആക്ഷേപിക്കുന്നതിന്നു മേതുവായി തീർന്നു്, തക്ഷിയിൽവെച്ചു കൂറ നാണന്മാർക്കുടി നമ്പ്യാരെ അടികലശൽ ചെയ്തു സംഭവമാണെന്നു ചിലർ പറയുന്നു. ചമ്പക്കുളത്തൊററിൽകൂടി നമ്പ്യാർ ഒരിക്കൽ പോയപ്പോൾ പള്ളിക്കൂടവിൽ കൂടിനിന്നിരുന്ന ചില കൃഷ്ണാനി

കുറു അദ്ദേഹത്തെ ആക്ഷേപിക്കുകയോ കല്ലെറിയുകയോ മറ്റൊരാൾ ചെയ്യുകയോണ്ടു് അപരം ആക്ഷേപിക്കുന്നതായും ഒരു തുളുക്കു മറ്റൊരു തിട്ടുള്ളതായി കേട്ടിട്ടുണ്ടു്. ഇതൊക്കെ യഥാർത്ഥമെന്നു സ്ഥാപിക്കാൻ വേണ്ട തെളിവുകൾ കാണുന്നില്ല. കലികാലാദിവാസംകൊണ്ടു് ജനങ്ങൾക്കു് വളരെ ഭാഗ്യപ്പെകർച്ച വന്നുപോയി എന്നും, എല്ലാ പരം ഈ ശപരകേതന്മാരായി, ധർമ്മനിഷ്ഠന്മാരായി വ്യാജവും മറ്റിമാരുള്ളതില്ലാത്ത കൃഷി മുതലായ തൊഴിലുകളിൽ മാത്രം പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊള്ളണമെന്നും ആണു് കവിയുടെ സ്വർഗ്ഗ കളിയും വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്ന ആശയം. കാട്ടിലെ വേരുകളെല്ലാം കഷായത്തിനും കല്ലുത്തിനും കുറിക്കുന്ന വൈദ്യന്മാരേയും ചെട്ടിച്ചുമുഞ്ഞി വിമർശിക്കാലിക്കുന്ന ആടക്കാരനേയും ജോതകുന്ദനോക്കി കൈതവം പറയുന്ന ജ്യോതിഷക്കാരനേയും ചുങ്കക്കടവുകളിൽനിന്നു ജനങ്ങളെ ബുദ്ധിപ്പെടുത്തുന്ന ചുങ്കപ്പള്ളിമാരേയും അഞ്ചിടങ്ങഴി മൂന്നിടങ്ങഴിയാക്കാൻ സാമർത്ഥ്യമുള്ള കണക്കെഴുത്തുകാരേയും ഏഷണികേട്ടിട്ട ഭീഷണികൾ കാണിക്കുന്ന രജമാനന്മാരേയും ദർമ്മന്ത്രവാദികൾ, വെട്ടിച്ചുപ്പാടന്മാർ മുതൽപേരേയും ആയുധമില്ലാത്ത നാടന്മാരേയും യുദ്ധം എന്നു കേൾക്കുമ്പോൾ തുടങ്ങുന്നവരേയും “ഓറിലതിന്നു മുഴപ്പിച്ചുകൊണ്ടു്” നടക്കുന്ന സിങ്കന്മാരേയും സ്രീലമ്പടന്മാരേയും അപരാധികളുടെ കൂട്ടത്തലവൻപ്പെടുത്തി പിടിക്കാലക്കാരന്റെ മുമ്പിൽ അദ്ദേഹം നിരത്തിനിറുത്തുന്നു. വക്കീലന്മാരും ദല്ലാളികളും അന്നില്ലാതിരുന്നതു് അപരന്റെ മഹാഭാഗ്യമത്രെ.

“കോൽത്തേനോലേണമോരോ പടമിടയിൽ നറുമ്പാ

ലിൽ നിരന്നപോലെ" ഇത്യാദി ശ്ലോകത്തിനാൽ കവിതയുടെ രീതി ഇന്നാധിമായിരിക്കണമെന്നു നമ്പ്യാർ നിർദ്ദേശിക്കുന്നു. തുളുൽക്കരയുടെ വിഷയത്തിൽ തന്നിക്കുണ്ടായിരുന്ന രചനാലോചനകളെയും അദ്ദേഹം പ്രകാശിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. എങ്ങനെയെന്നാൽ, പഞ്ചോലിപരിണാമത്തിൽ മാധുര്യഗുണങ്ങളും അക്ഷരവ്യക്തിയുംവേണം

... ..

ഹിതജ്ഞനാശിഞ്ഞതല്ലാം സഹിക്കേണം വണങ്ങുന്നൻ കവിതാപത്മമൊട്ടമിക്കുവാൻ ഇതിൽ അന്തർഭവിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുതന്നെ പറയാം. ശബ്ദങ്ങളെക്കൊണ്ടു പ്രവർത്തിക്കുന്ന കവിശിഷ്ടി ആദ്യമെ സാധുക്കളും മധുരക്കളും ആയവക്കുടൻ സ്വാധീനമാക്കേണ്ടതാണെന്ന് ആവശ്യകത. അനന്തരം ആ പക്ഷങ്ങൾ തന്റെ ആശയങ്ങൾ ആവിഷ്കരിക്കാൻ പര്യാപ്തമായിരിക്കേണ്ടതാകുന്നു. ഇതുതന്നെയാകുന്നു ബോധിപ്പിക്കുന്നതനുള്ള കശലാപമെന്ന നമ്പ്യാർ പറയുന്നത്. ചിന്നിട്ട കവിയുടെ ആശയങ്ങൾ ഏതുതരത്തിലുള്ളവയായിരിക്കണമെന്നുള്ള വിചാരത്തിൽ അവ ബോധമുള്ളവർക്കുതായതു വിചാരിക്കു ബഹുമാനം തോന്നുന്നവയായിരിക്കണമെന്നു സിദ്ധാന്തിക്കുന്നു. കേവലം പാമരന്മാർക്കു പ്രീതികരങ്ങളായ ആശയങ്ങൾ കവിതയിൽ അസമീപിനമാകുന്നു. വിദ്യാലയങ്ങളുടെ സശീരകവമായ സംഗീതിയെയാണു കവി കണക്കാക്കേണ്ടത്. ഇതുതന്നെ കാളിദാസനും "ആപരിന്തോഷാഭിഭാഷാം ന സാധുമന്യേ പ്രയോഗവിജ്ഞാനം" ഇത്യാദി ശാകുന്തളാരംഭത്തിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്നു. "ഹാസത്തിനൊരുമാർഗ്ഗം" ഇത്യാദി ശേഷം ഭാഗങ്ങൾ

കൊണ്ടു സ്വകവിതാരീതിയേയും നമ്പ്യാർ സൂചിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. പരിമാസസരസിക സ്വകവിതയ്ക്കു അപർജ്യാമായ ആദരണമായി നമ്പ്യാർ അംഗീകരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു മുൻപു സൂചിച്ചതിൽനിന്നു സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. തുളുൽക്കമുകളിൽ പരിമാസസരസമായ കവിതയ്ക്കു പ്രകാശം സിദ്ധിക്കുകയുണ്ടെന്നു നമ്പ്യാർക്കു അനുഭവസിദ്ധമായ സംഗതിയാകുന്നു. ഹനുമാദല്ലത്തിൽ അദ്ദേഹം പറയുന്നു:—

കലികാലങ്ങളിലുള്ള കാണികൾക്കു കഥകേട്ടാൽ

... ..

സൂരിപ്പൻഭാവമില്ലാക്കുമെന്നൊരുനിർമ്മരിയാഭം.

ഇതുവക വിചാരംകൊണ്ടുതന്നെയായിരിക്കണം സഭ സ്വർക്കു ഹാസ്യരസോദ്ദീപകമായി തുളുൽക്കമുകളിൽ വളരെ ഉപകരകരൂപി വേർത്തു അദ്ദേഹം കവിതാധിതാനത്തിനുദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളതു്. പക്ഷെ അത്തരം പരിമാസ ഘട്ടങ്ങൾ കേവലം ഹാസത്തിനായി സാഹസപ്പെട്ടു സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടവ മാത്രമല്ല, ജനസമുദായത്തിനു ഗുണദോഷവിചാരമുണ്ടായി വിവേകവും സന്മാർഗ്ഗജാഗൃതയും ജനിക്കണമെന്നുകൂടി കവിക്ക് താല്പര്യമുള്ളതാകുന്നു. തന്റെ പരിമാസരസംകൊണ്ടു് ആർക്കും വിശേഷാൽ വേദന ജനിപ്പിച്ചാൻ താൻ തുനിയുന്നില്ലെന്നും അതുനിമിത്തം തന്നോടു അനാവശ്യമായി വല്ലാപ്പു് വിരോധം തോന്നിയാൽ തന്റെ പം തനിക്കു തരിമ്പും ക്രമലിഖ്യെന്നും അദ്ദേഹം സഭയെപ്പറ്റും പറയുന്നു. പാമാന്മാരുടെ ഹിതാഹിതങ്ങളേ നോക്കിയല്ല താൻ കവിതയ്ക്കു തുടങ്ങുന്നതെന്നു്.

ഒരുത്തർക്കും ലാലുതപത്തേവരുത്തുവാൻ മോഹമില്ല

ഒരുത്തന്നു പ്രിയമായിപ്പറവാനും ഭാഗമില്ല

എന്നഭാഗംകൊണ്ടു അദ്ദേഹം സ്വപ്നമാക്കിയിരിക്കുന്നു. അ
ന്നത്തെ നമുദായസ്ഥിതിയും നോക്കുക. ജനങ്ങളുടെ മു
ഖ്യമായ ഉപജീവനമാർഗ്ഗം കൃഷിയായിത്തന്നെ കാണ
പ്പെടുന്നു. എന്നാൽ കൃഷിക്കാർക്കു നിലങ്ങൾ തങ്ങളുടെ
വകയെന്നു വിചാരിക്കത്തക്കതും ഉടമസ്ഥതയ്ക്കു അതു ഭേദ
തയുണ്ടായിരുന്നില്ല. നാട്ടമ്പലം, യജമാനന്മാർക്കു അ
പ്രീതി തോന്നിയാൽ ഒരുപെൻറ വസ്തു എടുത്തുകളയുന്നതും
വിലക്കു ചെയ്യുന്നതും ദുഷ്കരമായിരുന്നു. “എങ്കിലു സ്മ
സയോധനൻ മമ വസ്തു നു വിലക്കുമോ” എന്നു നഭാപ്ര
വേശത്തിലെ ബ്രാഹ്മണൻ ചോദിക്കുന്നു. പക്ഷെ ഇപ്രകാ
രം ഉടമസ്ഥതയുടെ അന്ധതയും വിരത്തിച്ചുവസ്ഥയുടെ
സഹജമായ ഘലമായിരുന്നിരിക്കാം. രാജ്യത്തിലേക്കു വേ
ണ്ടിയുടേതാക്കുന്നവനും നഷ്ടാർപണിക്കാർക്കും ഇങ്ങേയറ്റം
ഭേദസ്ഥം ആനമേയ്ക്കുന്നവനും ചാതുര്യേയ്ക്കുന്നവനുംകൂടി
വിരത്തിയേപ്പാടിൽ നിലവും പുരയിടവും വെട്ടുകൊടുക്കുക
യായരുന്നു. പല പ്രതിഫലം ഭേദമായി ജോലി ചെയ്യ
ുന്നതിന്നു ജനങ്ങൾ അന്നു ഗവർണ്മെണ്ടിനാൽ നിർബന്ധി
ക്കപ്പെട്ടുപോന്നിരുന്നു. ഒരോകൂട്ടം ഭേദമാരെ ഭരിപ്പാൻ യ
ജമാനന്മാരുണ്ടായിരുന്നു. ഇവർ തങ്ങളുടെ വക കളരികളിൽ
ആളുകളെ കടക്കം ഓതിരും മുതലായ അടവുകളും വെട്ടു ത
ടയ്ക്കുമാറ്റം അഭ്യസപ്പിച്ചിരുന്നതായി കാണുന്നു. വല്ല, അ
മ്പു, വാളി, പരിച, ചുരിക, കത്തം, കടക്കം, കടുത്തില, മുസ്സ
ണ്ണ, ചേലു, പലമാതിരി കത്തികൾ, വടികൾ, തോക്ക്

മുതലായ ആയുധങ്ങളും തകിൽ, പെരുമ്പറ, മുരളി, തമ്പേർ, കഴൽ, കൊമ്പ, കാഹളം, ലത്തക്കഴൽ മുതലായ വാദ്യാഭിവിശേഷങ്ങളും യുദ്ധ സാമഗ്രികളിൽ പ്രധാനങ്ങളാണ്. യുദ്ധയാത്രയ്ക്കു മറ്റുമാരുംഭീഷണന്മാരും ആളുകളെ സ്വരൂപിക്കുന്ന രീതി ഇങ്ങനെയാകുന്നു

നാട്ടിലിരിക്കുന്നായന്മാരെക്കൂട്ടി സ്വരൂപിച്ചിട്ടു കവിരൊട്ട

... ..

നസ്രാണികളും ജോനകർ പത്തു സാമസ്രാധികമിഹ-

[വന്നിടേണം

അണിചൊടിവെച്ച ഭടന്മാർ യുദ്ധത്തിന്നു നിരക്കുന്നതും അതിൽ ചിലർ അഭ്യാസം താണുള്ളവർ വെട്ടുന്നതും മറ്റു യുദ്ധ വിധങ്ങളും നമ്പ്യാർ വണ്ണിക്കുന്നുണ്ട്. (സത്യാസ്വയംബരം)

പട വന്നു കേറിയല്ലത്ത ഉപദ്രവങ്ങളും ദ്രോഹങ്ങളും പ്രഭോഷാമാഹാത്മ്യത്തലും ത്രിപുരദഹനത്തിലും ബാണയുദ്ധത്തിലും മറ്റും വിവരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. നായന്മാരുടെ ഭീരുത്വത്തിനും ധീരുത്വത്തിനും നമ്പ്യാർ തന്നെ സാക്ഷി. ചിത്രസേനനെ ഭയന്നു' ഉരുണ്ടുചെണ്ടകെത്തു കേറിച്ചൊളിച്ചവരും കരിയിലുകൊണ്ടു ശരീരമൂടി ചത്തതുപോലെ കിടന്നവരും ത്രിപുരന്മാരെ ഭയന്നു ഉത്തരത്തിൽ കേറി താനൊരുപാവയായെന്നുള്ളമട്ടിൽ ഇരുന്നവരും,

തിട്ടക്കും വന്നടക്കുമ്പോൾ മിട്ടക്കൻ നമ്മുടെചട്ടൻ

പൊട്ടക്കുന്നു പുറപ്പെട്ടങ്ങളെക്കൈപുക്കി

കിടപ്പെട്ടാമവനിപ്പോൾ അട്ടപ്പിലെന്നതുകേട്ടു

എന്നു വണ്ണിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവരും നായന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിലു
ണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും,

എങ്കിൽ വാടാ കഴുവേറി! നിൻകഴുത്തുപിളപ്പുൻഞാൻ
അങ്കമൊന്നുപൊരുതേണം ശങ്കകൂടാതെചെയ്തു
ശങ്കരച്ചാരെഴുന്നേറ്റുതൊങ്കൽ വാളുംചരിചയും
തകരത്തിലിളക്കിക്കൊണ്ടെന്നതിൽ ചാടിനിന്നു
മുറുമൊന്നു തുടങ്ങിട്ടു, ററിനിന്നുകളിച്ചപ്പോൾ
അ റമില്ലാതസുരന്മാർതോറുമണ്ടിക്കാട്ടുവുക.

ഇങ്ങനെ ത്രിപുരഭടന്മാരേക്കൂടി ഓടിക്കുതക്ക ശുഭ
ന്മാരുംഅവരുടെ കൂട്ടത്തിലില്ലാതിരുന്നില്ല. നമ്പ്യാരുടെ ക
വിതയുടെ ഓരോ പുറത്തും നായന്മാരുടെ വാളുകൾമിന്നുന്നു.
കച്ചവടം ചെയ്തുകൊൾ മുതലായ ജാതിക്കാരുടെ മുഖ്യതൊഴി
ലായി കാണപ്പെടുന്നു “ലത്തപറങ്കിയും ഇങ്കിരിയേസും”
തിരുവിതാംകോട്ട പ്രവേശിച്ചിരിക്കുന്നു. പരദേശത്തുനി
ന്നു ജവളിക്കച്ചുവടക്കാർ നാട്ടിൽ നടന്നു വാണിഭം തുടങ്ങി
യിരിക്കുന്നു. നമ്പൂരിമാർ, എമ്പ്രാന്മാർ മുതൽപേർക്കു ജപ
ഘോമാലികമാനുഷ്ഠാനത്തിൽ താല്പര്യം അത്ര പലരെ ശിഥി
ലീഭവിച്ചിട്ടില്ല. നേൽകൃഷിക്കൊണ്ടും അച്ചിങ്ങ, പീച്ചിങ്ങ,
പായയ്ക്ക കോയയ്ക്ക മുതലായ സസ്യസമൃദ്ധിക്കൊണ്ടും സ
മ്പന്നമായിക്കൊണ്ടു ഭൂമി. നാട്ടുപാശികളുടെ നിരംകുശപ്രവൃ
ത്തികൊണ്ടു സ്ഥാപനവസ്തുക്കൾക്കു് അന്ധമിരതപം നേരിട്ടതു
പോലെ ജംഗമങ്ങളുടെ ഉടമസ്ഥന കള്ളന്മാരെക്കുറിച്ചുള്ള
ഭയം അതികലശലായിരുന്നു. രാജാക്കന്മാർ അതിതീർക്കു്ണ
വും അന്യവസ്ഥവുമായി കാണപ്പെടുന്നു. നീകുതിക്കു പുറ
മേ ര.ജഭോഗങ്ങളിൽ അങ്കം ചുകു മുപ്പറ കാഴ്ചകൾ അ

ജാടികളിൽനിന്നു കരം ഇത്യാദിയും ഉൾപ്പെടുന്നു. കൊ
ടി, കട, തഴ, ചാമരം ഇത്യാദിയോടും അകമ്പടിക്കാർ തുട
ങ്ങി വെററിലച്ചെറുക്കൻ കാലുക്കെക്കുകാരൻ വരെയുള്ള പ
രിചാരകന്മാരോടുംകൂടിയുള്ള എഴുന്നള്ളത്തുകൾ യാത്രകൾ
എത്ര പ്രമാദപ്പെട്ടവയായിരുന്നിരിക്കണം.

ചൊല്ലുന്നതുപതിക്കു തല്ലുന്നസചിവന്മാർ

തല്ലുന്നതുപതിക്കുകൊല്ലുന്നസചിവന്മാർ

എന്ന മട്ടിൽ നിന്നിരുന്ന മന്ത്രമാതാ,

പാലുകുടിച്ചുനിശ്ചേഷ്ടരൂപം ദാരിദ്ര്യത്തകരങ്ങളുമായി
എന്നു പരിഹസിക്കപ്പെട്ട യജമാനന്മാരും നാലുപദം
വയ്ക്കുമ്പോൾ വിയർന്നതുകണ്ടു കവി ചിരിച്ചു. കണ്ടു
കെട്ടുക കണ്ടെഴുതു കൈക്കൂപ്പാവായിക്കേ ഇവർക്കു തു
നിഞ്ഞിരുന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ ഭരതന്മാർതന്നെയായി
രുന്നു.

അപ്പിന്നനായ്കഴിച്ചുകൊണ്ടേപ്പണിക്കിടക്കുന്ന

... ..

ഇഷ്ടദേവന്മാരുതന്നെ നിന്നുകെട്ടിച്ചുമയ്ക്കുന്നു.

അന്നു കൃഷി, കച്ചവടം മുതലായവമേപ്പോലെ രാജ
സ്വാമി ഒരു തൊഴിലായിരുന്നെന്നു തോന്നുന്നു. പക്ഷേ,

കേട്ടാലുമിജ്ജനമെന്നോന്നു ചെയ്യേണ്ട

... ..

കൊട്ടണച്ചോരും കടിച്ചുകിടക്കുമോ?

എന്ന് ദേവകൾ ബ്രാഹ്മാവിനോടു സങ്കടമുണർത്തിക്ക
ുന്നതൽ നിന്നു നമ്പ്യാരുടെ ഗണനയിൽ രാജദേവരുടെ
സ്ഥാനമെവിടെയാണെന്നും സ്പഷ്ടമാകുന്നുണ്ട്.

പാശ്ചാത്യപരിഷ്കാരംകൊണ്ടും റിദ്യാദ്യാസംകൊണ്ടും അക്കാലത്തിനു ശേഷമായി ജനസാമാന്യത്തിന്റെ വിചാരബന്ധം എത്രമാത്രം ദുർബ്ബലിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും തെളിയുന്നുണ്ട്. ജനസമുദായവസ്ഥയേ ക്രമക്രമമായി പ്രതിഫലിപ്പിച്ചാണ് ശമിച്ചതിൽ ഇതുപോലെയായത് നമ്പ്യാരുടെ കവിതയിൽ ചില ഭാഗങ്ങൾ ഇപ്പോൾ അനുഭവിക്കുന്നതിനിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ അതു പരിമാസരസികനായ കവിയുടെ അപരായമല്ലെന്നുള്ളതു ഇംഗ്ലീഷിൽ ബെറൺസ് ഡാൻസ് മുതലായ കൃതികൾ വായിച്ചിട്ടുള്ളവരോടു പ്രത്യേകം പറയേണ്ടതില്ല. സഭ്യതയ്ക്ക് ധാനികരമായ സംഗതികൾ വർദ്ധിക്കുന്നതിൽ അസാമാന്യമായ വൈകരണ്യം കവികളോടായിരുന്നു എന്നുള്ളതും പ്രസ്താവയോഗ്യമാകുന്നു. കിഷകപടയത്തിൽ കിഷകൻ പാഞ്ചാലീനർദ്ദിഷ്ടമായ സങ്കേതരംഗത്തിൽ പ്രവേശിച്ചതിൽ പിന്നെയുള്ള കഥയെപ്പറ്റി കവി പറയുന്നു —

ഭോഷമായശകുനത്തശകലംഗണ്യമാക്കാതെ

.....

ദൃഷ്ടാംവന്നിട്ടമെന്ന ശകകൊണ്ടുചുരുക്കുന്നു.

ഇങ്ങനെ സന്മാർഗ്ഗബുദ്ധികൊണ്ട് കവി നിബലനായിക്കാണുന്നു.

കോട്ടക്കച്ച, മണപ്പാടൻമുണ്ട് മുതലായ ചിലതുള്ള നങ്ങളുടെയും പച്ച, പാലാവ, ഉറമാൽ, ചന്ദ്രകാവി തത്യാദി പ്രദീപങ്ങളുടെയും അലങ്കാരങ്ങളിൽ പ്രധാനമാണ്. നായാട്ട്, നായന്മാരുടെ ഒരു പ്രിയ വിനോദമായിരുന്നു ഇതുകൂടാതെ അട്ടം, മോഹിനിയാട്ടം, ചാട്ടം, വാളേറ്റ്, തട്ടുമേൽക്ക

ളി, കൂത്തു പാറകൾ, അമ്മാനയാട്ടം, തിരുവാതിരകളി, കടം പൂയ, ഏഴാമത്തുകളി, ചതുരംഗം, പകിട, തായങ്കളി മുതലായി അന്നുണ്ടായിരുന്ന അനേകവിനോദങ്ങളിൽ മിക്കതും ഇപ്പോൾ ക്ഷീണാവസ്ഥയിലായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. ഓണം, വിഷു ഇത്യാദി വിശേഷദിവസങ്ങൾ വളരെ പ്രധാനങ്ങളായിരുന്നു. ജനങ്ങളിൽ ചിലർ വഴിയൂട്ടുകഴിക്കുന്നു. ചിലർ ദാനധർമ്മാദികൾ ചെയ്യുന്നു. മരുമക്കത്തായികൾ അന്നു വന്മാരേ ളക്കിക്കാണും അമ്മായിമാരെ പഴിക്കാണും തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു.

ഇപ്രകാരമുള്ള ജനസമുദായത്തെ, വിശിഷ്ട അതിലുള്ള 'ചെണ്ടക്കാരേയും' 'തണ്ടുതപ്പികളേയും' 'തൊണ്ടന്മാരേയും' 'ചേറകളേയും' 'മാററികളേയും' 'മരഞ്ചാടികളേയും' 'രസി കച്ചാരന്മാരേയും' 'പാഴന്മാരേയും' 'കുഴിയരേയും' 'തുടതുളുപ്പന്നവരേയും' 'അണത്തമില്ലാത്തവരേയും' 'ഓഷ്കവികളെക്കന്മാരേയും' അശാന്തമായ പുല്ലുരസത്തോടെ കടാക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു നിൽക്കുന്ന ഉൾച്ചിതാശയനായ കവി തുളുൽക്കഥകളിൽനിന്നുകൊണ്ടു ഒന്നരശതവർഷകാലമാകുന്ന അവനികയുടെ ഇടയിൽ കൂടി നമ്മെ നോക്കുന്നതുപോലെ തോന്നുന്നു.

ഒരുവരുമില്ലാത്തതൊക്കെയോണു ലിഖിതനേച്ചാൽ

പരിഹാസം നടത്തുന്ന നരന്മാർക്കു വകയില്ല

എന്ന സങ്കടത്തോടുകൂടിയാണെങ്കിലും, കോണിലെങ്ങൊന്നെളിച്ചോരോ തുണുപോലെ ഇരിയ്ക്കാനോ ഉരിയാടാതിരിക്കാനോ കവി പഠിച്ചിട്ടില്ല. തീരെത്തടിച്ചും വളൊച്ചുടച്ചും അല്ലാതെ അരോഗദൃഢഗാത്രനായ ഇദ്ദേഹം,

വ്യവ

കഞ്ചൻനമ്പ്യാർ

പിടിയാതവരുടെ വികൃതികൾകണ്ടാൽ

മടിയാതവരുടെതലമുടിചുറ്റി

പ്പിടിയാതവനതി ഭോഷൻ; വടികൊ-

ണ്ടടിയാതവനതിനേക്കാൾഭോഷൻ

എന്ന പ്രസംഗത്തിനനുരൂപമായി 'ചെപ്പടിയ്ക്ക' ബലംകൊടുപ്പാൻ 'ചെപ്പടി-പൊടി'ക്കാനും മടിക്കുന്നകൂട്ടത്തിലല്ല. ഇന്ദ്രനേയും ചന്ദ്രനേയും വകവയ്ക്കാതിരിക്കുന്ന കവിയ്ക്ക ശത്രുക്കളായിരുന്ന് ആക്ഷേപം കെട്ടിച്ചമച്ചിട്ടുള്ളവരുമില്ലെന്നില്ല. കുറും നോക്കുപ്താവാൻ കുറികണക്കേ നിന്നിരുന്നവരെ അദ്ദേഹം സ്വയംഗഭൂത്തിനുള്ള ഉഗ്രപാതത്തിന്റെ സ്വാദറിയിപ്പിക്കാതെ വിട്ടുനീക്കി. നമ്പ്യാർ സന്മാർഗ്ഗനൃപനും ഗുരുകേതനും കൃതജ്ഞനുമായിരുന്നു. ആക്ഷേപത്തിൽ അശാന്തമനസ്സായിരുന്ന ഈ ജനസാമാന്യകവിക്ക് ആദ്യംതൂടങ്ങി അന്തഃപരമ ഉണ്ടായിരുന്ന ഈശ്വരഭക്തി ഒരു പ്രത്യേകംതന്നെ ആയിരുന്നു. വിശേഷിച്ചു വാർദ്ധക്യമായപ്പോഴേക്കും 'ജലത്തിലെ പോളകളെന്നപോലെ ചലം മനുഷ്യർക്കുശരീരബന്ധം' എന്ന തത്വം കാണാതെ അഹങ്കരിച്ചിരുന്ന അസത്തുക്കളെ വിട്ട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സു ഹിമാത്മനിരൂപണം കൊണ്ട് രത്നദിപംപോലെ അചഞ്ചലമായിക്കാണുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആത്മാവിനു പ്രപഞ്ചശില്പി പ്രശാന്തിയേ പ്രദാനം ചെയ്യട്ടെ!

പി. കെ. നാരായണപിള്ള ബി. ഏ. ബി. എൽ.

105